

Trenutek otvoritve ceste, na katero so zlatopoljske vasi čakale več kot 40 let.

Ob otvoritvi zlatopoljske ceste je predsednik OK SZDL Domžale Maks Jeran podelil tudi krajevna priznanja OF nekaterim prizadevnim občanom

O otvoritvi ceste Čeplje—Zlato polje

Cesta, ki je bila dolg in je pot v razvoj

V naši občini so bile zlatopoljske vasi visoko gori na severno vzhodni strani naše občine na meji s kamniško občino dolga štiri desetletja skoraj odrezane od sveta. Bile pa so v času NOB simbol odpora, revolucionarne zavesti, pa požigov, pa tudi trpljenja.

2. avgusta 1942, na nedeljsko jutro, je te vasi obkolila nemška vojska, da uresniči že napovedano grožnjo, da bodo te odporiške kraje in ljudi z ognjem, selitvijo, mučenjem in streljanjem onemogočili v odporu ter aktivnem in organiziranem sodelovanju s partizansko vojsko.

podjetje SCT, drugi del v dolžini 1,5 km pa Gozdno gospodarstvo Ljubljana — TOK Domžale oz. njegovi kooperanti. Predračun za dela na tem odseku cestišča je znašal 250 milijonov dinarjev, zgrajena pa je bila ob zaračunanju le neposrednih stroškov za 112 milijonov dinarjev (brez asfaltne prevleke). S tem so bila družbeni skupnosti prihranjena znatna denarna sredstva. V celoti je cesta veljala 350 milijonov dinarjev.

Sicer pa je ta celotna gradnja potekala preko Skupnosti za ceste

občine Domžale. Vključena so bila sredstva krajevne skupnosti, zbrana med občani, bistveno pa sta se v gradnjo vključila Ljubljanska banka — banka Domžale in SKIS Domžale. Izvedena je bila tako poleg vsega bistveno daljša rekonstrukcija in asfaltiranje kot pa je bilo predvideno.

Poudariti velja, da je bilo mogoče izpolniti ta dolgoletni dolg občanom teh zlatopoljskih vasi le s sodelovanjem, razumevanjem in vključitvijo v delo vseh

zainteresiranih, tudi Elektro in PTT ustanove, ki sta brezplačno prestavila instalacije.

Na zlatopoljski slovesnosti, ki se je je udeležil tudi častni občan občine Viktor Avbelj-Rudi, so podelili tudi bronasta priznanja OF za trud in opravljeno delo mnogim prizadevnim občanom. Kulturni spored sta pripravila godba na pihala Domžale, osnovna šola Janko Kersnik z Brda ter folkorna skupina DKD Menges.

M.

Ze pred tem so 8. julija 1942 požgali Gradišče v Tuhinjski dolini in Koreno nad Krašnjo ter 19. julija Hrastnik na Limbarski gori. Vendar v takem obsegu, kot so to storili v Zlatem polju, je bilo s slovenske zemlje zbrisano malo področij.

Požganih je bilo 65 hiš — dejansko vse razen dveh, 96 gospodarskih poslopij — tudi cerkev in šola. Izselenih je bilo 207 krajanov, od katerih je v taboriščih umrlo 14. Danes živita še 102 tedanja izseljenca. V partizanski vojski je sodelovalo 58 krajanov — od teh jih je padlo 41.

Okupator je le dve hiši pustil nedotaknjeni, da bi v njih organiziral svoji postajanki. Vendar so

jim to preprečili partizani Kamniškega bataljona. Preostalo hišo na Lašni so borci požgali 16. avgusta, koncem oktobra pa sta domača partizanska prvoborca Mirko Podbešek-Lado in Tone Poljanšek-Branko, požgala še postojanko oz. hišo na Brezovici. Tako so bili do osvoboditve ti kraji brez civilnega prebivalstva, v njih pa so se začasno zadrževali in se spopadli s sovražnikom borci Kamniškega bataljona, Šlandrove in Zidanškove brigade ter enote XIV. divizije. V teh krajih oz. njihovi okolici pa so bili tudi številni bunkerji za ranjence in za oskrbo naše vojske.

To je zgodovinski okvir trpljenja vaščanov zlatopoljskih vasi:

Obrš, Male Lašne Trnovc, Podgore, Brezovice in Zlatega polja. Le-ti so se po osvoboditvi vrnili v domače vasi in se vanje tudi vračali. Prenekateri pa je ob slabih prometnih razmerah in neurejeni cesti zapustil te kraje in se naselil drugod. Zaradi ceste. Tako ni čudno, da se je število prebivalcev znižalo na polovico v primeru s številom pred vojno.

Slavnostni govornik, na otvoritvi, dne 19. septembra je bil predsednik Sob Domžale Peter Primožič. Vse to je dodobra osvetlil, ko je nanizal tudi nekatere druge podatke o gradnji ceste.

Cesta Čeplje—Zlato polje je rekonstruirana in asfaltirana v dolžini 2,7 km. Prvi del je zgradilo

Obvestilo vsem lastnikom motornih vozil

Od 1. oktobra 1987 dalje boste lastniki motornih vozil naše občine urejali po opravljenem tehničnem pregledu, plačila pri novih registracijah in podaljševanje registracij pri Zavarovalni skupnosti Triglav Območna skupnost Ljubljana, Poslovna enota Menges Domžale, Ljubljanska 86 — (v objektu SPB-1, poleg nove kinodvorane).

Urejali boste naslednje storitve:

— plačilo cestnine in plačilo obvezne zavarovalnine.

Med zavarovalnimi storitvami, poleg obvezne zavarovalnine, zavarovanje avtomobilske odgovornosti, lahko opravite še:

— zavarovanje avtomobilske odgovornosti 10 plus

— zavarovanje avtomobilskega kaska

— zavarovanje avtomobilskega stekla

— nezgodno zavarovanje

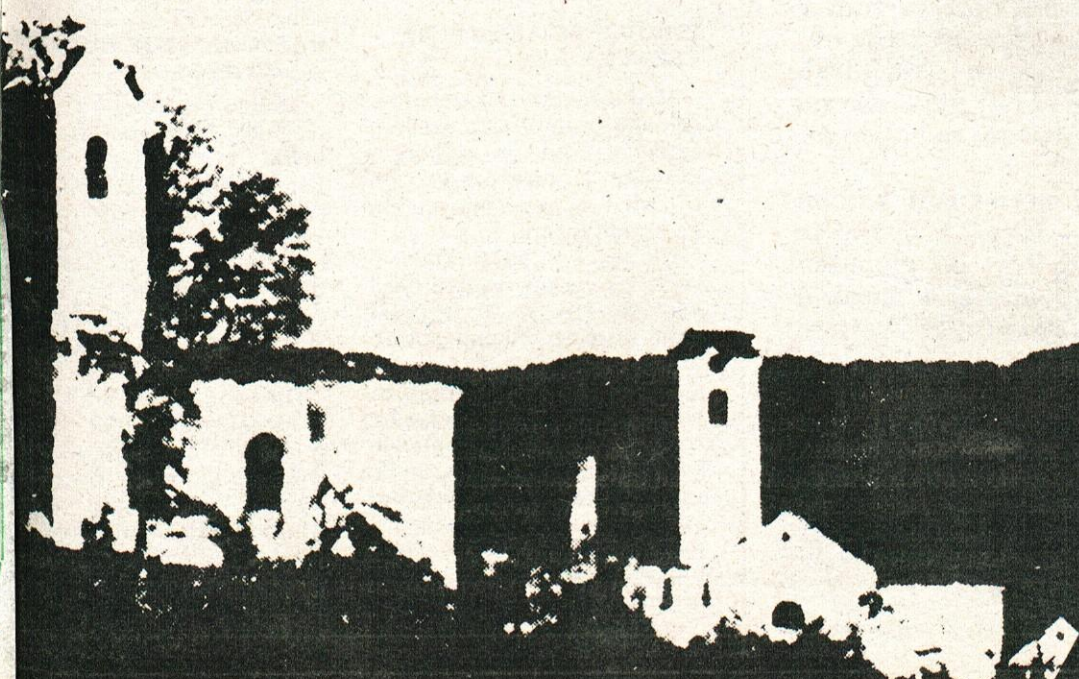
— izdajanje zelene karte.

Obveščamo vas, da je delovni čas:

— od ponedeljka do petka od 7. ure do 15. ure,

— v sredah pa od 7. ure do 17. ure.

Hkrati pa vas obveščamo, da vse ostale storitve na upravnem organu SOB lahko opravite v dosedanjih uradnih urah, ki ostanejo na SOB Domžale nespremenjene.

Bodo prihodnje volitve bolj neposredne?

(pred javno razpravo o predlogu sprememb volilne zakonodaje)

Tudi v naši občini smo ob zadnjih ocenah priprave in izvedbe volitev predlagali vrsto sprememb in dopolnitev, s katerimi bi volilni sistem ne le poenostavili, temveč predvsem zagotovili večjo in odločujočo vlogo delovnih ljudi in občanov pri izbiranju in odločanju o nosilcih delegatskih in drugih funkcij. Obenem pa naj bi dograditev volilnega sistema pomenila tudi utrjevanje samoupravnih temeljev političnega sistema in zagotavljanje uresničevanja načel skupščinske vladavine in enakopravnosti narodov in narodnosti.

Zato je delovna skupina, ki je gradivo o morebitnih spremembah in dopolnitvah volilne zakonodaje pripravljala (vodil jo je dr. Ciril Ribičič) predlagala tudi vrsto variantnih rešitev, delovno gradivo slehernega izmed nas vabi k razmišljanju.

proučitev možnosti uvajanja zamenljivih delegatov — volilne postopke vodijo družbenopolitične organizacije, ki morajo zagotoviti aktivno sodelovanje temeljnih okoliš; manjšinski predlogi: neposredne volitve, ukinitve DPZ.

V REPUBLIKI:

— v zbor združenega dela naj se v večji meri uveljavi delovno funkcionalno načelo in zbor okrepi v odnosu do izvršnih in upravnih organov ter ostalih dveh zborov, predlaga se neposredne volitve skupine delegatov znotraj volilnega okoliša, tudi neposredne volitve le enega delegata s pravico glasovanja, okoli nje delegacija kot posvetovalno telo;

— zbor občin enako kot doslej, prizadevati si za večjo vlogo skupščine občine kot konference delegacij, manjšinski predlog: neposredne volitve delegatov v zbor občin v KS.

V SFRJ

Sestave zbora republik in pokrajin ni potrebno spremeniti. V zveznem zboru naj bo več delegatov združenega dela, ki morajo biti bolj povezani z delegatsko bazo, katero naj bi oblikovali v okviru volilne enote.

VOLITVE NOSILCEV INDIVIDUALNIH FUNKCIJ

— predlaga se enotni 4-letni mandat brez možnosti ponovitve

— na vseh ravneh odprte kandidatne liste, več kandidatov za posamezno funkcijo.

Predlog glede volitev predsednika skupščine:

— tako kot doslej
— volijo ga vsi delegati SO
— manjšinski predlog: neposredne volitve.

Vse ostale nosilce funkcij enako kot doslej, manjšinski predlog: neposredne volitve predsednika in članov predsedstva SRS.

VPRAŠANJA VOLILNE PRAKSE

— volilna pravica tujcev da, ko izvira iz dela

— postopek odpoklica ter nadomestnih volitev ni mogoče poenostavljati, ker morajo biti vsi delegati kakor tudi nosilci funkcij izvoljeni po enakem postopku,

— glede določanja večine, ki je potrebna, da je v posamezni fazi volilnega postopka kandidat uvrščen na kandi-

datno listo oz. izvoljen se predlaga:

1. na kandidatno listo je uvrščen vsak predlagani kandidat, za katerega je glasovalo 1/3 (1/4) vseh članov kandidacijske konference,

V občinski organizaciji SZDL smo se odločili, da o predlaganih spremembah vodimo javno razpravo v okviru letnih programsko volilnih sej organizacij SZDL. Ker želimo, da bo sleherni razpravljalec informiran o predlaganih novostih, prinašamo povzetek (poenostavljen) konkretnih variantnih sprememb, o splošnih spremembah pa bodo spregovorili uvodničarji na sejah v vseh temeljnih okoljih.

Vsi predlogi temeljijo na večjih možnostih vsakega delovnega človeka in občana, da predlaga in odločilno vpliva na določanje kandidatov za delegate oz. člane delegacij, kakor tudi, da ima večji vpliv na predlaganje in določanje kandidatov za nosilce najodgovornejših funkcij na vseh ravneh.

KONKRETNI PREDLOGI:

1. predlagajo se neposredne volitve skupščin krajevnih skupnosti oz. svetov KS, kjer

skupščin' ni, ki naj okrepijo interes delovnih ljudi in občanov za sodelovanje v samoupravi KS, kakor tudi krepitev avtoritete organov samoupravljanja in uveljavljanja odgovornosti nosilcev funkcij. Neposredno izvoljena skupščina (svet) KS bi bila primerno telo za opravljanje funkcije delegacije za vse skupščine SIS. Glede volitev skupščine delovna skupina predlaga naslednje variante:

— celotna skupščina (svet) KS se izvoli z neposrednim glasovanjem

— z neposrednimi volitvami se izvoli samoupravni del skupščine, družbene organizacije in društva ter družbenopolitične organizacije izvolijo svoje delegate na občnih zboreh oz. podobnih sejah,

— z neposrednimi volitvami se izvolijo delegati po volilnih enotah, sestava ostalih dveh delov skupščine (sveta) KS se potrdi na splošnih volitvah,

— KS se same odločijo, kako bo s sestavo njihove skupščine.

DELEGACIJE ZA SIS

Volilne aktivnosti za skupščine SIS naj bi se povsem ločile ter se povezale z aktivnostmi za volitve delavskih

svetov in skupščin KS. Tako bi poudarili vsebinsko povezanost samoupravnih organov in delegatov za skupščine SIS. Variantni predlogi za volitve delegatov v skupščine SIS:

1. delegati za skupščine SIS se volijo kot doslej,

2. delavci v TOZD — uporabniki se sami odločijo, ali delegacije ali njihovo vlogo prevzamejo delavski sveti, enako tudi DO z več TOZD (skupne delegacije),

3. delavci — izvajalci se odločijo, da za svoje področje dejavnosti pooblastijo delavski svet, za ostale dejavnosti kot delavci uporabniki,

4. v KS iščejo možnosti neposrednih oblik izražanja potreb in interesov (hišni sveti, potrošniški sveti),

5. neposredno izvoljena skupščina (svet) KS prevzame vlogo delegacije za skupščine SIS in na sejah le-te oblikuje stališča in usmeritve, dopušča se tudi možnost oblikovanja skupnih delegacij za 2 ali več KS (interes).

VOLITVE IN OBLIKOVANJE ZBOROV SKUPŠČIN DRUŽBENOPOLITIČNIH SKUPNOSTI V OBČINI

— funkcija delegacije za zbor združenega dela bi se

lahko prenesla na delavski svet — proučiti možnost oblikovanja skupnih delegacij za TOZD oz. DS v okviru DO izven okvira (sorodna dejavnost ipd.),

— sicer se predlaga ena način voljenja delegacij zbor ZD, kakor tudi za zbor

— za družbenopolitični zbor se predlaga več variant volitve enako kot doslej, večja skrb odprtim listam;

2. pri zaprti kandidatni listi je potrebna absolutna večina glasov volilnega telesa, odprti pa so izvoljeni kandidati, ki so dobili največ glasov, vendar ne manj kot 1/3 celotnega volilnega telesa,

3. ko se glasuje po posameznih zboreh skupščine se rezultati glasovanja relativizirajo v odnosu na celotno skupščino

Zavedamo se, da je to povzlek gradiva, s katerim bi se seznanil vsak izmed delovnih ljudi in občanov na tej osnovi tudi podal svoje razmišljanje, svoje predloge pripombe. Veseli bomo tudi pismenih mnenj, ki jih bomo v okviru možnosti objavili.

Sodelujte pri javni razpravi in na tak način vplivajte na spremembe naše volilne zakonodaje!

Aktivnost sindikata v jesenskem roku

S koncem obdobja letnih dopustov, ki so ponekod bolj, drugod pa manj izrazito zaustavili ustaljeni vsakodnevni ritem, stopamo v jesensko obdobje, ki ga tudi na področju sindikalne dejavnosti že nekako po tradiciji odlikuje veliko načrtovanih aktivnosti.

Sindikalna jesen bo tudi letos živahna in to ne samo zaradi rednih delovnih nalog vsakega od nas. Vprašanja širšega pomena, ki se bodo obravnavala na vrsti sej različnih organov, bodo zahtevala mnogo časa in sil. Upamo le, da obojega ne bomo izgubljali v prazno.

Živahna sindikalna dejavnost se nam obeta v okviru priprav in izvedbe občnih zborov osnovnih organizacij zveze sindikatov in volilnih sej konference osnovnih organizacij ZSS v delovnih organizacijah. Na občnih zboreh osnovnih organizacij ZSS je treba oceniti dveletno delo, lastno organiziranost, kadrovske usposobljenosti, metode in načine delovanja. Predvsem pa je treba oceniti kakšna je učinkovitost in odgovornost pri ugotavljanju in

uveljavljanju interesov delavcev, članov zveze sindikatov.

V skladu z dogovori sprejetimi na razširjeni seji Občinskega sveta ZSS Domžale je treba občne zbore osnovnih organizacij zveze sindikatov izpeljati do 30. 11. 1987, volilne seje konferenc OO ZSS v delovnih organizacijah pa do 15. 12. 1987.

Zaostrene gospodarske razmere, ki še posebej vplivajo na gmotni in socialni položaj delavcev, terjajo od sindikata posebno aktivnost v prihodnjem obdobju. V vsaki osnovni organizaciji je treba preveriti stanje in oceniti posledice subjektivnih slabosti. Dogovoriti se je treba za pomoč delavcem in njihovim družinam v težkem materialnem položaju.

Jeseni se bo pričela javna razprava o ustavnih spremembah in sindikat je nosilec le-te v organizacijah združenega dela. Pri tem lahko upamo, da bodo naše pripombe obravnavane resno in pravočasno, saj je sicer vsaka aktivnost jalova.

J. Arnuš

Pogled na naše osemmesečno gospodarjenje.

Kako gospodarimo?

Podatke o uspešnosti našega osemmesečnega gospodarjenja v občini nam je posredovala Ivica Gognjavec, predsednica komiteja za planiranje in družbenoekonomski razvoj.

Ob pogledu na rezultate gospodarjenja v minulih osmih mesecih tega leta v naši občini ne moremo biti povsem zadovoljni, četudi so rezultati rasti fizičnega obsega proizvodnje precej boljši kot so v poprečju v Sloveniji in Jugoslaviji. Obseg proizvodnje se je v začetku leta povečeval kot so z resolucijo naši ekonomisti predvidevali, vendar se takšno ugodno povečevanje obsega ne nadaljuje. Razmere v gospodarstvu silijo k temu, da se bo proizvodnja zmanjševala. Za to, nič kaj razveseljivo dejstvo pa sta po oceni Ivice Gognjavec najmanj dva razloga: spremembe v obračunskem sistemu (slabši položaj delovnih organizacij z zalogami) ter nenehno bolj razraščajoč se pojav nesposob-

nosti plačevanje.

Ta pojav ni več opaziti le v drugih republikah, v zadnjem času prihaja do tega tudi v Sloveniji. Vse teže je najti kupce, ki svoje obveznosti poravnava v zakonskem roku. Kljub temu ostaja glavni dolgoročni cilj povečevanje proizvodnje, ki je neobhodni pogoj za boljše gospodarske rezultate.

Seveda pa je temeljni preizkusni kamen uspešnosti gospodarjenja — izvoz. V občini je glede tega temeljna ugotovitev, da globalno dosegamo dobre izvozne rezultate. V lanskim sedmih mesecih je bil izvoz skoraj za tretjino manjši od letošnjega. Povečevanje globalnih izvoznih rezultatov v občini je največji razlog povečan izvoz Papirnice Količeva. Le-ta sicer na konvertibilno področje izvažata ob nižjih cenah kot na domačem trgu, vendar je kljub temu ob velikih izvoznih količinah dosegla status v izvozu aktivne delovne organizacije, to se pravi, da več izvažata kot pa uvažata.

KAJ PA KMETIJSTVO?

Položaj v kmetijstvu je — glede na ostale panoge — nič kaj rožnat. Spremenjeni pogoji gospodarjenja in denarni tokovi so povzročili, da se go-

spodarski izplen uspešnosti pokaže v kmetijstvu v daljšem časovnem obdobju. Posebej nas je v naši občini prizadela (glede na velikost delovne organizacije) tuberkuloza na EMONINI farmi prašičev v Ihanu. V zasebnem kmetijstvu takih težav še ni, bodo pa še pokazale čez čas.

KAKŠNE SO AKTUALNE TEŽAVE?

Med težavami, s katerimi se delovne organizacije iz domačjskega območja najbolj ukvarjajo, so težave z uvozom surovin in repromaterialom na prvem mestu.

Hkrati pa se kažejo tudi vse večje težave pri prodaji posameznih artiklov, ki za preživetje niso neobhodno potrebni. Tako ni čudno, da nekatere domačjske delovne organizacije, ki izdelujejo tekstilne izdelke, usnjeno galanterijo, šotore in podobno — te izdelke vse težje prodajajo. Likvidnostne težave, ki se pojavljajo, so tako posledica neplačevanja blaga. Terjatve naših delovnih organizacij do kupcev so tako iz meseca v mesec večje.

KAJ OBETA PRIHODNOST?

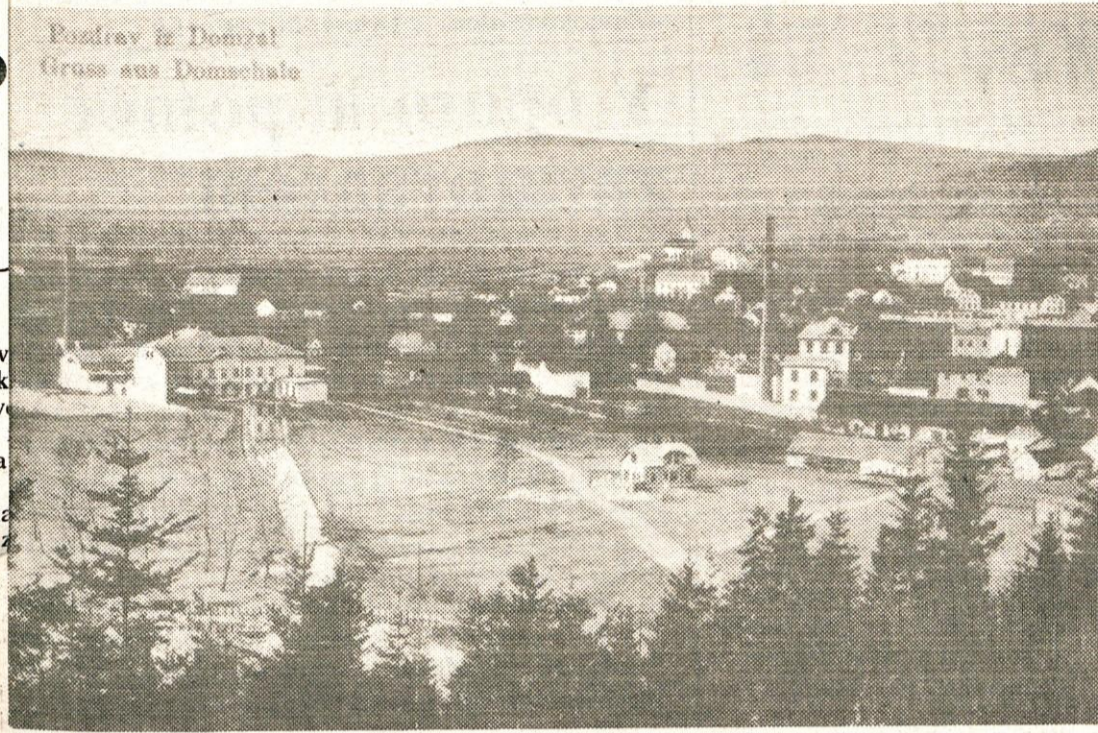
Za optimizem vsekakor ni razloga, četudi je res, da smo na začetku septembra po rezultatih domačjskega gospodarstva nekje na republiškem vrhu. Očitno je zato, da bodo posledice razmer, o katerih smo govorili, sicer relativno pozno zadele tudi domačjske občine.

RAZPOREJANJE DOHODKOV — »PO REGELCIH«

Mnogo problemov nas čakata na področju razporejanja dohodkov, kjer bo letos uveljavljen družbeni dogovor. V občini smo pred tem razdelili več, kot ta dogovor predvideva. Seveda ga bo treba uveljavljati in uskladiti sredstva za OD do devetmesečnega obdobja oziroma najkasneje do konca leta.

Ob vsem povedanem pa gre še za velike omejitve v porabi sredstev v družbenih dejavnostih. Zaradi omejitev porabe sredstev v interesnih skupnostih bo težko zagotoviti enakomeren rast osebnih dohodkov v negospodarskih organizacijah in OZD-ih.

Domžale s slavnikiškimi tovarnami pred I. svetovno vojno

Ob 80-letnici začetkov sindikalnega gibanja v domžalski občini

Pred prvo svetovno vojno sta bila Domžale in Mengeš evropsko znani središči slavnikiške industrije. V okrog 25 slavnikiških tovarniških in obrtnih obratih je bilo zaposlenih približno 1000 delavk in delavcev. Lastniki vseh velikih podjetij so bili Tirolci. Slovensko delavstvo je bilo nezadovoljno z nizkimi plačami, s podaljševanjem delovnega časa na 12 ur in z narodnostnim zatiranjem, saj so podjetniki na vsa boljša delovna mesta postavljali svoje nemške rojake, ki so bili nekajkrat bolje plačani od dobro usposobljenega domačega delavstva. Sredi leta 1907 je med slovenskim delavstvom dozorel sklep, da mora proti izkoriščanju in krivicam začeti z organiziranim bojem.

Dne 22. septembra 1907 je bil sestanek slavnikiškega delavstva v Domžalah, na katerem so razpravljali o pomenu sindikalne organizacije. Sklenilo je ustanoviti strokovni (sindikalni) odsek v okviru Katoliškega izobraževalnega in podpornega društva. V Domžalah in Mengešu sta Krščanski delavski podporni društvi delovali že od leta 1897. Strokovni odsek je imel predvsem nalogo, da skrbi za izboljšanje gnotnega položaja svojih članov. Najvišji organ strokovnega odseka je bil delavski svet, ki so ga sestavljali zaupniki in zaupnice iz posameznih tovarn. Strokovni odsek je takoj po ustanovitvi začel z meznim gibanjem. Ker so tovarnarji zahtevali delavstva, da mu povišajo za služke le malenkostno ugodili, je 30. septembra 1907 v Ladstätterjevi in Kurzthalerjevi tovarni, kjer sta bili odpuščeni tudi dve delavski zaupnici, prišlo do stavke. Delodajalci so na okrajnem glavarstvu izposlovali okrepitev orožniške postojanke, da bi lahko preprečili morebitne izgrede razburjenega delavstva, ki ni bilo zadovoljno z obljubljenim skromnim poviškom zaslužkov. Delavski zaupniki so nato zagrozili s splošno stavko vsega slavnikiškega delavstva v Domžalah in končno uspeli doseči zvišanje mezd za 10 do 20 %. Po stavki se je v strokovni odsek vključilo 372 delavcev in delavk.

tedanji osrednji slovenski časnik Slovenec. Po teh bojih je strokovni odsek prenehal z odločnimi akcijami za izboljšanje gnotnih in delovnih pogojev slavnikiškega delavstva. To so tirolski podjetniki dosegli z odpusti nekaj delavskih zaupnikov, na drugi strani pa se je tudi glavni organizator delavstva domžalski župnik Franc Bernik ustrašil zaostrevanja odnosov med delavci in delodajalci. Strokovni odsek se je nato omejeval le na drobna posredovanja ob krivicah posameznih gibanj. Zelo aktiven je bil na izobraževalnem in kulturnem področju, skrbel pa je tudi za gnotno podpiranje članov v stiskah. Slavnikiško delavstvo v Domžalah in Mengešu si je nato ustanovilo samostojne strokovne — sindikalne organizacije šele po prvi svetovni vojni, ko se je organiziralo v krščansko-socialni Jugoslovanski strokovni zvezi (JSZ). Sindikalne skupine — podružnice so nato do leta 1922 vodile številne akcije za izboljšanje položaja slavnikiškega delavstva.

Vzporedno s propadanjem slavnikiških podjetij so na območju sedanje domžalske občine nastajali novi obrati tekstilne, kemične, papirne, usnjarsko-galanterijske industrije in drugih panog. Konec tridesetih let je bilo v okrog 30 večjih ali manjših tovarniških obratih na zahodnem delu sedanje domžalske občine zaposlenih nad 1800 delavcev in delavk. Leta 1927 je delavstvo v Bonačevi papirnici, tovarni Induplati in Oberwalderjevi tovarni ustanovilo sindikalne organizacije JSZ. Na Količevem in v Jaršah so podjetniki z odpusti delavskih funkcionarjev sindikate že po nekaj

mesecih razbili in le v domžalski slavnikiški tovarni, kasnejšem Univerzalu, je delavstvo ohranilo svojo organizacijo, ki pa je prav tako v času velike gospodarske krize v začetku tridesetih let skoraj povsem prenehala delovati. Šele velika zmaga koliških papirničarjev v boju za pravico sindikalnega organiziranja v stavki od avgusta do oktobra 1935, je opogumila delavstvo vseh večjih tovarn, da je premagalo strah pred odpusti in drugimi oblikami pritiska podjetnikov, ter usta-

novilo sindikalne organizacije JSZ. Zgledu papirničarjev so v drugi polovici leta 1935 sledili tekstilni delavci v Induplati v Jaršah, kemični delavci v tovarni Medič — Zankl v Domžalah in Marx na Količevem, lesno delavstvo v Staretovem podjetju v Preserjah, svojo aktivnost je spet okrepila sindikalna podružnica v tovarni Univerzale, sredi naslednjega leta pa so se organizirali še opekarški delavci v Radomljah in tekstilni delavci v Kocjančičevi tovarni na Viru. Jeseni 1937 je bilo v osmih skupinah — podružnicah krščansko-socialistične JSZ organiziranih 780 delavcev in delavk. V Mengešu so se leta 1938 pečarji in nato še lesni delavci organizirali v socialističnem sindikatu Strokovne komisije. Poskusi ustanavljanja sindikatov klerikalne Zveze združenih delavcev in liberalne Narodne strokovne zveze so imeli med delavstvom v domžalskih tovarnah le neznatne uspehe. Sindikalne organizacije so v drugi polovici tridesetih let s številnimi meznimi gibanji, nekaj se jih je zaostrijo tudi v stavko, z organiziranjem shodov, kulturnih in izobraževalnih prireditvev ter drugih akcij veliko prispevale k izboljšanju socialno-ekonomskega položaja delavstva. Krščansko-socialistične in socialistične sindikalne organizacije so sodelovale tudi v akcijah, ki jih je organizirala partija.

Dobra organiziranost in napredna usmerjenost sindika-

to, ki so bili po nemški okupaciji prepovedani, je bila trden temelj za sodelovanje delavstva v Osvobodilni fronti slovenskega naroda in za organiziranje Delavske enotnosti (DE) v vseh večjih in manjših obratih sedanje domžalske občine. V začetku leta 1944 je v domžalskem okraju delovalo kar 33 odborov DE in 21 mladinskih odborov DE, ki so izvajali pomembne nabiralne, sabotažne, mobilizacijske, obveščevalne in propagandne naloge. Narodnoosvobodilna vojska in organizacije so iz tovarn domžalske občine dobile zlasti velike količine sanitetnih, tekstilnih in usnjarsko-galanterijskih izdelkov ter papirja, prav tako pa tudi znatna finančna sredstva. Po organiziranosti in uspešnem delovanju je bila Delavska enotnost na domžalskem območju med najuspešnejšimi na Gorenjskem. Po osvoboditvi pa so odbori DE prerasli v organizacije Enotnih sindikatov Slovenije, ki so prevzele pomembne naloge pri obnovitvi povojnega gospodarstva.

dr. Miroslav Stiplovec

V spomin Karlu Kušarju:

Te dni mineva leto dni, odkar smo izgubili sodelavca, prijatelja, znanca, prof. Karla Kušarja. V spomin nanj in na njegovo delo objavljamo njegovo pesem:

Veš, težko je!

*Veš, težko je boru vrh planine,
ko med skale širi korenine,
ko ga biča sneg in mraz,
a zdrži, ker ve, da bo čas
spet prinesel žar topline.*

*Veš, težko je skali na obali,
ob kateri se razbijajo valovi,
ki vihar jih nanjo žene,
a zdrži, ker ve, da v mir noči
bodo spet mornarji priveslali.*

*Veš, težko človeku je na poti,
ko mu čustva kruta stvarnost moti,
ki bila je dana pred mostovi,
a zdrži, ker ve, da sled ostaja
in da pelje k veri in dobroti.*

*Veš, težko je, vendar misel le ostaja,
da morda nekoč bo srečen tudi tisti,
ki se odpoveduje in razdaja!?*

Iz zbirke najstarejših razglednic:

Razglednice Domžal in drugih krajev naše občine nam je poslal Zmago Tančič, zbiralec iz Ljubljane

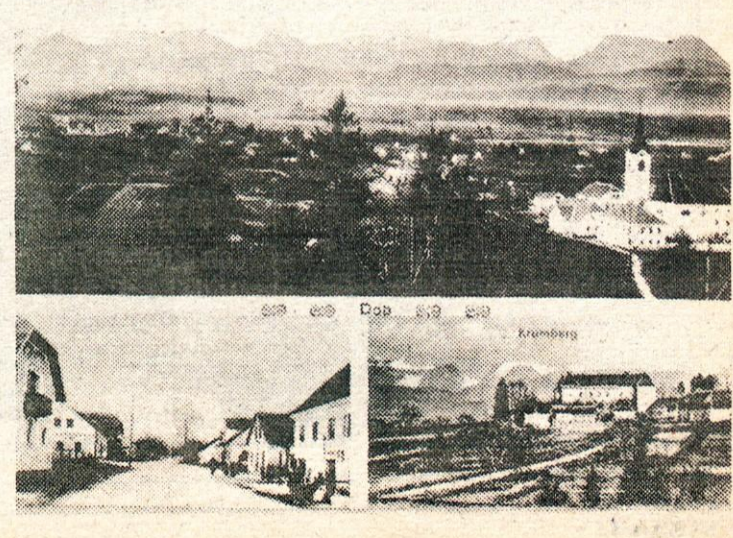
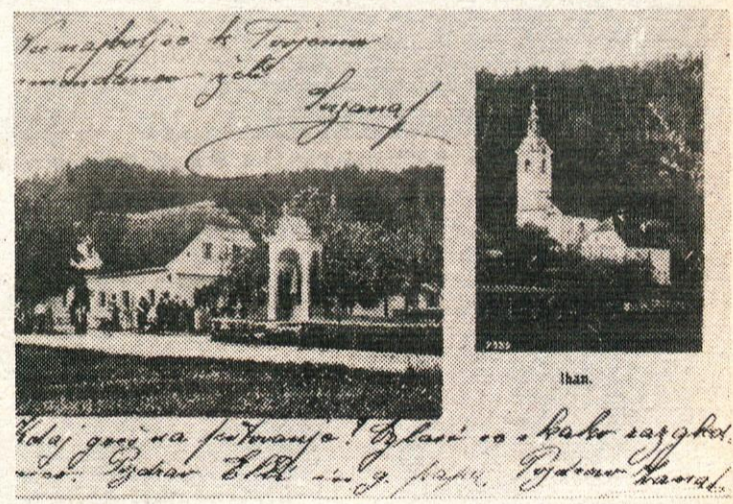
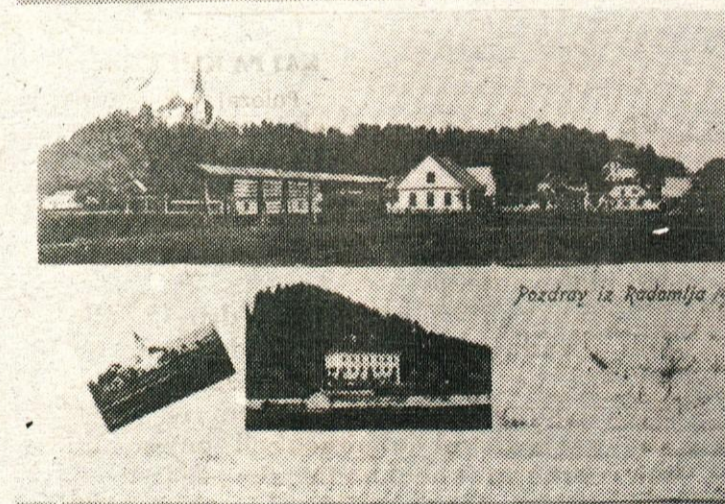
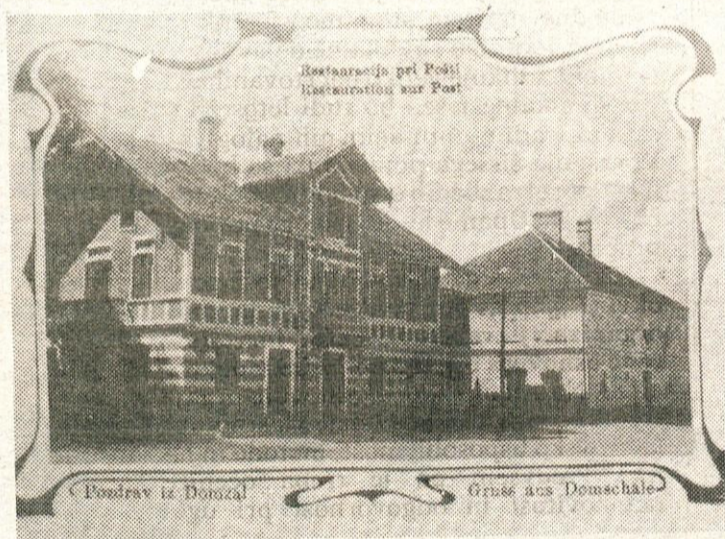
Pred dnevi nas je poklical tov. Zmago Tančič iz Ljubljane, ki je eden najuspešnejših slovenskih zbiralcev starih razglednic. V zajetni zbirki več kot 2000 razglednic se je lotil obdobja od konca prejšnjega stoletja do zaključka II. svetovne vojne. Najstarejša razglednica iz njegove zbirke je datirana z letnico 1891. To je doslej tudi najstarejša poslana slovenska razglednica.

Sicer Zmago Tančič zbira razglednice zlasti za področje Ljubljane z okolico, poleg tega pa tudi razglednice krajev, ki so mu sicer nekako pri srcu.

Razglednic dobiva od zbirateljev iz vse Jugoslavije in pa tudi zamejstva. Zbiratelji razglednic se združujejo v sekciji zbirateljev razglednic, ta pa deluje v okviru numizmatičnega društva Slovenije. Jedro te sekcije tvorijo ravno bivši numizmatiki, ali pa numizmatiki, ki poleg starega denarja zbira jo še razglednice.

Clani imajo različna področja zbiranja (razglednice rojstnega kraja, vojaške razglednice, umetniške razglednice itd.). Prirejajo pa tudi razstave in sodelujejo pri raznih publikacijah. Še v letošnjem letu bo izšla knjiga »Pozdrav iz Slovenije«. To bo neke vrste nadaljevanje knjige »Pozdrav iz Ljubljane«. V knjigi bo okoli 650 razglednic iz vsega Slovenskega etičnega prostora. Pri tej nalogi je imel Zmago Tančič vlogo zbirati in izbirati razglednice. S tehničnim urednikom sta to počela več kot eno leto.

V knjigi bodo seveda zastopane tudi Domžale in okoliški kraji. Zmago Tančiču hvala za prijazno sodelovanje v naši akciji!

Velika in potrebna pridobitev

Z novo samopostrežno trgovino so v KS Jarše Rodica pridobili 530 m² trgovskih in skladiščnih površin, tako, da bo poslej v celoti lahko poskrbljeno za ustrezno oskrbo 4000 do 5000 občanov, kolikor jih po oceni trgovcev na to trgovino gravitira. Kot nam je v razgovoru povedal direktor gostinske DO Napredek Stane Skok, je ta trgovina zadnja v izredno dolgi vrsti pridobitev, ki smo jih občani pridobili v Moravčah, Črnem grabnu, Döbu, Lukovici, Vrhpolju in drugod.

Akcija — posodobiti stare in zgraditi nove trgovine — praktično postaviti novo trgovsko mrežo — ni od včeraj. Ta akcija teče že dalj časa; v letih 1980—1985 je bila celo zelo in-

tenzivna, saj je bila gradnja trgovin prednostna naloga. Za uresničenje te naloge so strnili svoje moči tako občinski dejavniki, krajevne skupnosti, družbenopolitične skupnosti, SIS za preskrbo občine, ki je v teh akcijah aktivno in nadvse uspešno sodeloval ter seveda predvsem Napredek sam, ki je nosil glavno težo bremena.

Kot rečeno, je za gradnjo trgovine na Rodici (tudi imenovala se bo Samopostrežna trgovina Rodica) poskrbljeno za zadnjo izmed velikih potreb v preskrbovalni mreži. Površina nove trgovine, skladišč in pomožnih prostorov znaša 530 m², investicija pa je veljala 320 milijonov dinarjev.

Interesna skupnost za preskrbo je za investicijo namenila 30 milijonov dinarjev nepovratnih sredstev, 50 milijonov združenih sredstev amortizacije pa je prispevala ABC Pomurka, kamor domžalski Napredek spada, vse ostalo pa so sredstva te matične delovne organizacije.

Nov objekt, ki je po lokaciji dokaj umaknjen, sicer pa vendarle še vedno dobro dostopen, prinaša v preskrbo tega območja domžalske občine poleg vseh potrebnih živil tudi novo ponudbo mesa, pa tudi sadja in zelenjave in vsega drugaga, kar je v večjih samopostrežnicah moč kupiti. Ob 530 m² trgovskih površin, skladišč in pomožnih prostorov je poskrbljeno tudi za ustrezno število parkirišč, tako da se ob bližnji šoli, vrtcu, avtobusni in železniški postaji na Rodici oblikuje nov komunalni center, ki so ga občani na območju sever I., ki že dolgo časa, nekako 15 let, odkar se tod gradi — že tako pričakovali.

Ob čstitkah vsem Napredkovim delavcem in delavcem v dosedanji mali trgovini v Zadrudnem domu velja izreči željo, da bi uspeli kvalitetno tudi vnaprej zadovoljevati želje občanom, kar 10 članski kolektiv tudi obljublja. Za zaključek pa naj povemo, da so se v Napredku odločili, da stare trgovine ne bodo za preskrbo v celoti opustili, pač pa v njej uredili diskontno prodajo blaga. To idejo občani tudi z veseljem sprejemajo.

»Zavarovalnica« v Domžalah odprta:

V oporo in pomoč zavarovancem

V torek, 15. septembra 1987 so ob 25-letnici ustanovitve zavarovalnice Domžale-Kamnik odprli v objektu SPB-1 na Ljubljanski 86 nove poslovne prostore, ki omogočajo našim občanom poslej boljše pogoje za opravljanje zavarovalniških storitev. Otvoritvene svečanosti v domžalski kinodvorani so se udeležili poleg predstavnikov številnih zavarovalniških ustanov tudi vsi najvidnejši predstavniki družbenopolitičnega življenja v občini.

Miro Ukmar, vodja poslovne enote Mengeš, je po pozdravu predal besedo Stjepanu Šaubertu, predsedniku poslovnega odbora Zavarovalne skupnosti Triglav.

Slavnostni govornik je v svojem govoru orisal pogoje zavarovalništva pri nas in ocenil, da je delež zavarovalnih premij upadel od 2,4 % družbenega proizvoda na manj kot 1,4 % družbenega proizvoda.

Ce hočemo razviti našega gospodarstva izraziti v potrebnih zavarovalnih skladih, ki to gospodarstvo ščitijo, potem bi letna stopnja izdvanja v zavarovalne premije in ustvarjanje potrebnih rezerv morala znašati okoli 3,5 do 4 % družbenega proizvoda. Šele v takšnih razmerah bi dosegli gospodarstvu primerno delitev rizikov med našo zavarovalnico, sozavarovatelji in pozavarovatelji. Težko je reči kdaj bodo nastopile razmere, da bomo to ekonomsko predpostavko lahko uresničili, toda nedvomno je zaradi objektivnih interesov zavarovancem potrebno ustaviti upadanje zavarovalnih premij v družbenem proizvodu.

Ko se je zahvalil vsem, ki so prispevali k odločitvam in uresničevanju odločitve, da se tudi Zavarovalna skupnost Triglav vključi v sodobni domžalski kompleks, so nekaterim delavcem razdelili priznanja za dolgoletno delo, predstavniku kolektiva pa simbolično izročili ključne poslovne enote. B.

Otvoritev nove ST Rodica v KS Jarše-Rodica

Ob novi trgovini je obilo parkirnega prostora, ki ga ob takih objektih praviloma primanjkuje

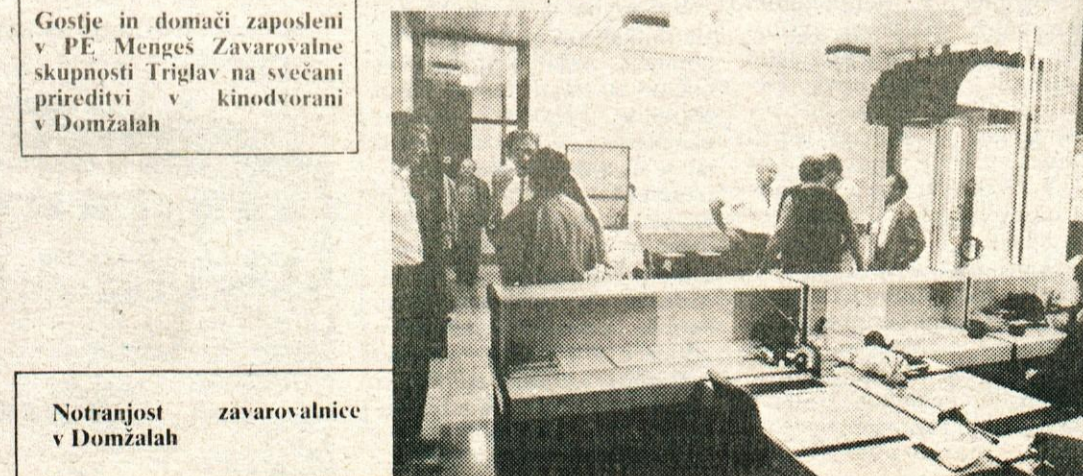
Mesar Miro Cotman — prvi kosi mesa občanom...

Nova stavba Zavarovalne skupnosti Triglav v središču Domžal

Gostje in domači zaposleni v PE Mengeš Zavarovalne skupnosti Triglav na svečani prireditvi v kinodvorani v Domžalah

Notranjost zavarovalnice v Domžalah

O stanovanjskih posojilih

V marčevski številki Občinskega poročevalca je bil objavljen 15. javni natečaj za pridobitev posojil za stanovanjsko gradnjo iz združenih sredstev vzajemnosti. Razpisana višina posojil za posamezno vrsto oz. obliko stanovanjske gradnje je bila predvidena s planom Samoupravne stanovanjske skupnosti občine Domžale — vzajemno združenih sredstev za graditev.

Zakon o celotnem prihodku in dohodku s 1. 7. 1987 na novo ureja tudi zagotavljanje sredstev za stanovanjske potrebe delavcev.

Iz čistega dohodka na osnovi bruto osebnih dohodkov so se do 30. 6. 1987 združevala sredstva za vzajemnost v stanovanjskem gospodarstvu na nivoju občine (enako pa velja za sredstva za lastne potrebe OZD).

Od 1. 7. 1987 dalje pa v OZD sicer začasno oblikujejo sredstva za skupno porabo in v tem okviru tudi sredstva za stanovanjske potrebe delavcev, vendar jih med letom, v skladu z zakonom lahko uporabljajo le za obratna sredstva.

Ker je status združenih sredstev vzajemnosti v Samoupravni stanovanjski skupnosti enak, se tako začasno oblikovana sredstva za stanovanjske potrebe od 1. 7. 1987 ne združujejo v Samoupravni stanovanjski skupnosti.

Po določbah zakona o celotnem prihodku in dohodku, se del čistega dohodka šele po dokončni razporeditvi, med drugim za skupno porabo in v tem okviru za stanovanjske potrebe, lahko uporablja za namene, za katere je bil (med letom začasno) razporejen.

To pomeni, da se bodo združena sredstva vzajemnosti v stanovanjskem gospodarstvu združevala pri Samoupravni stanovanjski skupnosti šele po ugotovitvi in razporeditvi čistega dohodka, torej za drugo polovico leta 1987, po zaključnem računu za leto 1987, oziroma v mesecu marcu 1988.

Posledica tega je izpad predvidenega priliva združenih sredstev vzajemnosti iz združenega dela (1,100 od BOD), ki je bil z letnim planom predviden v višini 430.000.000.- din, do 30. 6. 1987 pa realiziran v višini 214.000.000.- din. Do 30. 6. 1987 so bila združena sredstva vzajemnosti v celoti porabljena — razdeljena posojila delovnim organizacijam za nakup stanovanj in stan. kapacitet v samskem domu (Papirnica Količeva, Helios Domžale, Slovenijales Radomlje, Komunalno podjetje Domžale, Toko Domžale, TKS Domžale, Beton — Zagorje, TOZD Domžale — za sanacijo SPB-1, SSS občine Domžale za prenavo stanovanjskega sklada) in 25 delavcem za nakup stanovanj (upoštevajoč pogodbeno obveznost).

Do konca leta se ocenjuje, da bo iz priliva sredstev za vzajemnost pri Samoupravni stanovanjski skupnosti iz zasebnega sektorja in vrnjenih anuitet iz dosedanjih natečajev zbranih 80.000.000.- din.

V 15. javnem natečaju za pridobitev posojil iz združenih sredstev vzajemnosti za individualno gradnjo je bila razpisana vsota 300.000.000.- din — vlog za ta posojila 351, v skupnem znesku zaprosena višina 912.175.000.- din.

Upoštevajoč priliv do konca leta bi bilo povprečno posojilo upravičencem glede na merila in pogoje 247.000.- din.

Odbor za planiranje, razvoj družbenoekonomskih odnosov in investicije pri Samoupravni stanovanjski skupnosti občine Domžale je bil v izredno težki odločitvi razdelitve minimalnih posojil, ob upoštevanju ugotovljenih potreb in razpisnih pogojev, oz. pravilnika o pogojih in merilih za pridobitev posojil iz združenih sredstev vzajemnosti.

Na razširjeni seji predsedstva Samoupravne stanovanjske skupnosti občine Domžale je bila zato sprejeta opredelitev o razdelitvi posojil v razpisani višini z različnimi roki koriščenja glede na priliv do konca leta oz. po zaključnem računu v marcu 1988.

Upoštevajoč merila in pogoje za pridobitev posojil iz združenih sredstev vzajemnosti, predlog komisije za terenske ogledе ter časovno razmejitev možnosti koriščenja posojila, so bila le-ta razdeljena v višini od 200.000.- do 1.600.000.- din. Možnost koriščenja je za 43 prosilcev od 1. oktobra dalje, za 41. prosilcev od 15. novembra dalje in za 239 v marcu 1988. Zaradi neizpolnjevanja razpisnih pogojev oz. določil pravilnika o pogojih in merilih za pridobitev posojil iz sredstev vzajemnosti ali ugotovljenih stanovanjskih razmer na terenu, je bilo 28 prošelj negativno rešenih.

Obvestilo v zvezi stanovanjskimi posojili in pojasnilo o združevanju sredstev vzajemnosti pri Samoupravni stanovanjski skupnosti občine Domžale zaradi spremenjene zakonodaje posredujemo zaradi številnih vprašanj in zahtev prosilcev za stanovanjska posojila.

Samoupravna stanovanjska skupnost
Občine Domžale

Iz starega — v novo

Prišel je težko pričakovani čas, ko smo krajan na območju Gasilskega društva Zeje-Trojica končno pričeli z gradnjo novega svojega doma. Tako je bilo odločeno na zadnji seji, od do sedaj mnogih sej na vseh ravneh, na Skupščini občine Domžale z dne 17. avgusta 1987, katere so se udeležili že od tega problema utrujeni odgovorni člani Gasilskega društva, KS in oba predsednika (skupščine občine in izvršnega sveta) ter drugi neposredno zainteresirani tovariši različnih organov občinske uprave. Po kratki razpravi je bila naposled soglasno (tokrat zares!) prižgana zelena luč za gradnjo oziroma nadomestno gradnjo, »ki se ima začeti v teku desetih dni,« kot se je glasilo »ukaz« predsednika izvršnega sveta Sob Domžale. Hkrati je bilo ugotovljeno, da je nekajletna zamuda »pojeda« veliko denarja, ne da bi bil za to nabavljen en sam zidak več. Po drugi strani je, z pred leti nabavljenim gradbenim materialom, v tem močno inflacijskem času, prihranjeno veliko prepotrebni sredstev.

In res. Sončnega in toplega nedeljskega jutra, 30. avgusta t.l. se je zgrnila množica krajanov k domu. Prišli so iz vseh vasi in zaselkov omenjenega območja. Jože Rode, Andrej Pirnat, Franc Ravnikar, Jože Keržan in Zdravko Kržan so prišli kar s traktorji s prikolicami, kar je dobrodošlo za odvažanje materiala. Najbrže, da je bil apel oziroma vabilo

Zakaj pa ne politični piknik

Venomer na vseh ravneh tarnamo, da nimamo prave povezave z ljudmi, katerih interese zastopamo. Dostikrat sami to dejstvo zamolčimo in pred njim mižimo, vendar se nam kot bumerang povrne takrat, ko to najmanj pričakujemo.

Občinska konferenca ZSMS Domžale in Medobčinski svet ZSMS ljubljanske regije na podlagi sprejetega programa dela in na podlagi sklepa sekretariata poskuša na nov način ugrizniti v to kisljavo, črvi, a ne neozdravljivo.

Dvoje ustaljenih družbenopolitičnih srečanj, piknik in miting, poskušamo sestaviti v celoto, ki naj bi vsebovala tako zabavo kot kulinarčno ponudbo ter posvet in partijski sestanek obenem, poimenovali pa smo to zadevo »politični piknik«.

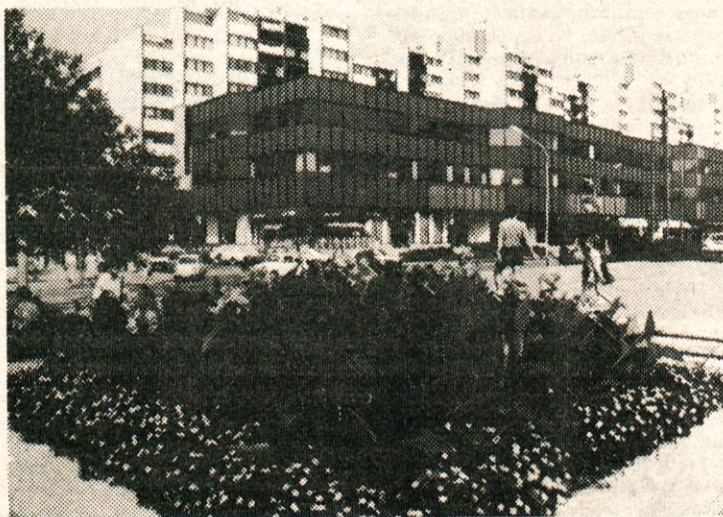
Dogajanje naj bi potekalo v soboto, 3. oktobra 1987 od 13. ure dalje v Zajčji dobri pri Ljubljani, ter bo vsebovala postavitev stojnic ekologov, mirovnikov in ostalih zainteresiranih z možnostjo krajšega spremnega programa. Ogledali si bomo demonstracijsko tekmo v baseballu med ekipama Zajčki in Gunclje ob strokovnem komentarju, ob 16. uri bo tekma v malem nogometu med Foto grupo M in funkcionarji MS ZSMS ljubljanske regije, ves čas pa se bo dogajal Hyde park v malem, kjer bi s primerno propagando animirali občane, prisotni vodilni delavci pa se bodo trudili podati primerne odgovore (v prepričanju, da Kraljice ne bi nihče užalil). Vse skupaj bo popestrjeno z video-glasbeno ponudbo iz ljubljanskih glasbenih krogov.

Glede na veliko zanimanje tako med mladino, med funkcionarji in sredstvi javnega obveščanja, upamo da si se za politični piknik ogrel-a tudi ti in si vljudno vabljen-a.

Do sedaj so svojo prisotnost že potrdili Jože Smole, Tone Anderlič, Željko Cigler, Nuša Kerševan, Jože Osterman, Vera Vojska, Iztok Winkler, Andrej Ambrožič in mediji Radio Glas Ljubljane, Radio Študent, Val 202, Dnevnik, Delo, Mladina.

Vidimo se na političnem pikniku v Zajčji dobri pri Ljubljani 3. 10. 1987. Vabljeni!

Predsednik OK ZSMS
Tone Dragar

za prostovoljno akcijo predsednika gradbenega odbora tov. Marjana Cenclja po Radiu Ljubljana tega dopoldneva odveč, kajti na akciji podiranja starega doma so bili mladi in starejši, ne da bi jih kdo posebej vabil za to.

Delo je potekalo po nekem logičnem zaporedju in brez poveljevanja. Ljudje so prišli tam, kjer so menili, da je najbolj potrebno.

Vsak strešnik je bil pri podiranju ostal nepoškodovan in spravljen, vsaka in tudi najmanjša letvica je bila prav tako skrbno odtrgana in spravljena, saj bo ves ta stari material (veliko tega je zob časa močno načel in je bilo vprašanje, če bi še ta strešna konstrukcija zdržala težo snega kake hujše zime) pospešil in pocenil gradnjo prepotrebne objekta.

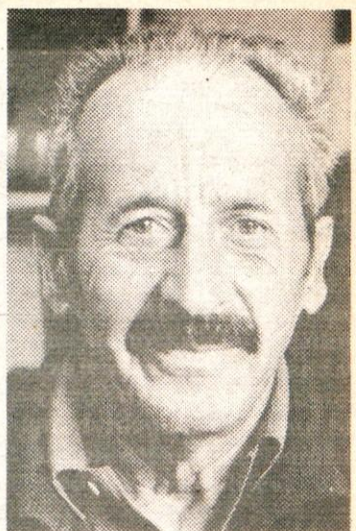
Zgodaj popoldan so, od nekdanjega Spirovčevega hleva, poznejšega Gasilskega doma, štrlele le stene tenkih in nizkih zidov, ki so kazale vso svojo revnost, starost in dozidavo iz različnih materialov, pač iz obdobja, ko je potekala gradnja in prezidave. Nekaj dni pozneje pa tudi teh ni bilo več.

Se enkrat, kot nekajkrat doslej, se je pri tej akciji izkazala velika zavestna vnaša do prostovoljnega dela in odpovedovanja trenutnim potrebam in morebitnemu ugodju mnogih krajanov. Toda v času, ko tovrstne akcije, ne samo mladih, z leti kopnijo (samo v tem letu je 30 programiranih MDB izostalo). To je največji dokaz, da bo dom v kratkem času zgrajen v veselje in potrebo tudi mnogih tukajšnjih lastnikov počitniških hišic.

Ob zaključku nedeljske akcije so pridne roke gospodinje Mici Marnove in njenih hčera ter Malke Rožičeve pripravile kosilo, ki je bilo postreženo kar na prostem, kar je teknilo še boljše kot najboljše jed v kateremkoli hotelu.

V to gradbeno akcijo našega večnamenskega doma, ki bo stal v lepem, naravnem ambientu na obrobju naše občine, katerega se bosta lahko tudi vi, dragi bralci, posluževali, vabimo k sodelovanju v kakršnikoli koristni obliki vse ljudi dobre volje, zlasti obrtnike in tukajšnje lastnike počitniških hišic, za kar vam bomo tukajšnji občani nadvse hvaležni, saj sredstev za tako delo nikoli ni zadosti.

dr. V. Vulikič

Njegov jubilej:

Jaka Zanoškar - 70 letnik

Tako je pač: leta bežijo hitro, čas neujemljivo divja naprej svoje noro neobrzdano početje... Za vse enako počasi ali enako hitro. Sedem desetletij plodnega ustvarjalnega življenja se je zavrtilo tudi Jakobu Zanoškarku, znanemu družbenopolitičnemu delavcu, papirničarju s Količevega.

27. julija 1917 je prvič zavekalo v delavski družini Zanoškar, v družini, kjer je oče služil svoji — kasneje petčlanski družini kruh kot modelni mizar. Rojstvo.

Z 18. leti ga je potegnil revolucionarni vrtnec v papirniško stavko, v kateri je aktivno sodeloval. Papirničar je bil Jaka od začetka do upokojitve. Vmes pa je bila vojna, kruta preizkušnja časa in ljudi v njem. V prvem mesecu leta 1944 je postal partizan in bil čez eno leto 6. januarja 1945 s še 31 soborci izdan pri Rudniku. Iz znanega pokola na Rudniku je uspelo zbežati 9 borcev, med njimi tudi Jakobu. Z žalostjo se spominja tedaj pobitih tovarišev in onih, ki so umrli kasneje.

Jaka Zanoškar je bil tudi po vojni ves predan družbi, ki jo je pomagal ustvarjati in graditi.

Mnogokje je poprijel za delo. Bil je član izvršnega sveta občine ter različnih teles v skupščinskem sestavu.

»Najraje pa sem delal na komunalnem področju,« pove, »se vsaj kaj vidi!« Druge pa je dosti, mnogo in preveč besed. Tega pa nikoli nisem maral!«

Jakob Zanoškar je zdrav možak! Tak kot je bil, je, naj bo tudi v naslednjih desetletjih. Srečno ob jubileju, Jaka!

M. Brojan

Rože naše vsakdanjosti

Naše krajevne zagate z rožami niso prav majhne, velike pa tudi niso, tako, da smo pravzaprav Domžalčani kar srečno cvetlično ljudstvo. Z rožami v zvezi obstoja mnogo domžalskih zgodb. Ena izmed njih pripoveduje o tem, kako so pred meseci ukradli rože z domžalske železniške postaje. Vzela jih je pač noč in skrbni železniški domžalski postaje-načelnik Pinoza se je že sprijaznil z dejstvom, da so rože za zmeraj izgubljene...

Če jih je vzela noč, pa jih je prinesel dan. Čez čas se ustavi pred železniško postajo tovornjak iz Volčjega potoka. Dostavlja nove rože, ki jih je nekdo vključno z dostavo plačal v Arboretumu. Da ti nekdo plača rože? Človek ne bi verjel! Sicer pa, gotovo je bil — v rožkah? Res je pa tudi, da so nekateri med nami nenehno v rožkah. Takšno agregatno stanje tudi ni težko doseči, saj je obhod v Domžalah kar naporno delo. 1001 postajo dolga turneja od bifeja do bifeja spravi še tako trdovratnega nasprotnika — v rožnato stanje, pravzaprav v rožice. Spravili pa smo pred nedavnim v rožnato stanje tudi znameniti vodopad pred Veleblagovnico (glej sliko), kjer bo odslej hortikulturna točka... Če bo tudi ta cvetlična točka takšna, kot je bil vodopad, se stari Souvan iz Volčjega potoka že zdajle v grobu obrača...

Tale posnetek je dokaz, da bi se dalo tudi na ploščadi pred Veleblagovnico storiti marsikaj. Iz bazena — cvetlični okras!

Obilo je vsega opravljenega dela

V prej prazni, kot polni veliki dvorani glasbene šole, so se pred dnevi ob krajevnem prazniku, 14. septembru, domžalskih krajevnih skupnosti zbrali vsi, ki jim je mar, kako poteka krajevna samouprava, kako urejamo naše krajevne komunalne zagate in težave našega ožjega območja, kjer živimo. Človek bi po odzivu na to svečano skupno prireditev dejal, da je zanimanja za naše omenjene težave in pripravljenosti sodelovati v njihovem odpravljanju kaj malo...

Slavnostni govornik je bil Janez Otrin, predsednik koordinacije Svetov vseh treh krajevnih skupnosti.

Iz njegovega govora povzemamo nekaj misli, ugotovitev in rezultatov dela v preteklem letu.

komunalnih nalog. Zdi se, da so prav komunalne dobrine prvi neobhodni pogoj za urejeno urbano življenje naših občanov. Kljub dolgoletnim prizadevanjem pa je še vedno potrebnega marsikaj, pravzaprav nujno potrebnega za takšno življenje. Časi so težki, pa smo si vendar zastavili v naših delovnih programih obsežne cilje, ki smo jih deloma že, deloma jih pa še bomo uresničili.

V razvoju mesta, kakršnega opredeljuje dokument za leta 1986—1990 smo predvideli celo vrsto nalog, ki jih že skušamo uresničiti in jih tudi že uresničujemo. Seveda smo intenzivno usmerjeni v iskanje poti za ustvarjanje gmočnih pogojev za naše različne gradnje. Če želimo uresničiti postavljene cilje, so poti zaradi vse težavnih pogojev gospodarjenja do teh ciljev vse teže določljive. Vendar le nekako uspevamo; bolj kot bi se marsikomu zdelo, da je moč uspevati ob denarju s katerim razpolagamo.

V Krajevni skupnosti Simona Jenka je bilo opravljeno:

— zasipanje in urejanje opuščenega kanala Mlinščica,

Okteta: bratov Pirnat in Stobljanski oktet med izvajanjem kulturnega programa

— javna razsvetljava v Študi, — postavljeno ogledalo v križišču Študljanske ceste, — na Krakovski cesti urejena javna razsvetljava in hodnik, — dokončan zazidalni načrt študa z obdelano lokacijo trgovine, — zgrajen nov objekt na kopalihu — strojnica, — v križišču ulice Simona Jenka in Cankarjeve ulice je bilo postavljeno ogledalo. Kako pa je z načrti za naprej?

— podpisane bodo pogodbe za izvedbo Javne razsvetljave na ulicah A. Skoka in Simona Jenka ter na Študljanski in Savski cesti, — projektna dokumentacija za južni del za kanalizacijo je v zaključni fazi (na tem območju je dotrajana greznica), — stekle bodo aktivnosti za dokončno ureditev in razširitev Krakovske ceste s priključkom na Savsko cesto.

V Krajevni skupnosti Slavka Šlandra:

— izveden je bil referendum za kanalizacijo, javno razsvetljava in asfaltiranje za sever 1., kanalizacija naj bi bila zgrajena v letu 1987, — v delu je glavni kanal kanalizacije za Zaboršt in ko bo zgrajen, bodo ustvarjeni pogoji za izvedbo referenduma za samoprispevek za kanalizacijo, javno razsvetljava in asfaltiranje ulic. Referendum je predviden za leto 1988., — zgrajen je bil obrambni zid pred 100 letnimi vodami v Zaborštu do Repovža. V letu 1988 pa naj bi to gradnjo nadaljevali do čistilne naprave,

— sprejet je bil osnutek ureditvenega načrta sever 1., — sprejet je bil ureditveni načrt Domžale — center, — urejeno je bilo križišče Majhenič.

V Krajevni skupnosti Venclja Perka je bilo opravljeno:

— asfaltiranje in javna razsvetljava na Vodovodni in Slomškovi ulici, — asfaltiranje in javna razsvetljava od Avtoservisa do Depale vasi — opravljena enostranska izgradnja avtobusne postaje na glavni cesti Ljubljana—Maribor, — izdelan je načrt za kanalizacijo na Poljski cesti, — postavljene so bile luči na prehodih za Taborsko, Vodovodno, Trubarjevo in Poljsko cesto.

V tej krajevni skupnosti pa načrtujemo še: — novelacijo načrtov za kanalizacijo in javno razsvetljava ter asfaltiranje Roške in Varškove ulice. Pristopili bomo k uresničevanju te naloge do spomladi 1988, — prav tako želimo urediti pločnike na Ljubljanski cesti ter izvesti preplastitev Ljubljanske ulice na najbolj ogroženih mestih — pridobljeni so načrti za sanacijo kanalizacije v Stobu — pri gasilskem domu,

— v letu 1988 bomo semaforizirali oba prehoda na železniški progi v Depala vasi.

V kulturnem sporedu sta sodelovala okteta bratov Pirnat in Stobljanski oktet, gojenci Glasbene šole Domžale in Marina Rugelj.

Ob koncu so delegati ponesli spominske vence k spomenikom in spominskim obeležjem večer pa je bil sklenjen s tovariškimi srečanjem.

M. B.

Namesto glose...

V Domžalah pa še kar smrdi...

Morda smrdi in zaudarja v naši občini več različnih stvari in dogajanj, vendarle ne bomo odkrivali kakšne nove afere, saj jih je v naši moralno gnili družbi že tako preveč. Toliko jih je, da nekateri porabijo zjutraj kar nekaj ur dragocenega birokratskega delovnega časa, preden so na tekočem z vsemi najnovejšimi izjavami, trditvami, sklepi in zanikanji visokih in nižjih organov, politikov in skupnosti. No, imajo vsaj »delo«. Pa pojdimo rajši k stvari ali bolje rečeno k smradu. Trdim, da v Domžalah vse bolj in vse večkrat smrdi. Ampak v tem primeru zrak, ki ga dihamo. Imeli smo problemske konference, napisali smo lepe sklepe, določili roke — toda letos poleti je v naši občini (v Ljubljani so razstavljali kot turistični spominek značko, ki pravi, da Domžale leže na pravi strani Ljubljane — že vedo, kam pihajo smrdeči vetrovi...) grozno smrdelo. Ne upam si trditi, kaj je vir smradu — ali čistilna ali farma ali..., toda dejstvo je, da je bil neznošen smrad vsak dan tu. Povzročitelj se je sicer trudil, da bi ga skrila, saj je najhuje smrdelo nekje med peto in pol sedmo uro zjutraj, pa vendar je bil vonj tako močan, da je človeka prebudil iz spanca. Pogledal je, če ni v spalnico prišla kakšna nepovabljen svinja, poduhal kaj dela partner — a končno je ugotovil, da to prihaja skozi okno. Namesto svežega, z roso ohlajenega poletno-jutranjega zraka, ga je kakšno uro dušilo »prijetno« zaudarjanje po odpadkih (kaj vem katerih). Zares so se nam jutra pričnjala prijeto. Ali veste, da v naši občini živi več svinj (ali prašičev — in to tistih pravih) kot pa nas je vseh občanov? In to najbrž nekaj stane — pri smradu namreč!

Ne vem, kaj naj rečem na koncu. Se bomo morali res vsega privaditi, vse požreti, oziroma predihati in vdano čakati na boljše čase? Imamo sploh pravico do zdravega in čistega okolja ali pa moramo v dobro razvoja, napredka in kaj vem česa vse (kar bodo izpustile tehnokratsko — dobička željne kratkovidne glave) res molčati? Imamo občani pravico vedeti **KAJ JE SMRDELO, OD KOD IN ZAKAJ?**

Bo kdo odgovoril ali pa se bo samo zadovoljno odpeljal v drugo, lepše in prijetejnje okolje, kjer živi in si je (pameten človek) zgradil dom ali vikend, daleč od tako banalnega domžalskega smradu? Le kje so časi dobrega starega kmečkega vonja po hlevskem gnoju?

ZOC

14. september — naš krajevni praznik

Ocena delovanja

V Domžalah smemo oceniti, da je bilo delo v preteklosti, požrtvovalno in tudi uspešno. Zavedamo se, da je področij, koder bi morala priti do izraza naša volja in pripravljenost uresničiti zahtevne naloge, še mnogo, vendar je kar nekako v navadi, da se najbolj lotevamo

Slavnostni govornik na skupni seji vseh treh domžalskih krajevnih skupnosti je bil Janez Otrin, sicer predsednik skupne koordinacije dela

Obrtna cona Trzin

Zasebni sektor drobnega gospodarstva kot ene prednostnih gospodarskih panog ustvari v naši občini približno 9 % družbenega proizvoda. Ta delež se je v zadnjih letih celo nenehno povečeval. V srednjeročnem obdobju 1981—1985 se je število obratovalnic povečalo kar za četrtno. Tako je bilo konec lanskega leta registrirano 1192 obratovalnic, ki so obratovalnice redne obrtne dejavnosti. Še nekaj podrobnosti: od skupnega števila obratovalnic je bilo lani 928 obratovalnic za obrtne in osebne storitve, 78 gostinskih obratov, 177 avtoprevoznikov in 9 prodajaln na drobno. Poleg rednih obrtnikov pa je bilo še 329 nosilcev obrti, ki so lani opravljali obrtno dejavnost kot postransko delo.

Da bi te trende v obrti še nadaljevali v Trzinu — skladno z sprejetimi usmeritvami že ustvarjamo prostorske pogoje za razvoj obrti. Gre predvsem za proizvodne obrti, ki naj bi dobile strnjene prostorske možnosti v obrtni coni Trzin.

V občini so v preteklem obdobju in tudi sedaj, zaradi intenzivne stanovanjske gradnje, obstajale relativno ugodne možnosti za pridobivanje oz. gradnjo poslovnih prostorov, k čemur je prispevala tudi ugodna kreditna politika LB — Banke Domžale. Za usposabljanje lokalov, v katerih je organizirana storitvena obrt za potrebe občanov smo namenili tudi sredstva iz občinskega proračuna. Sorazmerno stimulaturna je bila in je tudi davčna politika pri odpiranju novih obratovalnic in pri vlaganjih v razširitev že obstoječih dejavnosti.

Obrtna cona Trzin-Mlake, ki meri 34 ha, leži ob magistralni

cesti Ljubljana—Maribor. Cestni priključek v obrtno cono je oddaljen cca 1,8 km od novega cestnega križišča v Črnučah (industrijska cona Črnuče v Ljubljani), od naselja Trzina pa cca 1,2 km.

Celotno območje je znotraj obodnih meja razdeljeno na 14 zazidalnih krajev. Sestavljajo jih gradbene parcele, ki so po velikosti mnogokratnik osnovnega modula (625 m², 1250 m², 1875 m², 3750 m², 5000 m², 11250 m²), kar daje interesentom — obrtnikom široko paleto možnosti ter omogoča veliko fleksibilnost. Na nekaterih parcelah so predvideni kombinirani stanovanjsko-obrtni objekti. V obrtni coni je predvidenih

preko 70 stavbnih parcel različnih tipov.

Obrtna cona Trzin bo najsodobnejše komunalno opremljena, komunalna oprema je namreč že v fazi izgradnje. Ta komunalna oprema zajema: asfaltirane cestne površine, meteorno in fekalno kanalizacijo, ustrezno električno omrežje, javno razsvetljava, kot energetski vir pa bo služil plin. Predviden je tudi ustrezen način zaklanjanja.

Cona bo grajena etapno, skladno z interesi po stavbnih parcelah. Trenutno je oddanih že več kot 25 stavbnih obrtniških parcel od tega precejšnjo površino zajema skladišni objekt Poljoprivrednega kombinata Beograd (PKB), določene površine pa sta odkupila tudi DO Vegrad Velenje in SGP Gorica Nova Gorica. Okvirna informativna cena komunalno opremljene zemljišča znaša okoli 25.000 din/m² po ocenah na začetku leta 1987.

Nosilec izgradnje obrtne cone Trzin je sklad stavbnih zemljišč pri občini Domžale, urbanistično in projektno dokumentacijo s komunalno infrastrukturo je izdelal Biro 71 Domžale, izgradnjo cone strokovno vodi Razvojni center Domžale, pretežni izvajalec del komunalne infrastrukture pa je DO Vegrad Velenje.

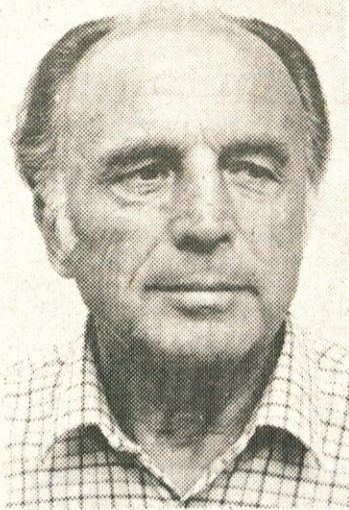
Vse morebitne dodatne informacije, tako o možnosti nakupa parcel v obrtni coni Trzin (parcele so še na voljo), kot tudi o možnosti razvoja in pričetka vaše obrtne dejavnosti v občini Domžale, dobite na Ljubljanski 76, 61230 Domžale, telefon (061) 723 289, 722 022, 721 919, 723 378, 723 587.

Strelno mesto 157

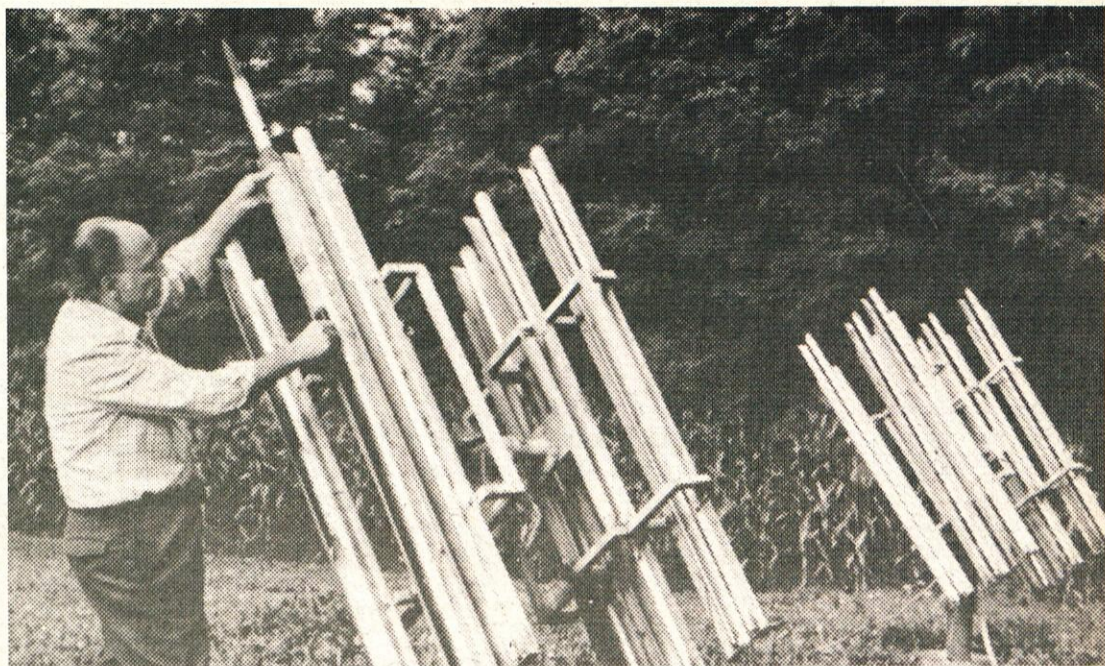
Nebo je bilo pokrito z grozečimi oblaki, ko sem se napotila proti Turnšam in kar nič presenečena nisem bila, ko me je žena mojega sogovornika napotila h kontejnerju na vrhu Hribarjevega hriba v Turnšah, kjer ima svojo »delovno« mesto Peregrin Kosmatin. Vsi ga bolj poznajo pod imenom Rine in je uradno strelec raket proti toči in enem izmed dveh strelskih mest v naši občini.

Od osvoboditve do pred leti kot strojni ključavničar rževal stroje v Papirnici Mličevo, ob odhodu v zaslužni pokoj pa je bil zaprosen, da bi sodeloval pri obrambi pred točo. Razmišljal je in se odločil, da prevzame odgovornost: doslednemu in spoštovanemu, pridnemu delavcu, ki je, kar prevzame, opravi obrobno. In biti strelec proti toči, pomeni biti v času od 25. 4. do 15. 10. v letu 24 ur na voljo, pomeni vsak dan vzpostaviti mrežo s komandnim centrom na Lisci, pomeni tudi preživeti vs dan pa tudi noč v majhnem kontejnerju. »Zlasti pomembno je, ko te pokličejo na akcijo,« pravi. Kar 23 jih je bilo letos in vsako leto več. Znanja zahtevajo. Zato pa so potrebni strokovni tečajji, ki jih organizira v

Poljčah, vsako leto naredijo končni obračun in ta za mojega sogovornika je kar ugoden: odkar strelja (na pomoč mu priskočita tudi oba sinova), toča še ni klestila po naši

okolici. Seveda ni vse odvisno od njega, kajti vse podatke dobi iz komandnega centra na Lisci, skupnost ga oskrbuje tudi z raketami, ki mu jih doslej ni zmanjkalo, je pa vendar on tisti, ki mora pravočasno in po navodilih ustreliti raketo v oblak. Rad opazuje, če je točno zadela in se vsakič sprosti veseli, če uspe. Veliko izkušenj si je doslej že pridobil, precej jih dobi tudi v srečanjih z ostalimi strelci (blizu 150 jih je v Sloveniji). Meni, da bi (oz. je) boj proti toči lahko zelo uspešen, če so na svojih mestih vsi, ki so za to zadolženi. Vsak dan se svojemu centru javi ob 12.30 uri. Rad ima točnost, doslednost, zato ga čudi, da nekaterih strelcev ni na mestu, da se na pozive oddajnika ne oglašajo, da jih celo ne najdejo, ko bi morali na akcijo. Vsak dan poslušaja tudi sporočila o vremenu in tako sam skuša ugotoviti, če akcija bo. V kontejnerski postaji, ki mu jo bodo morda posodobili, se počuti kot doma, le ob nevihtah ni najbolj prijetno. Ampak dolžnost je dolžnost in kar mora, Rinetu ni težko. V skladišču so vedno rakete, največ sta jih s sinom doslej izstrelila 21 zapovrstjo. Vodi evidenco vseh izstreljenih, tudi evidenco o vseh akcijah je skrbno vodena, največ pozornosti pa nameni obema lanserjema oz. ram-

Peregrin Kosmatin ob svojem strelskem mestu (rampi) od koder je letos izstrelil že čez 60 raket.

pama, od koder izstreljuje rakete. Previdnost ni nikoli odveč, pa tudi točnost zahtevata obe rampi. Vse podatke sicer dobi od centra na Lisci, izvedba in točnost streljanja pa je njegova stvar in doslej je bil uspešen. 2 raketi sta mu sicer izgoreli, drugače pa jih je bilo več kot 60 uspešno izstreljenih in takšna so bila tudi poročila, ki jih po vsaki akciji pošilja centru. Kot sem že omenila, je dežuren 24 ur na dan, akcije trajajo po več ur, tako, da je bilo povsem na mestu vprašanje: kaj pa dopust, izleti... Pove mi, da je prvo izpolnjevanje sprejete dolžnosti. Sam približno ve kdaj bo akcija, navadno se začne popoldne.

Tako je bilo tudi 26. julija, ko se je začela že ponoči, nadaljevala zjutraj in zahtevala, da sta s sinom izstrelila kar 21 raket. Lokacija na Hribarjevem hribu je skoraj idealna, z njo je povsem zadovoljen. Sicer pa to delo ni edino, ki mu zapolnjuje dni, ko je upokojen. Redne vaje in nastopi v pevskem zboru Radomlje ga zaposlujejo že več kot 13 let (vajo opusti le, če je na akciji), obenem je tudi član gasilskega društva in član sveta krajevne skupnosti Dob, ki ima po

sprejemu samoprispevka še več dela kot sicer. Če ostane še kaj časa, potem postori to in ono v sinovi delavnici, saj še ni pozabil marsičesa iz svojega osnovnega poklica. Čas pa zahtevajo tudi 4 vnuki, ki se radi motajo okoli njega.

Zanj ne velja tisti rek Po toči zvoniti..., kajti on strelja proti njej in tako kot on, bomo tudi mi zadovoljni, če bo vedno uspešen.

Srečno Rine in naj ti rakete nikoli ne zatajijo!

V. V.

Saj ni res, pa je:

Krava v prahu

Si lahko predstavljate, da otroci na majhni podeželski šoli v naši občini pri malici pijejo mleko v prahu? Ne morete verjeti! No, pa pojdemo po vrsti.

Skrbni delavci na šoli so še v preteklem letu otrokom dajali zdravo kmečko kravje mleko, ki so ga kupovali po več kot ugodni ceni pri bližnjem kmetu. Toda prišli so predpisi, odredbe, določila, ... Če bi želeli otrokom dajati kravje mleko, bi morala krava vsak mesec na sanitarni pregled, ki bi stal skoraj več, kot pa je vredno vse mleko, ki ga popijejo otroci. Torej krave ne bo vozil na preglede. Delavci šole pa ne morejo tvegati, da bi kršili predpise in otroke hranili z mlekom »nepregledane« krave, saj so obiski inšpektorjev pogosti. Mleko, ki bi ga kupovali v trgovini (npr. alpsko mleko), pa je občutno predrago glede na kalkulirano malico. Tako so se pač odločili, da dajejo otrokom na šoli sredi pašnikov in v sosedstvu kmečkih krav piti mleko v prahu.

Sicer pa, ali ste že kdaj slišali, da bi se otroci zastrupili s kmečkim mlekom? Jaz ne! Sem pa že slišala za oporečne salame, paštete, ribjé konzerve...
ZOC

Gradnja za trg:

Poslovni prostori pri Repovžu

Nasproti gostišča Repovž predvidevajo v teh dneh pričetek gradnje poslovnega objekta, ki ga bo za tržišče zgradilo SGP Gorica.

Poslovni objekt, ki bo stal v vse bolj živahnem območju športnega parka, bo na eni strani mejil na TOKO, Usnjarsko-galanterijsko šolo, na drugi strani pa na športni stadion v Domžalah.

Po predočenu načrtov zanj je razvidno, da bodo v njem na voljo zlasti prostori za storitvene obrti, predvsem take, ki ne zahtevajo večjih skladišnih površin za izdelke ali surovine.

Hkrati pa je postavljena tudi zahteva, da taka dejavnost ne sme onesnaževati okolja. Ob vsem tem zato predvidevajo, da bi bili poslovni prostori zelo primerni, predvsem za intelektualne storitve, razne servise, računalništvo in podobno. Vseh lokalov bo na voljo 13, objekt pa bodo zgradili do 4. faze še letos.

Za vse, ki bi se želeli zanimati o tej gradnji in bi hoteli zvedeti o nakupu lokalov kaj več, posredujemo naslov:

SGP Gorica, ing. Rupnikova, tel.: 212 956, Mestni trg 6, Ljubljana.

Krašce pri Moravčah

Goba velikanka!

Nenavadno srečo je imela pred dnevi Mimi Jerman, gospodinja in tovarniška delavka v »TOKO« Domžale iz Krašca, ko je odšla v bližnji gozd v Podstran s svojim možem Francetom nabirat jagode. V gozdu je zagledala ogromnega gobana; ni si ga upala utrgati, češ da taka velika goba ni užitna in zdrava. Njen mož pa je takoj ugotovil, da je žena našla krasnega zdravega jurčka, težkega kar 85 dekagramov, v premeru 23 centimetrov. Goban je bil užiten, štiričlanska družina pa ga je imela dovolj kot prilogo h kosilu. Mimi pravi, da ni gobarka, saj je odšla v gozd nabirat jagode, le gobarsko srečo, da je imela. Zatrjuje, da je ta gobarska sreča prišla prvič v življenju. Z tako lepo trofejo se je Mimi lahko postavila pred objektivno fotoaparata.

Sicer letošnje vreme ni prav nič naklonjeno gobarjem, saj je gob malo, to velja tudi za področje moravških gozdov. Gobarji pričakujejo naklo-

njeno vreme, mi pa jim želimo dober pogled.

Jože Novak

Srečna najditeljica prekrasnega jurčka

Tone Ravnikar:

Domžalska domača - vulgo imena

XXVI. nadaljevanje

STOB ŠT. 29 - VULGO IME PRI KRAMARJU, KASNEJE PRI BARONČKU.

Tu je bila nekdanj kajža, ki je spadala pod graščino Groblje. Kako je nastalo vulgo ime, mi ni znano. V letu 1929 je ta domačija zapisana kot Ljubljanska cesta št. 6, od leta 1955 dalje pa kot Ljubljanska cesta št. 44.

Prvi lastnik te domačije po statusu animarum župnije Mengeš iz leta 1911 je bil Tomaž Kajzar, ki je bil doma na Homcu in njegova žena Barba. Imela sta otroke Mico, Marjano in Toneta. Za njimi je tu stanoval Jernej

Dolničar in njegova žena Katra. V zakonu se jima je rodila hčerka Urša in sin Jernej.

Kasneje je tu stanoval Jernej Flis in njegova žena Mina. V zakonu sta se jima rodili hčerki Mica in Marjana ter sin Jože, sin Jožef, rojen 1824 se je poročil z ženo Mico.

Kasneje je postal lastnik te domačije Matevž Kramar, po katerem je nastalo tudi prvo vulgo ime Pri Kramarju. Njegova žena je bila Notburga rojena Prosinc, rojena 1781. V zakonu se jima je rodila hčerka Liza; njej se je leta 1826 rodil sin Jožef. Notburgi Prosinc in Matevžu Kramarju sta se v zakonu rodila še leta 1813 sin Gašper in leta 1815 hči Mica.

Kasneje je tu stanoval Matevž Gradišek in žena Marjeta, rojena Kvas. Tu je stanovala tudi Katra vdova Dolničar.

Kasneje je postal gospodar te domačije Jakob Vojt rojen 1802 in njegova žena Elizabeta Prosinc, rojena 1805. V zakonu sta se jima rodila sin Jožef, ter hčerki Marija in Helena. Preselili so se v Loko pri Mengšu.

Marija Prosinc, rojena 1815, se je poročila z Martinom Pečnikarjem in postala lastnica te domačije. V zakonu so se jima rodili otroci: Janez, Marija, Ana, Franciška, Franc, Peter in Marjana. Tu je stanovala tudi Lucija Habjan rojena 1851, ki se je 1876 poročila s Francijem Cerarjem iz Stoba št. 44.

Sedanji lastnik te domačije je postal Barončkov rod. Primož Mlakar, rojen 1855 se je 1880 poročil z Marijo Urbanc iz Trzina. V Stob se je preselil z Rov pri Radomljah. V zakonu so jima 4 otroci umrli še v otroških letih. Poleg tega so se jima rodili še otroci: Franc, ki se je leta 1912 poročil z Valentino Kosirnik, Janez, Valentin, Marija, ki se je leta 1921 poročila z Rafael Martinom iz Salerna ter Karel, ki se je 1926 poročil v New Yorku z Marijo Šubelj iz Zgornjih Domžal št. 125.

Janez Mlakar, rojen 1883, se je prvič poročil z Barbaro Mušič iz Trzina, drugič pa z Marijo Čad iz Dragomlja št. 21 in to leta 1918. V zakonu so se jima rodili otroci: Janez, ki se je leta 1942 poročil z Valentino Šlibar iz Stoba št. 10, Marija, ki se je 1947 poročila z Ivanom Janežičem, Karel, ki se je 1952 poročil z Ivano Kavčič iz Trzina št. 1, Vincenc, ki je umrl čez dve leti in še sin Vincenc, ki se je 1952 poročil z Anico Rakef in si v Trzinu ustvaril svoj dom.

Karlu Mlakarju in Ivani, rojeni Kavčič, sta leta 1969 zgradila novo hišo v Domžalah na Krozni ulici št. 7. V zakonu sta se jima rodila sin Karel in sin Franci. Sin Karel rojen 1953 se je 1979 poročil z Marto Mihelčič iz Depale vasi, sin Franci rojen 1959 se je pa 1985 poročil z Renato Starin iz Domžal. Sinu Karlu sta se v zakonu rodila 1982 sin Primož, leta 1984 pa sin Grega.

Sinu Francu se je pa v zakonu leta 1986 rodila hčerka Petra.

Prvi gospodar te nekdanje Kramarjeve, kasneje Barončkove domačije, ki ga nasledim v zemljiški knjigi sodnije v Domžalah, je bil na podlagi lokalnega protokola iz leta 1879 Martin Pečnikar iz Stoba št. 29. Na podlagi pisma iz leta 1882 je postal lastnik Janez Juvan iz Domžal. Na podlagi kupne pogodbe iz leta 1882 je postal lastnik te domačije Primož Mlakar iz Trzina št. 44. Na podlagi darilne pogodbe iz leta 1910 in v zvezi z mrljskim listom iz leta 1910 je postal lastnik Janez Mlakar iz Stoba št. 29. oz. Ljubljanske ceste št. 46.

Sedaj stanuje tu Karel Mlakar, ml., rojen leta 1953 s svojo družino. Lastnika te do nekdanj Kramarjeve oz. Barončkove domačije, sta sedaj Karel in njegov brat Franc Mlakar.

Stob št. 33 - Vulgo ime Pri Bavantu, kasneje Pri Manenmu Vinkotu.

Tu je nekdanj bilo pol grunta, poleg tega pa še kajža. Ta polgrunt

je spadal pod graščino Groblje, kajža pa pod graščino Čemšenik. Kasneje je nastalo domače vulgo ime, mi ni znano. V letu 1923 je ta domačija zapisana kot Taborška cesta št. 21, od leta 1955 dalje pa kot Tabor št. 1.

Prvi lastnik te domačije po statusu animarum župnije Mengeš iz leta 1811 je bil Valentin Krušnik, rojen 1781 in Jera Pirnat, rojena 1791. V zakonu so se jima rodili otroci: Marija, Reza, Anton, Barbara, Martin in Jera.

Tu so stanovali tudi številne dekle in to Alenka Krušnik, Lucija Aleš iz župnije Ihan, Alenka Žabnikar iz Zgornjih Domžal št. 16, Marija Cerar iz Zgornjih Domžal. Tu je stanovala tudi ljubljanska najdenka Franciška Haller, rojena 1831.

Martin Krušnik, rojen 1829, se je poročil z Barbaro Detela. V zakonu sta se jima rodili hčerki Franciška in Marija, ki se je 1878 poročila z Jakobom Šimnovcem iz Rodice št. 5. Barbara Detela, rojena 1826 se je drugič poročila z Valentinom Graskom, ki je bil rojen 1816. V zakonu so se jima rodili otroci: Franciška Grašek, ki se je 1882 poročila z Antonom Ungerjem iz Zgornjih Domžal št. 17, Ivana, Barbara in še ena Ivana, ki je bila rojena 1865. Mariji, rojeni v prvem zakonu Barbare Detela, se je leta 1877 rodil sin Jakob.

V Stob št. 33 je živel tudi Franc Cerar, ki je bil rojen 1851 in se je

1876 poročil z Lucijo Habjan iz Stoba št. 29, ki je bila rojena leta 1851.

Kasneje je postal gospodar te domačije Jakob Flis, ki je bil rojen 1868 in se je leta 1899 poročil z Marjano Flerin iz Stoba št. 28. V zakonu so se jima rodili otroci: Marija, rojena 1899, še ena Marija, rojena 1901, Pavla rojena 1902, ki so pa kmalu umrli, sin Franc, rojen 1904, ki se je 1932 poročil z Justino Sušnik in Vincenc, rojen 1905, ki se je 1935 poročil z Antonijo Colnar iz Trzina št. 36, rojeno 1901, deklica rojena 1907 in sin Jakob, ki je bil rojen 1908, pa je že po dveh dneh umrl. Vincencu Flisu in Antoniji Colnar sta se v zakonu rodila 1936 sin Vincenc, leta 1939 pa hči Antonija.

Sin Vincenc se je 1967 poročil z Marijo Ljudmilo Dolenc. V zakonu se jima je rodila hčerka Lea. Hči Antonija, ki se ji je 1960 rodil sin Matjaž, se je poročila z Vilijem Flisom in sedaj živi v Ameriki.

Prvega gospodarja te nekdanje Bavantove domačije Vinkota Flisa zasledim v zemljiški knjigi sodnije Domžale. Njemu je bila na podlagi prisojila iz leta 1855 Barbara Krušnik dodeljena domačija. Na podlagi kupne pogodbe iz leta 1882 je bila ta lastnina vknjižena na Franciško Grašek iz Stoba št. 33. Na podlagi zakonskega akta iz leta 1886 je bila ta posest vknjižena še na Tomaža Berganta iz Stoba št. 33.

Drugačnost mojega otroka...

Naslov posvetovanja je bil sicer bolj določen, vendar naj pride na vrsto malo kasneje. Ali pa takole: začnimo v zaključkih, tistih, ki sem jih vsaj jaz doživljala kot vzpodbudne.

Zelo veliko nas je, ki bi želeli iz svojega dela v vseh vzpodbudnih mislih in vprašanje o tem, kaj bi storili, če bi bil moj otrok tako ali drugače drugačen?

Nekaj mesecev je od tega, kar je Svetovalni center v Ljubljani organiziral posvetovanje, ki je bilo namenjeno neki vrsti drugačnosti: nadpoprečno nadarjenim otrokom in njihovim možnostim ali nemožnostim v našem šolskem sistemu.

Tokratno posvetovanje je bilo usmerjeno v drugo pojavnost drugačnosti — v prizadetega otroka in družbeno skrb zanj ter vprašanja, ki se v zvezi s tem odpirajo strokovnjakom in zaenkrat le staršem, ki takega otroka imajo.

Perečnost problema je tem večja, čim manjša je drugačnost otroka, vsaj v strokovnem smislu — pa so v nas gledanja na tak problem tako zelo obremenjena, da izvržejo otroka ne samo na stranski tir, temveč v naročje družine, ki ostaja osamljena s svojim problemom.

Običajno takšnega problema ostali, ki imajo to srečo, da je nji-

hov otrok po svojih bioloških danostih in karakteristikah vkomponiran v sistem vrta ali pa šole — niti ne opazijo.

Strokovne ugotovitve in še tako natančna diagnoza glede vrste motenosti otroka, le malo pomaga, če mu ne uspemo zagotoviti posegov v motno na tisti način, ki bo omogočil, da bo otrok tisto, kar se da — razvil. In kar je morda vsaj toliko kot to pomembno, da ga bo tudi otrok, ki ni moten sprejel v igri, ter da bodo tudi starši otroka, ki posebnosti v razvoju ne kaže, dali možnost, da bodo otroci med seboj in starši med seboj neobremenjeni v razgovorih in ravnanjih.

Dovolj zgodnje odkrivanje otrok z motnjami v razvoju zahteva strokovni tim, ki takšno problematiko obvlada. Toda takšno odkrivanje motenih v razvoju ima svoj etični smisel le, če potem takšnemu otroku omogočimo tudi habilita-

Na posvetovanju smo iz predstavitve delovanja bolj ali manj zasadenih timov, ugotavljali, kakšno je stanje glede tega v Sloveniji, hkrati pa imeli možnost slišati eminentne strokovnjake tudi iz SR Hrvatske ter Srbije. Predstavili smo tudi pristop k tovrstni problematiki — pri nas v Zdravstvenem domu Domžale. In tudi o habilitaciji, ki je pri nas za srednje težko in težje prizadete organizirana v Razvojnem Vrtecu (z zelo prizadevno tovarišico in varuhinjo).

Ugotavljali pa smo, da je poleg defektologov, za naše področje še zelo šibko poskrbljeno za področje otrokovega motoričnega razvoja, kjer pa bi kader s tega področja (fizioterapevti) izredno veliko lahko pripomogel k razvoju in korekciji na področjih, kjer je to možno.

In še misel o vključevanju otrok z lažjo stopnjo prizadetosti v Vrtec. Tu je pravzaprav največ težav, kajti, kot so ugotavljali, so do sedaj premalo ali skoraj nič specialnih znanj posredovali kadrom, ki se z otroki v Vrtcih srečujejo, hkrati pa je kader v vrtcih z običajno tako številno skupino tako obremenjen, da se otroku z nekoliko drugačnim razvojem, tudi, če bi želel — ne more posvetiti.

Kljub šibkostim, ki še obstajajo zaradi vseh mogočih, strokovnih morda manj, bolj družbenih orientacij v skrbi za prizadetega otroka, je vsaj kar zadeva strokovnost, ustreznost pristopa izzvenelo posvetovanje dovolj vzpodbudno in dovolj konstruktivno.

Vladka Gonelli-Habe
klinični psiholog - specialist

Savudrija 1987

Tudi letos je domžalska ZPM organizirala letovanje — kolonijo za domžalske otroke. Že nekaj let se Domžalčani vračamo v Savudrijo in vedno smo se imeli lepo. Tako je bilo tudi tokrat.

Kolonija je potekala v dveh izmenah (28. julija — 7. avgusta 1987 in 7. avgusta — 21. avgusta 1987), skupno pa je letovalo 284 otrok, 34 vzgojiteljev in dve pedagoški vodji. Prijavljenih je bilo nekaj več otrok, ki pa na dan odhoda niso prišli na zborni mesto, kjer je bil že navsezgodaj pravi živžav. Otroci so bili polni pričakovanj na morje in vse, kar je z njim povezano, starši in vzgojitelji pa smo hiteli postoriti še zadnje stvari, ki jih tik pred odhodom nikoli ne zmanjka. No, ko smo se vsi odpeljali smo si pošteno oddahnili.

Prvo izmeno je Savudrija pričakala z mnogo lepšim vremenom kot drugo, ko smo v naše novo domovanje prišli sredi največjega naliva. A z našo dobro voljo je kmalu prišlo tudi lepše vreme. Savudrija je bila v kolonijah dveh pravo otroško mesto, saj so tu gostovale tudi kolonije Kamnika, zamejcev iz Gorice, Brežic, Ljubljane... Tako je bilo vsepovsod polno smeha, veselja, iger in vse-mogočih ostalih stvari, ki so se jih otroci, polni domišljije, izmislili. Ravno zaradi celodnevne zaposlenosti smo lažje premagovali

razna domotožja ter solzice za oči in mamicami, ki so pri mlajših otrocih včasih prihiteli na dan.

Veliko smo se kopali, organiziran pa smo imeli tudi tečaj plavanja za otroke, ki tega še niso ali so slabo znali. Uspeh tega tečaja je bil zelo zadovoljiv, saj je od 76 neplavalcev v začetku kolonije splavalo 55 otrok, vsi ostali pa so izgubili odpor do vode. Obljubili so, da se prihodnje leto spet vidimo v koloniji, kjer bomo z delom nadaljevali in se naučili plavanja.

Nastanjeni smo bili v Počitniškem domu ZPM Ljubljana-Center, ki je sklop dveh stavb — dom in vile. Deklice smo »naselili« domu, fante in eno skupino deklica v vili. V sobe so bili otroci razvrščeni po skupinah, vsaka skupina pa si je naredila tudi ime. Tako smo imeli Delfine, Morske ježke, Sminke, Črne vdove, Osvajalce.

Z domom in nasploh okoljem Savudriji nismo bili posebno zadovoljni, kar pa ni bistveno vplivalo na razpoloženje. Veliko bolj kot lani smo se razumeli z osebami doma, čutili pa je bilo, in v vsakem koraku smo to lahko tudi izvedeli, da mi gostujemo in smo zato vedno bili v drugi vrsti za ljubljansko kolonijo. Toda, ker smo bili homogena skupina, tudi to nima vpliva na naše počutje.

Otrokom smo vsak dan pripravili program aktivnosti, ki je bil ponavadi sestavljen iz športa, kulture in plesa. Zadnje stvar se imeli še najraje, saj so bile priprave na vsak ples neizmerno dolge. Imeli smo srčkov ples, ples v modrem, otvoritveni in zaključni ples, organizirali pa smo tudi prave poroke. Kar precej mladitve parov se je odločilo stopiti na zakonsko pot v Savudriji, opazili in ugotovili pa smo, da te zakonske vezi vendarle dopuščajo nekaj več svobode, kot tiste »ta prave«.

Kakšno olajšanje! Trudili smo se, da bi bil celodnevni program čim bolj natrpan, kar nam je tudi uspelo. Tako so otroci zvečer dobesečno »popadali« v posteljice in trdno spali vse do takrat, ko je sobo prišla zoprna tovarišica ali tovariš, ki sta jih zbudila v novi dan, novim dogodivščinam naproti.

Ker je bilo otrok res veliko, jara seveda prihajalo tudi do raznih poškodb in bolezni, ki smo jih poskušali ozdraviti, najnujnejše primere pa smo vendarle morali poslati domov.

Odgovornost vzgojiteljev in obeh pedagoških vodij je bila v kolonijah dveh res zelo velika, saj ni lahko cel dan bedeti na 7 do 11 ur otrok (tako velike so bile skupine), ki so na morju in brez staršev še posebno razposajeni.

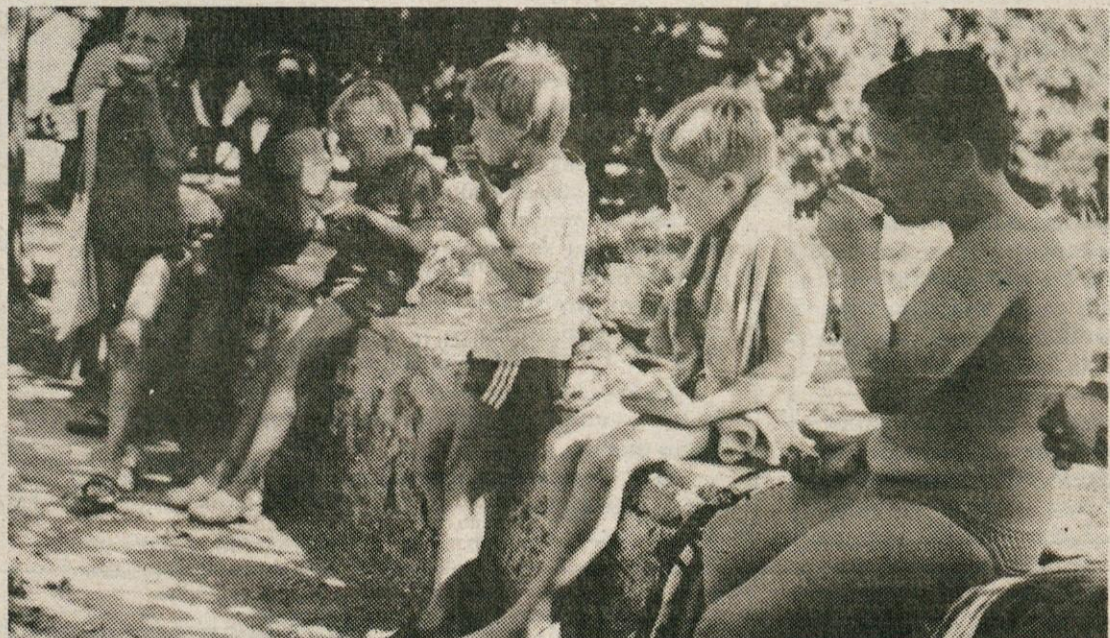
Kljub temu in vsem dodatnim naporom (v poznih večernih urah, ki so bile včasih res pozne) smo dobro opravili svoje delo, kar nam dokazuje tudi zadovoljstvo otrok.

Ob odhodu je bilo v zraku kar nekoliko žalostno ozračje, ni pa se manjkalo tudi solzic za vsem lepim, kar smo v Savudriji preživeli. Tega pa je bilo zares veliko.

Kolonija je torej za nami, vsi smo zadovoljni in pa trdno odločeni, da se prihodnje leto zopet vidimo in takrat bomo nadaljevali z vsem za kar je letos zmanjkalo časa. Ta pa je v Savudriji teklen zaslišano hitro naprej.

Na koncu tega sestavka, v katerem še zdaleč ni napisano vse, kar smo preživeli, saj bi bil poročevalec drugače predebel, bi v imenu ZPM Domžale ter vseh vzgojiteljev pozdravil vse otroke, ki so bili letos v koloniji, ter jim zaželel čim več uspeha v novem šolskem letu, da se bomo tako drugo leto brezskrbni zopet srečali. To smo si obljubili ob odhodu in tega se bomo, upam, tudi držali. Nasvidenje torej prihodnje leto!

Simon Maysar

Tu med nami:

Maja — kam?

Prvič sem jo srečala pred tremi leti. Bila je stara tri leta. Velika deklica za starost. Temne oči, ki so spominjale na močne dozorele češnje, so zdaj veselo, zdaj jezljivo begale po prostoru. In za njimi Maja. Vse je hotela videti, prijeti, kar gnalo jo je po prostoru. Ni slišala, ne mamice, ne očka, ki sta jo hotela pri tem ustaviti. Tudi ko je bila v naročju, trdno prijeta, se je zaganjala v prostor, po svoji notranji sili. Medvedek jo je pritegnil le toliko, da mu je močno pritisnila prste v čr, punčka, da bi jo takoj odvrгла, kocke, da bi jih zmetala po tleh, svinčnik, da bi z njim čekala in ga naslednji trenutek odvrгла. Z besedami se le malo odziva. Mamica in očka menita, da je trmasta. Tudi sosedje. Izmučila je staro mamo, ki jo ljubeče varuje, ko sta starša v službi, izmučila sta se tudi starša v tem stalnem dopovedovanju, na katerega se Maja odzove po svoje. Kot, da ne razume, kaj želijo od nje ali pa ne zmore tako ravnati, kot se običajno pričakuje od triletnika.

Tokrat prihaja cela družina. Mlada mati in oče povesta, da je deklica napotena še v Ljubljano, ker je zdravnica, ki jo je pregledovala, iz tega otrokovega vedenja sklepala, da gre za neke motnje v otroku. Ugotovili so, da ima deklica neke drobne napade, zaradi česar so dobili zdravila zanjo.

Na psihološkem delu pregleda pri treh letih, so vse te otrokove značilnosti izstopale in kot nujna se je črtala tudi nadaljna pot Maje, deklice, ki je le ena od otrok, ki bi morali biti vodeni in usmerjeni s posebnimi znanji in poznavanju pristopov do tovrstnih motenj razvoja.

Začela se je težka pot matere in notranji zlom družine. Oče ni zmožal več razumeti in pomagati otroku in ženi. Umaknil se je na lažjo pot — začel je izostajati od doma, iskati prijatelje, popivati. Mlada žena je ostala tako osamljena s problemi Maje — še svoje je pridajal mož.

Maja je edini otrok. Za njen položaj pravzaprav bolje. Toda, stara mati, ki jo čuva ji ne more nuditi tistega, kar bi deklica lahko dobila v vrtcu — v družbi otrok. Torej bomo poskušali pogovoriti se z mamo, da to sprejme. Maja pa bi zato rabila manjšo skupino otrok za začetek. Toda sprejememo stanje, ki obstaja. Gre v Vrtec. S svojim nemirom je očitno vnesla v celotni Vrtec toliko problemov že v enem samem dopoldnevu, da so tovarišice obupano pričakale staro mamo, ki je prišla ponjo. Deklica preveč ogroža druge in sebe, zato naj poiščemo druge možnosti.

Tovarišica, ki pozna problematiko otrok, motenih v razvoju, je pripravljena v dogovoru z predpostavljanimi, deklico sprejeti v malo grupo otrok. Izkaže pa se, da Maja to skupino močno presega, njeno vedenje pa je tudi tu moteče. Tovarišica je v razcepu, kaj storiti — je bolj spregledati dejstva, da v tej skupini po razvoju sposobnosti, ne bo kaj veliko pridobila in se zadovoljiti s tem, da se, kolikor je mogoče vedenjsko ureja (velik del vedenjske problematike je pri Maji vezana na delovanje možganov in vpliv zdravljanje) in pridobiva tudi izkušnje v kontaktu z drugimi otroci, kar ji ni moglo biti nudeno doslej v domačem okolju? Za malo šolarico, kar Maja bo že v prihodnjem šolskem letu, se tovarišici zdi, da je to premalo. Dogovarjamo se, iščemo možnosti. Očitno je mati tudi na razpotju, kaj storiti?

Zaradi njenih siceršnjih sposobnosti, bi za deklico bilo ugodneje, da je vključena v tako imenovani običajni vrtec. Zopet se dogovarjamo, tovarišica defektologinja, pa vodja vrta, šola, sama stopim do tovarišic v vrtcu, da bi deklico vključili v redno grupo, a očitno ne gre. Tudi zaradi staršev ostalih otrok, ki se jim zdi, da tak otrok ogroža njihove otroke in bi se še kaj naučili od njega — pa tovarišice imajo potem premalo časa za ostale, menijo.

Maja ostane zopet doma. S staro materjo, ki jo ljubeče varuje in mamo, ki jo je strah prihodnjega šolskega leta, ko bo Maja malošolarica.

In kaj bi storili Vi, da je Vaš otrok Maja?

H.

Op.: Zaradi kodeksa o čuvanju tajnosti identitete je ime Maja izmišljeno, podan je le problem otroka, družine strokovnjakov — vendar z drugim imenom.

Radio klub »27. julij« Radomlje

Z nakupom novih aparatov za delo v radio klubu se je povečala tudi aktivnost. Boljša oprema nam omogoča udeležbo tudi v večjih radio amaterskih tekmovanjih, tudi svetovnih.

Tako so se radioamaterji našega radio kluba udeležili svetovnega tekmovanja na kratkem valu v mesecu juniju, ki traja 48 ur. Takšna tekmovanja so zelo zahtevna. Amaterji so sami izdelali in postavili antene za tekmovanje.

Sam začetek tekmovanja je bil zelo uspešen, vendar so se prvi problemi začeli že po nekaj urah tekmovanja, ko je zmanjkalo električne energije za 7 ur. Za takšne priložnosti imamo pripravljen agregat, na žalost pa ni

dovolj močan, da bi lahko nanj priključili tudi ojačevalec poleg postaje. Brez ojačevalca pa je v tekmovanjih veliko težje vzpostavljati daljše zveze, zveze z drugimi državami in z drugimi kontinenti, zaradi

številnih motenj. Prav tako pa na vzpostavljane zveze veliko vplivajo pogoji na vzpostavljane zveze, ki pa se menjavajo vsako uro. Amaterji pa so potem delo nadaljevali dokaj uspešno.

Zavedamo se, da bo potrebno v bodoče vložiti še precej dela za doseganje višjih uspehov, prav tako pa smo že pred samim tekmovanjem vedeli da bo to le generalka za naslednja večja tekmovanja. K udeležbi v tem tekmovanju nam je priskočil na pomoč tudi župan Peter Primožič po dogovoru z direktorjem Kina, da so odpovedali vse kino predstave v Radomljah v času tekmovanja. Hkrati pa se zahvaljujemo vsem, ki so nam omogočili udeležbo v tekmovanju. Naš glavni cilj pa je, da dobimo lokacijo za tekmovanja, kjer ne bi s svojim delom nikogar motili. Želimo si tudi čim boljše uspehe na vseh področjih radioamaterstva.

Martina Jerman

Letni kino v Mengšu

Ko smo se vračali s finalne glasbene matinee v hramu Rožice, smo se pogovarjali, zakaj imajo tako uspešne prireditve samo na južnem delu Mengša. Glasbena matineja je odlično uspevala devet nedelj zapored, vmes pa so imeli že trikrat letni kino v bližnji Hribarjevi ulici. Menda je projekcija vedno dobro uspela. Letos je bilo na zadnjem predvajanju filmov že čez sto ljudi na Hribarjevi ulici, kjer so na sploh dobri organizatorji, tudi za druge stvari. In smo si rekli: Zakaj ne bi imeli nekaj podobnega tudi na severnem delu Mengša?!

Saj ne rečemo, mi, Mengša dobro držimo skupaj, toda treba je prebuditi tudi severni del. Prišli smo na zamisel, da imeli letni kino tudi pri nas. Je tako dobro uspel v Hribarjevi, mora tudi na severnem delu in zato smo se brez pomislekov odločili zanj. Sploh je zelo dobro tudi to, da je ulica, Medvedova ulica, slepa ulica, torej ulica brez izhoda, na koncu ulice pa je sosed Zupan prav pred nedavnim postavil še ograjo, tako da hko nanjo razobesimo filmov platno. Treba je bilo porašati samo še tovariša Müllerja, ki aktivno deluje v tokinu kluba Mavrica, če im bi hoteli člani prikazati svoje filme tudi pri nas. Bil je vedva takoj za to in vsi smo se intili dela. V petek zvečer je olo za prireditev vse nared.

vil letvice za filmsko platno... vsak pač nekaj. Še prej smo mladinci in pionirji razobesili oz. raznosili obvestila po hišah, po vsem severnem delu, tako da so bili krajani pravčasno obveščeni. Vstopnine seveda ni bilo, obiskovalci so samo s seboj prinesli stolčke — vsaj nekateri — ker je bilo klopi zaradi velikega obiska pač premalo. Člani fotokina kluba Mavrica so prinesli s seboj šest zanimivih kratkih filmov, oz. nam je enega dal na ogled predsednik Turističnega olepševalnega društva Mengša Milan Jenčič. Člani Mavrice imajo zvočni projektor in tudi glasbeno mešalno mizo, tako da so filmi tudi ozvočeni in komentirani.

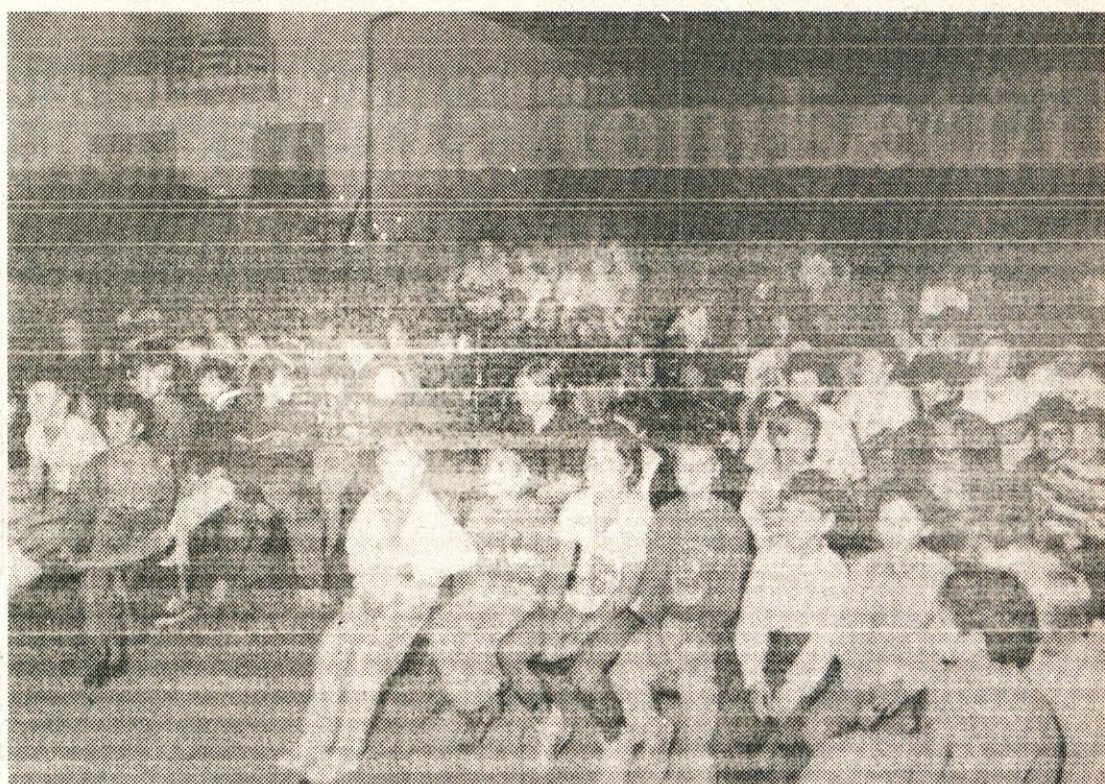
Že pred osmo večerno uro so začeli prihajati obiskovalci. Bilo jih je veliko, verjetno kar skoraj dvesto. Zdela se nam je, da bodo domači kratki filmi ljudem všeč, toda tako številnega obiska vendarle nismo pričakovali. Prišli so celo iz Most in Kamnika, ne samo iz

Mengša. Mavrica nam je predstavila med šestimi filmi najprej Dekliščino v Mengšu. Na filmu smo videli tudi nekaj ljudi, ki jih ni več med živimi, so pa veliko naredili za kraj.

Potem smo si ogledali film o 100-letnici Mengeške godbe, ki je posnet izredno lepo. Prav zanimiv je tudi film Vroča menaža, v katerem igrajo škocjanski igralci partizane in Nemce. Sledil je veder film Viva avatutura v katerem igra eno izmed glavnih vlog znani igralec Janez Hafner, ki si je predvajanje v Medvedovi ogledal tudi sam in požel močan aplavz. Nato smo se preselili s filmom na trgateg v Haloze. Za vse velike in male otroke pa sta bili na koncu še dve risanki in dodaten film o prekrivanju strehe.

Avtorji filmov so bili v večini tudi sami prisotni, od prizadevnega Karla Steinerja, ki je bil tudi glavni predvajalec, do bratov Kosmačev, ki sta ustanovitelja Mavrice, ter Franca Urankarja, ki je skoraj naš sosed.

Obiskovalci so sprejeli ogled z dobrim razpoloženjem, ob koncu vsakega filma so tudi zaploskali in tako nagradili umetnike, ki so nam pripravili lep filmski večer. Žal se ga ni mogel udeležiti eden izmed najzaslužnejših — Tone Müller — ki je tudi avtor ali soavtor marsikaterega znanega filma, a nam je obljubil, da nam bo skušal ponovno ustreti. Videti je bilo, da se je ulični letni kino kar prehitro končal in da bi gledalci še kar gledali

Med obiskovalci letnega kina na Medvedovi je bilo največ mladih

in gledali, posebno tudi zato, ker so filmi iz domače občine in večino ljudi poznamo.

Iskreno se v imenu obiskovalcev zahvaljujemo vsem članom Mavrice, predvsem pa Toniju Müllerju, Karlu Steinerju, Janezu Kosmaču in Francu Urankarju, da so nam prišli tako rekoč na dom prikazati svoje prelepe filme.

Prišli so na svoje stroške, zastonj, kot smo tudi v Medvedovi sami pripravili vse preostalo. Ker imajo člani Mavrice še veliko lepih domačih filmov, smo v pogovoru po predvajanju sklenili, da bi tudi v Medvedovi — podobno kot v Hribarjevi — tak filmski večer postal tradicionalen. Verjetno ne bo imel nihče nič proti tudi v prihodnje.

Vesna Sivec

Na rob Puli po Puli

Filmi za vse ljudi

Ne glede na splošno ugotovitev, da letošnji Pulj ni bil pretirano kvaliteten, je treba že na začetku (posebno kot skoraj stalni dopisni član) pohvaliti kinematografsko podjetje Domžale, da se trudi prikazati najnovejše dosežke domačega filma tudi v domači občini. Letos je bil storjen celo še korak naprej: v dvanajstih slovenskih mestih so skoraj hkrati prikazovali dvanajst jugoslovanskih filmov, vse pod oznako Pula po Puli. Ob vsem tem pa vendarle ostaja nekaj stvari, ki bodo v oči:

1. Predstave so bile ob nemogoči uri, ob šestih popoldne. Nujno bi morali te filme predvajati zvečer, ob osmih ali pol devetih, ko bi jim lahko sledilo večje število obiskovalcev. Tako nas je — ogledal sem si deset od dvanajstih filmov — sedelo v dvorani po deset, največ petnajst ljudi.

2. Vstopnice so bile po 2.000 din. Menda kinematografsko podjetje ni utegnilo napisati prošnje za pomoč kulturni skupnosti. Kje se je zataknilo, gledalca niti ne zanima, toda sam sem bil priča, da so gledalci raje šli zvečer gledat Jamesa Bonda tudi zaradi oduške cene vstopnice. Kar predstavlja se, koliko bi stalo, če bi si vseh dvanajst filmov ogledala štiričlanska družina. Kljub popustu, ki bi ga nudili, je še zmeraj velikanska številka in zato ne tarnajmo, da domači filmi nimajo gledalcev. Ob takem pristopu jih ne bodo imeli tudi v prihodnje.

3. Reklama za Pulo po Puli je bila slaba. Razen redne, časopisne, nikjer nič izjemnega. Kot da hočemo, da gre Pula kar tako mimo. V prihodnje priporočam vsaj nekaj reklamnih transparentov po občini. Tako niti vsi tisti, ki se zanimajo za filme, niso vedeli oz. so zlahka spregledali.

4. Nekdo v občini — zagotovo je kdo; ki bi moral usklajevati vse kulturne dogodke — se je prav prijetno pošalil: hkrati, v petek, 4. 9. je bilo odprtje Terstenjakinega ateljeja in prve domažske Forme vive ter projekcija edinega slovenskega filma iz Pule po Puli, oboje ob 18. uri. Ker so del filma snemali celo v naši občini, se je bilo še težje odločiti, komu se zameriti: likovnikom ali slovenskemu filmu.

Pohvaliti pa je treba:

1. Brezhibno projekcijo v novi prelepi domažski dvorani. (Upam, da bo taka tudi ostala.)

2. Sam namen, da imamo možnost videti te filme tudi v Domžalah. V Ljubljani so vstopnice razprodane, oz. je treba krepko čakati nanje. Zato pohvala namenu, da gre Pula res med ljudi.

3. Katalog, ki predstavlja filme in je bil na voljo vsem (žal redkim) obiskovalcem domažskih projekcij.

Predlagam:

1. Da Pula po Puli seveda ostane, toda da jo premaknejo v bolj gledljiv čas. Prav nič ne bi škodovalo filmom, če bi jih predvajali mesec dni pozneje, ko občani že preživimo »šolski šok« in se končajo dela na polju in vrtu. Popolnoma nesmiselno se mi zdi, da morajo vsi Slovenci videti filme skoraj hkrati. Glavni namen filma je, da ga vidijo ljubitelji sedme umetnosti in ne v kampanjskosti. Vse skupaj me spominja na ruski sistem, ki si je zastavil nalogo, da bodo imeli vsi občani v naslednji petletki svoje osebne ure. Kaj pa, če komu ni do ure, oz. bi jo rad imel tedaj, ko si jo bo zaželel? No, vsekakor naj bo Pula kakšen mesec pozneje, pa bo bistveno več obiska...

2. Cena vstopnic naj bo vsaj običajna. Menda niso krivi še tisti redki obiskovalci, ki pridejo, da ni pretiranega navala in morajo iz svojih denarnic kriti celo nepokritje stroškov... Če je težava v prošnji za subvencijo, uredite to pač že vnaprej, za zmeraj.

3. S predstavitvijo v poznejši čas bo možnost tudi boljše obveščeni občinov, vključno z Občinskim poročevalcem, razobesiti pa bi morali tudi transparente, obvestiti šole, ponuditi vstopnice delovnim organizacijam.

Vse to sem zapisal zato, ker čutim, da se nekdo vendarle močno trudi prikazati domači film, potem pa uresničitev spodleti na napakah, ki jih zlahka popravimo, z malo dobre vlje. Napisal pa sem tudi zato, ker vedno tarnamo, kako malo gledalcev ima jugoslovanski film, čeprav si jih zasluži več. Sam menim, da temu sploh ni tako, saj nas vendar zanima, kaj se dogaja v tej ljubi jugoslovanski filmski umetnosti, koliko daleč si upa s sodobnimi temami, skozi kakšno prizmo zna obdelati polpretekle in pretekle dogodke in kaj lahko zaslutimo na celuloidnem traku v prihodnosti. Zapisal pa sem tudi zato, ker so tako menili tudi vsi tisti, s katerim sem ob projekcijah letošnje Pule po Puli v Domžalah govoril in so mi sami navrgli nekaj teh predlogov. Zadnje reklamno geslo Ljubljanskih kinematografov je: »V kinu nisi nikoli sam!« in ker bi želel, da bi se jim to res izpolnilo tudi po številčnosti obiskovalcev, kar prav tako zaslužijo domači filmi, sem zapisal to v upanju, da bo v prihodnji Pula po Puli v Domžalah bolje obiskana, kar tako filmi kot dvorana tudi zaslužijo.

Ivan Sivec

GLOSA:

Pula po Puli '87

Vsakoletni puljski festival jugoslovanskega filma nekateri radi imenujejo kar praznik domačega filma in ko gre PULA PO PULI širom po Sloveniji, naj bi tudi za posamezne kraje in mesta pomenila pravi filmski praznik. In prav je tako, saj je to edinstvena priložnost, da si pogledaš najnovejše in najboljše od domačih filmov, za katere tako ali tako vemo, da razen izjem niso med najboljšimi gledanimi.

Tudi v našo občino je letošnje leto (tako kot že nekaj let doslej) prišla desetina filmov, okrašenih z razno raznimi priznanji, tokrat menda brez denarnega »blagoslova« (beri: pomoči) kulturne skupnosti. Da bi bil obisk čimvečji in da bi kar največjemu številu filma željnih gledalcev omogočili obisk je organizator KINEMATOGRAFI LJUBLJANA prikaz filmov uvrstil v »udarni« čas ob 18. uri (ob 6. uri popoldne, se razumemo). Ste se nasmehnil misleč, da to ni najprimernejši čas, saj so se nekateri komaj dobro vrnili iz službe in posoda po kosilu še povsod ni pomita. Ah, kaj bi to. Saj se ob tej uri lahko še marsikaj postori okoli hiše, tudi na vrtu in še kje marsikoga čaka delo. Na te problemčke, med katere bi morda prištel tudi precej čudno uro za iskanje varstva za najmlajše, organizator ni dolžan misliti, to je vaša skrb. Verjetno tudi ni nihče od organizatorjev pomislil, da morda tudi mesec SEPTEMBER ni najidealnejši za prikaz kvalitetnih filmov. V dolgih zimskih večerih je vendarle primernejše vrteti kaj drugega! Kljub vsem pomislekom in

težavam nas je vendarle nekaj prisopihalo do 18. ure pred lepi novi kino.

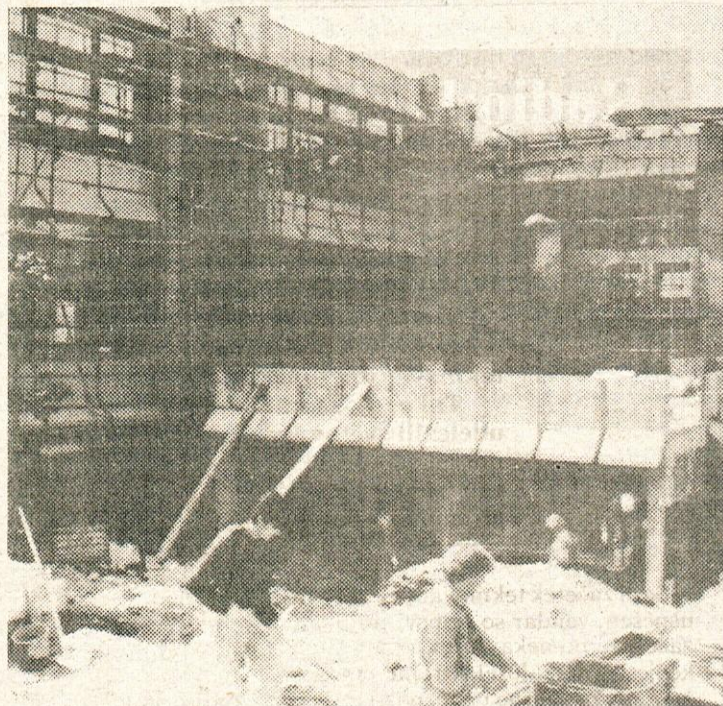
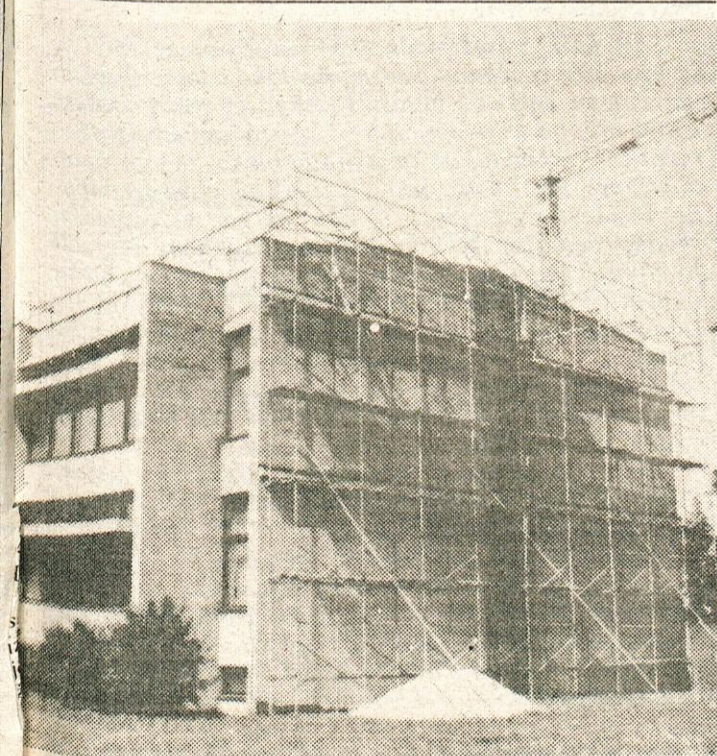
Postanek pred blagajno je bil kratek, nobene posebne gneče, če ne računam blagajničarke in njene prijateljice, pač pa zato presenetljiv. Ze doma sem razmišljala, po koliko neki bodo vstopnice. Prav drage že ne bodo, sem računala, dražje kot za običajne filme pa vendarle. Ampak, ko mi je blagajničarka povedala za ceno dveh vstopnic (cena je bila napisana tudi na okencu blagajne), mi je nehote ušlo: »Saj ste znoreli... 2 vstopnici pa kar 4.000 din (beri: štiristo starih jurjev). Ampak, kaj pa je to za dober, kvaliteten jugoslovanski film, ovenčan s priznanji, kateremu si že ob nastanku pomagala s prispevkom iz bruto ali neto OD. A, da vstopnica za kavbojko, posneto v »gnilem« kapitalizmu stane le 800 din in to pomeni, da za domači film plačaš kar 2,5 krat več. Saj ne bi bilo treba...

Ampak vseeno mi cena ne da miru, in razmišljam, kaj je vodilo organizatorja, da se je odločil (to je pa moje mnenje) za odločno previsoko vstopnino. Je morda v ceni upošteval predvideno majhno udeležbo, ali pa je upal, da z množično udeležbo in visoko vstopnino popravi svoje finance. Pa se ni zgodilo ne eno, ne drugo, saj je bilo gledalcev izredno malo. V poprečju nekaj čez 20 (z besedo: dvajset), menda zadnji dan nekaj več, ker so v filmu nastopali tudi igralci iz naše občine. Vzroke za tako slabo udeležbo si lahko razdelimo... (ti, ti, ti gledalci, ti...).

Verjetno bi bilo preresno razmišljati, da bi kdo pričakoval celo nižjo ceno, ker je že tako ali tako prispeval za naš film! Zato navali narod na različne bonde, makse, kavboje, in druge super junake, cenejši so. To, da je kino predvsem kulturna, pa tudi vzgojna ustanova, smo pa tako ali tako že pozabili...

V.

Naša šola obnovljena

V letošnjih počitnicah so preurejali v naši občini dve šoli: šolo Josipa Broza Tita in šolo Radomeljske čete v Preserjah. Na fotografiji OŠ Josip Broz Tito med preureditvenimi deli. Na severni strani bo šola pridobila mnogo novega prostora, saj gre pravzaprav tudi v določenem smislu za novogradnjo.

DOMŽALSKI LIKOVNIKI NA POHODU

Odprtje Terstenjakinega ateljeja in Forma vive

V začetku septembra smo v Domžalah stopili ponovno pomemben korak naprej v kulturnem življenju, tokrat v likovni svet: odprt je bil slikarski atelje oz. galerija Vere Terstenjak-Jovičič, na Terstenjakovem vrtu pa je bila hkrati tudi odprta prva domžalska Forma viva, ki jo sestavljajo štiri izredno zanimive skulpture domačih likovnih ustvarjalcev: Štefke Košir-Petrič, Matjaža Brojana, Romana Kosa in Jožeta Töniga. Tako je tudi likovna umetnost dobila dodatno zunanjo potrditev, k njenemu vsebinskemu bogastvu pa se bomo lahko vsi občani vračali ob vsakem času na stalno mesto.

V kulturnem programu ob odprtju so sodelovali Lado Jakša, oktet bratov Pirnat in dramski igralec Boris Cavazza. Vsak posebej nam je podaril poseben kulturni užitek. Ob odprtju je spregovoril predsednik domžalske Kulturne skupnosti dr. Miro Stiplovšek. V svojem priložnostnem nagovoru je poudaril, da se pridružujejo domžalski likovniki nekaterim drugim vrhunskim dosežkom v umetnosti na področju vokalne in instrumentalne dejavnosti. Na sploh je likovna umetnost po zaslugi domačih umetnikov, med katere uvršča Vero Terstenjak-Jovičič v sam vrh, pridobila v zadnjih letih tako na kvaliteti kot kvantiteti. Poleg rednih dejavnosti so se začele vrstiti tudi razstave po krajevnih skupnostih, od Mengša do Škocjana in Krašnje, odprtje Terstenjakinega ateljeja in domžalske Forme vive na vrtu pa dokazuje, da se lahko najde ploden stik med umetnikom ter Kulturno skupnostjo in Zvezo kulturnih organizacij, ki sta obe podprli tovrstno umetniško prizadevanje. Dr. Stiplovšek je zaželel umetnici uspešno nadaljno pot, odprtje ateljeja pa naj ji bo vzpodbuda za nadaljne odlične dosežke.

Predsednik Kulturne skupnosti Domžale je potem atelje oz. galerijo s Forma vivo vred tudi slovesno odprl, Vera Terstenjak-Jovičič pa se je vsem navzočim zahvalila za številno udeležbo ter vsem kulturnikom v občini za zgledno sodelovanje.

Nato smo si lahko ogledali najnovejši cikel Terstenjakinih olj v njenem ateljeju, ki sam po sebi zgovorno priča o eruptivnem potencialu mlade umetnice, ki je doma s Prevoj, študirala pa je tako pri priznanih slovenskih profesorjih kot na ameriški slikarski šoli. Slikarka je od 1972. študijsko potovala po svetu, ukvarja pa se tudi s fotografiranjem. Kulturna skupnost je ob tej priložnosti izdala tudi ličen katalog, z nekaterimi značilnimi slikarčinimi motivi — katalog je umetnica tudi sama uredila — v njem pa so navedene poleg Bassinove oznake slikarkinega dela tudi številne razstave Vere Terstenjak-Jovičič po vsem svetu, na koncu pa celo bibliografija o njenem delu. Kot je navada v takem primeru, je povzete narejen tudi v angleščini.

Ob njenem zdajšnjem ciklusu, ki je na ogled v njenem ateljeju, bržčas še najbolj ve-

ljajo besede likovnega kritika Aleksandra Bassina: »Za Vero Terstenjak-Jovičič, ki se je formalno visokošolsko izobrazbo pridobila sicer v Ljubljani, bi težko rekli, da je vezana na svoj etnični prostor: tako po svojem fizičnem bivanju kot tudi po razmišljanju ne. Očitno je, da hlastno sledi, se oprime zunanje pobude — pri čemer ji krajina predstavlja neizčrpen izvir, vendar samo krajina, ki vzpodbudi v slikarkini psihi, v sistemu njene predstavitvene simbolicke vzgib, ki je nosilec neke (nad)naravne mističnosti, zavezanosti njenim starodavnim elementom, kot so zrak, voda, kamen, ogenj. Od tu dalje, preko tega skuša slikarka prodirati v tisto, kar smo uvodoma imenovali svet globlje resnice...«

O vseh štirih skulpturah na vrtu pa bo treba podrobneje spregovoriti še kdaj kakšno besedo. Zaenkrat samo toliko, da se prva domžalska Forma viva z vsemi štirimi skulpturami lepo vklaplja v okolje pred slikarkinim ateljejem, da kipi oz. likovni dosežki Košir-Petričeve, Brojana, Kosa in Töniga vsak zase predstavljajo zanimiv pogled na svet, kritiško oceno pa bodo nedvomno dali za to tudi tako poznavalci kot ljubitelji, saj so prav z odprtjem ateljeja oz. galerije in razstave na prostem na široko odprta vrata tudi vsem drugim ljubiteljem likovne umetnosti, ne samo iz domače občine, ampak iz širšega kulturnega prostora. Kako pa znajo ceniti likovno umetnico Vero Terstenjak-Jovičič občani sami že zdaj, ob odprtju, je pokazala tudi številna udeležba, saj se je zbrala tako rekoč vsa domžalska kulturna smetana. Z zadovoljstvom lahko ugotovimo, da se v domžalski občini kultura raz-

Množica obiskovalcev na otvoritvi galerije Vera in domžalske Forme Vive.

Skulptura »ROBOT« akademске slikarke Štefke Košir-Petričeve

rašča na vsa področja, likovna pa je dobila v začetku septembra novo, dodatno dimenzijo. Ivan Sivec

Komentar:

Mar knjigarna ni del šolstva?

Po normalni človeški pameti bi sodili, da je oskrba z zvezki, učili, učbeniki in drugo opremo za šolajočo se mladino tudi del šolstva, nenavaden, vendar del šolstva. V Domžalah sicer nihče ne trdi, da temu ni tako, vendar bi sodili po ravnanju do tega našega pastorka, da se vsi pridružujejo za zanikani trditvi.

Za kaj gre? V Domžalah, na Ljubljanski 83, že dolga leta deluje poslovalnica Mladinske knjige, poslovalnica, ki pomeni edino !!! knjigarno za prodajo vseh knjig (tudi šolskih) za vso občino. Res je, nekaj malega od tega moč kupiti tudi v domžalski Veleblagovnici, vendar ali ni pravzaprav sramotno, da smo na tak način poskrbeli za oskrbo skoraj 6000 učečih se mladih glav v občini?

Idej, kako preseči sramotno stanje (mnogi starši so se letos pred začetkom pouka prav tako vnovič zgražali nad pogoji dela v Mladinski knjigi) je več. Po enem izmed njih bo v novogradnji na mestu današnjega Kovinarja — v podaljšku današnjega bloka, zagotovljeno dovolj prostora za vse dejavnosti takšne nove prodajalne. Vendar: z gradnjo se zatika, ne gre. V Napredku nimajo denarja, da bi hitreje in uspešneje reševali Kovinarjeve zagate, Mladinski knjigi, ki pa ima za ta namen že dalj časa pripravljen denar za investicijo v Domžalah, pa inflacija že lep čas odnaša kvadratne metre.

Iz te zagate skoraj ni videti poti, četudi bi se za pot iz teh zagat moral potrditi razen matične hiše Mladinska knjiga, še marsikdo.

Denimo pristojne občinske strokovne službe, Razvojni zavod, šole, Skupnost osnovnih šol in še kdo. Saj menda je tudi to del šolstva!

Kajti: lepe, nove šole imamo. Bistveno boljše pogoje za šolanje naših otrok. Delavke Mladinske knjige pa kljub najboljši volji ob izjemno slabih delovnih pogojih ne morejo zagotoviti boljših storitev v oskrbi s knjigami na sploh, s šolskimi (ob konicah) pa še posebej. Do nadaljnjega...

M. Brojan

(NE)LITERARNI UTRINEK

Harmonika

On je ljubil mamo, mama pa je imela rada harmoniko.

Že ko se je rodil je bil določen, pa čeprav se je takrat samo jokal in nič več. Na začetku ni vzljudil življenja — bil je samo sprijaznjen z njim, tako kot vsi ostali. Če smo odkriti — takrat sploh ni vedel kaj je harmonika. Potem je rasel v skladu z naravnimi zakoni. Ni postal tak fant, da bi gore premikal, vendar je bil normalen — vsaj takrat. Rasel je. In od uboge številke, ki je ob rojstvu tehtala 3900 gramov, je postal pravi mali pokavec. Sonce je bilo vedno previsoko zanj, čeprav ga je hotel doseči. Razvijal se je in postal je fant (sic). Ze v rosno mladih letih je razmišljal o dekletih, ki so, glede na prihodnost, ostale le nedosegljiva želja — bil je pač zakompleksan. Sicer pa, če pogledamo realno, škode ravno ni bilo. Ampak on je živel, živel sam s seboj, sam s svojo iluzijo. Quel dommage! Kaj bo iz njega, se je spraševala mati. »Jaz hočem sina,« je dejala, »ki bo znal igrati harmoniko!« »Tvojega očeta sem spoznala, ko je igral harmoniko in vozil vespo!« To je dejala mati. Sin pa je iskal naprej — samega sebe verjetno ne.

Minila je osnovna šola, ki je pomemben dejavnik pri oblikovanju mladega človeka. Njega osnovna šola nikakor ni izoblikovala. On si je želel samo eno — imeti dekle in s tem dekletom utrgati tiste prepovedane sadove, ki so rasli na skritih vrhovih starševske samozaljubljenosti. Ni mu uspelo. Svoje želje je zadovoljeval (uresničeval) v svoji majhni sobici, katere okno je gledalo na cesto, ki je bila njegov sen. Spoznal je, da je povsem nepomemben. In ko je to spoznal, se je začel učiti harmoniko — da bi

postal pomemben. Objekt njegovega uveljavljanja je bila »frajtonerica« izdelana v »Melodija« Mengeš. Naslajal se je nad to ubogo harmoniko in (kdo bi si mislil) počasi je postal uspešen. Veselo je godel po domačem dvorišču, tako, da so sosedove kokoši prenehale nesti jajca. Vendar ni obupal, godel je naprej. Postajal je vse boljši in boljši. Postal je skorajda dober. Bil je vesel, godel je ves dan, dokler ni dobil pismenega obvestila, da se mora javiti v določenem »Centru za normaliziranje deviantnih oseb«. Ni odšel tja, kajti prišli so po njega. Tako je bil tam. Bilo mu je skorajda vseeno, kajti mislil je le na harmoniko in na svoje dvorišče.

Se je bil tam, dokler ga niso spustili. Prišel je domov in začel (kaj bi drugega) igrati harmoniko, »frajtonerico«. Bil je vesel in godel je kadar mu je prišlo. Spoprijateljil se je z nekom, ki je vozil motor. To je bil začetek njegove kariere. Bil je neizmerno vesel. Nihče ne more opisati te veselosti. Tako se je zgodilo, da je njegov prijatelj vozil motor, on pa je sedel zadaj in igral harmoniko. To je trajalo vse dokler ta njegov prijatelj — motorist, ni naredil neke življenjsko pomembne zadeve — samomora. Bil je na pogrebu, kajti prijateljeva smrt ga je zelo ganila. Kljub vsemu pa ni odnehal z igranjem harmonike.

Harmonika je bila njegovo dekle, harmoniki je vse zaupal, se ji izpovedal, jo ljubil, jo božal in jo pogrešal kadar ni bil ob njej. Harmonika mu je pomenila vse, nihče ne ve, kako zelo jo je spoštoval. Za njega je bila več kot sonce, več kot avion — občudoval jo je.

Pozabil je na prijatelja — motorista. Vsak dan je v rokah držal harmoniko. Bila mu je v uteho in veselje. Nihče si ne more predstavljati koliko mu je pomenila — bila mu je vse, celo več od matere.

Ampak vseeno, on je ljubil mamo, mama pa je imela rada harmoniko.

Kako rad je godel.

RINO

KULTURNA SKUPNOST OBČINE DOMŽALE

Odbor za planiranje in svobodno menjavo dela posreduje:

Pripravite programe za prihodnje leto

POZIV NOSILCEM KULTURNE AKTIVNOSTI V OBČINI DOMŽALE ZA PRIPRAVO PROGRAMOV ZA LETO 1988 NA PODROČJU GLEDALIŠKE, GLASBENE, LIKOVNE, FOLKLORNE, FILMSKE IN DRUGIH KULTURNOUMETNIŠKIH DEJAVNOSTI TER NA PODROČJU VARSTVA KULTURNE DEDIŠČINE

Odbor za planiranje in svobodno menjavo dela poziva vse nosilce planiranja, da pripravijo predloge svoje aktivnosti na področju posameznih dejavnosti za leto 1988. Odbor bo obravnaval vse prispele predloge in jih na podlagi kriterijev srednjeročnega plana razvoja kulturne dejavnosti v občini Domžale predlagal skupščini v sprejem. Na področju kulturnoumetniške dejavnosti bomo dajali prednost tistim oblikam, ki bodo dostopne najširši množici delovnih ljudi in občanov ter jih bodo ob tem tudi najkvalitetneje bogatile. Na področju varstva kulturne dediščine pa bomo prednostno obravnavali tista vprašanja, ki so najnujnejša in v skladu s finančnimi možnostmi Kulturne skupnosti.

Svoje predloge pripravijo:

ZVEZA KULTURNIH ORGANIZACIJ

Za vsako od kulturnih dejavnosti (gledališka, glasbena, likovna, folklorna, plesna in filmska) pripravi ločene predloge.

KNJIŽNICA DOMŽALE

Knjižničarsko dejavnost v občini izvaja Knjižnica Domžale, ki naj pripravi predlog vseh aktivnosti za naslednje leto kakor tudi predlog razvoja nove delovne organizacije.

MUZEJ KAMNIK

Muzejsko dejavnost na območju občine Domžale izvaja Muzej Kamnik, ki naj predlaga akcije za leto 1988.

ZAVOD ZA SPOMENIŠKO VARSTVO KRANJ

Zavod naj poleg svoje redne dejavnosti predlaga tudi konkretne varstvene posege na spomenikih.

SAMOSTOJNI KULTURNI DELAVCI

Vsi samostojni kulturni delavci, ki imajo tak status po Zakonu o samostojnih kulturnih delavcih, pripravijo predlog programov po posameznih dejavnostih in sicer za vsako storitev posebej.

ORGANIZACIJE ZDRUŽENEGA DELA, KRAJEVNE SKUPNOSTI, SAMOUPRAVNE INTERESNE SKUPNOSTI, DRUŽBENOPOLITIČNE ORGANIZACIJE, DRUŠTVA, POSAMEZNI OBČANI.

Za vsako dejavnost oz. akcijo ali storitev pripravijo predlog ločeno po dejavnostih (likovna, glasbena, folklorna, spomeniško varstvena) in z utemeljitvijo.

S področja založništva naj pošljejo svoje predloge vsi zainteresirani, posebno pa društva, ki ob pomembnejših jubilejih predvidevajo izdajo brošure.

Vsi predlogi morajo vsebovati:

- naziv ter natančen naslov nosilca programa
- natančen naziv izvajalca programa
- kulturno dejavnost, storitev in prireditve, ki jo nosilec planiranja predlaga
- obrazložitev predloga programa
- vire financiranja programa
- specifikacijo izdatkov oz. okvirni predračun (avtorski honorarji, najemnina prostorov, prevozni stroški, propaganda in drugo).

VSE NOSILCE KULTURNIH PROGRAMOV POZIVAMO, DA SVOJE VLOGE POŠILJAJO DO 20. OKTOBRA NA NASLOV: KULTURNA SKUPNOST OBČINE DOMŽALE, LJUBLJANSKA C. 36.

Več fotografij in diapozitivov:

Pogled v mavrico aktivnosti...

V četrtek, 10. septembra 1987 so se v prostorih knjižnice predstavili mladi fotografi, združeni v radomeljski Mavrici.

Kot je poudaril dr. Miroslav Stiplovšek, predsednik Kulturne skupnosti Domžale, gre v primeru fotografske aktivnosti za manj znano delo, ki ga Mavričarji tudi opravljajo, vendar ne manj kakovostno. Izrekel je zahvalo za lep večer, saj so tako zanimive črno-bele fotografije avtorjev Meti Cerarjeve, Vlaste Jenčičeve, Mimi Polakove, Rada Zajca, Janeza Marčuna, Lojzeta Popelarja, Janeza Kosmača in Vlastje Simončiča kot cela raznorodna živopisna paleta diapozitivov ob lepo ubrani glasbi lepo prispevale k lepemu estetskemu doživljanju četrtkovega večera.

Takih predstavitev fotografskega dela, ubranega kdaj drugič morda na isto temo vseh razstavljajočih, si seveda še želimo.

M. B.

BRAVO, MAVRICA!

Vrednost posnetih filmov

Ob projekciji kratkometražnih filmov v Mengšu in ob pogovoru s člani Mavrice se mi je utrnulo nekaj misli, ob katerih bi bilo morda prav, da se ustavijo tudi nekateri drugi odgovorni ljudje, ki imajo na skrbi občinsko dokumentarno gradivo.

Eno je vsekakor jasno: člani Mavrice sami od sebe opravljajo dejavnost, ki je širšega družbenega pomena, ob tem pa dobivajo minimalno podporo, tako finančno kot moralno. Kot so mi pripovedovali, lahko iz občinskih sredstev na leto posnamejo le nekaj deset 3-minutnih filmov, za vse drugo pa morajo poskrbeti sami, drugače bi veliko dogodkov v občini ostalo pozabljenih za zmeraj. Na filmu pa so večni, zato je treba nujno poskrbeti, da bo Mavrica dobila vsaj zadostno število filmov oz. sredstev zanje.

Preostala tehnika, vključno s kamerami in tonsko tehniko je že močno iztrošena. Tako Mavričani težko sledijo sodobnim tokovom, čeprav morajo. Na občinski ravni bi morali poskrbeti za boljšo opremo, vsaj za eno ali dve boljše kinokameri itd. Čeprav svet na veliko preplavlja video, je povsod jasno, da je tisto, kar hočemo ohraniti poznejšim rodovom, snemano na celuloidni trak. Tako delajo tudi drugod po svetu, zato video ne more zamenjati, kljub nižji ceni filmskega traku.

Ob projekciji filmov na festivalu v Radomljah sem se zgrozil, da morajo člani Mavrice občinsko kroniko snemati na črno-bele filme. So seveda neprimerno cenejši, toda naše oči so pač vajene gledati v barvah in zato je za današnji čas skoraj nesprejemljivo, da moramo imeti današnje dogodke ohranjene tako revno. Navsezadnje barvni filmi le ne bi bilo mnogo dražji vsaj ne nekajkrat, ohranjeno gradivo pa bi bilo neprimerno drugačno in gledljivo za vse čase. Tako pa revščina gleda že od daleč iz črno-belih projekcij.

Verjetno bi morali slej ko prej pomisliti ob tako razgibanem gospodarsko-političnem-kulturnem življenju, da bi osnovali občinsko filmoteko, kjer bi bilo to urejeno na primerni ravni in dostopno najširšemu krogu.

Za namene umetniškega snovanja bi moralo biti na leto na voljo vsaj nekaj sredstev oz. vsaj filmov, ne pa, da člani Mavrice iz že tako tisočkrat prerešetanega družinskega proračuna jemljejo še za tistih nekaj borih filmov. Produkcija v zadnjih letih močno pada oz. je sploh več ni. Lepijo samo še stare filme, letno pa posnamejo za svojo dušo le še nekaj kratkih filmov, seveda samo iz lastnega žepa.

In ne nazadnje: Ali se sploh zavedamo, kako pomembno je beleženje domačih dogodkov tako za nas kot za poznejše rodove. Morajo res vsi odgovornost prevzeti naše člani Mavrice sami?

Vesel bom, če še kdo o tem razmišlja in če se morda kje kaj snuje v to smer. Ali pa bomo tudi v tem primeru samo spali spanje pravičnega, vse pa bo ostalo na ramah zanesenjakov...
Ivan Sivec

Mavričin večer fotografije. Dr. Miroslav Stiplovšek je v nagovoru pohvalil prizadevno delo radomeljskih amaterjev.

Nova mladinska povest Ivana Sivca:

»Pozabljeni zaklad«

V založbi »Kmečki glas« je zadnje dni junija izšla mladinska povest mengeškega pisatelja, dopisnika našega »Občinskega poročevalca« iz Mengša — Ivana Sivca. Le-ta je bil pred meseci po zajetnem dosedanjem literarnem opusu sprejet v Društvo slovenskih pisateljev. »Pozabljeni zaklad« je že 12. Sivčeva literarno delo v katerem pa se je tokrat lotil naloge, ki ne pomeni zanj le nove avtorske preizkušnje na izredno zahtevni obdelavi mladinske literature, pač pa tudi ljubeč poseg in vračanje v leta avtorjevega otroštva ob Tunjščici in Pšati. Tod je doživljal vragolije Fliperja, Žvižgača, Buma, Rokerce in Počasnele. Mladim bučam najnovejše knjige, znameniti ekipi iz 7.a, je vsadil tolikšno mero prepričljivosti v ravnanju, nastopanju in govorjenju, da je več kot očiten znaten reminiscenčni delež njega samega.

V zanimivi, mladim docela približani govorici današnjega časa je znal najti pravo mero doživljajske spontanosti, kar dela knjigo berljivo in vsekozi napeto. Še otroške zbadljivke v obliki pesmic, ki pravzaprav sploh niso zbadljivke, so take, da bi se jih človek naučil — in uporabil.

Gre za zgodbo o zakladu iz časov ilirskih provinc na Slovenskem, Francozov, ki so potovali s severa na jug, z zahoda na vzhod in obratno — prav skozi naše kraje. Zato je v knjigi kot nekaj »deus ex machina« navzoč čudni, vedno nekaj išoč Francoz MERSI, ki pomeni razburljivih doživljajev pričakujočih slovenskih šolarjev s Pšate in Tunjščice nekaj antipod, nevarnost, nepredvidljivost. Vse do zanimivega konca.

Mladi bralci se bodo ob knjigi, za katero smemo upravičeno domnevati, da se godi tu nekje med nami, ob nas ali v neposredni bližini naše občine — vsekakor imenitno zabavali. V njej bodo zagotovo našli sebe, svoj čas, svoje tovarišice in tovariše za »matko« in »slovko«, našli bodo svojega ravnatelja, ki se mu mudi na občino podpisat povišico plač (kako aktualno!), našli bodo v njej svoje drobne zaklade, svoje loke, frače in puščice, beemikse in vse ostalo, kar tudi današnja mladost dela lépo, napeto in zanimivo.

Knjiga, ki ima skoraj 400 strani, je izšla v založbi ČZP Kmečki glas v nakladi 7000 izvodov z ilustracijami Dunje Kofler, natisnilo pa jo je ČGP Večer iz Maribora.

M. Brojan

Naše proslave

A niso proslave nekaj lepega? Čim več jih je, bolje je. Še nikoli ni nihče rekel, sicer pa — kdo si sploh upa — da proslave niso koristna zadeva.

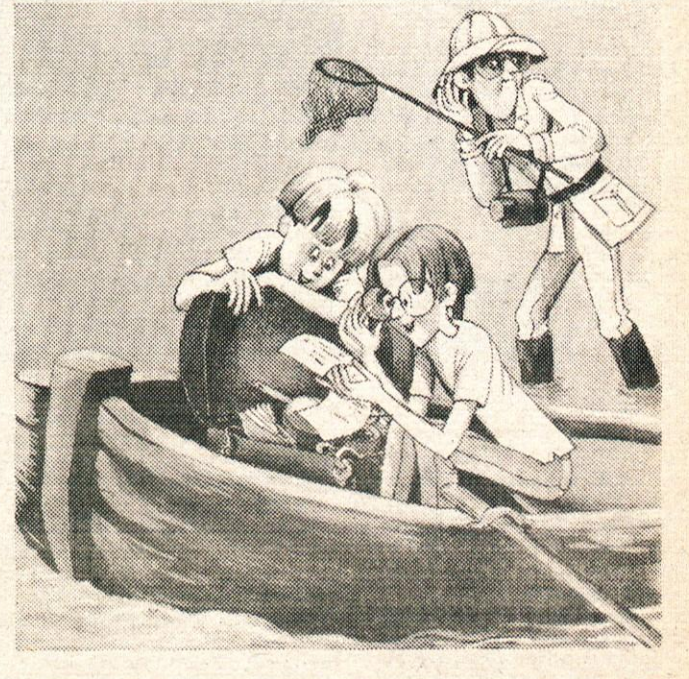
Z njimi je kot z Blaževim žegnóm: koristijo ne, škodujejo pa tudi ne. Navsezadnje pa so dobre tudi za ljudstvo: z njimi in ob njih ljudstvo kar nekako pozabi na težave. Zdi se, da je vse lepo in prav, manj temačno, če kapelnik dvigne tisto reč, pa zaigrajo naprej skupno, potem pa še našo slovensko himno »Naprej zastave slave«... Naši občini in mestu doslej nismo delali sramote. V topogledni proizvodnji proslav tako nismo bili v sramoto ne republik niti zvezi, v kateri se gremo naš skupni samoupravni socializem.

Ko nam je — bili so taki časi — primanjkovalo idej, kaj bi se dalo praznovati (nobena obletnica se na tako leto ni izšla na nič ali petico) pa smo uprizorili proslavo ob odprtju avtobusnega zavetišča velikosti pasje ute za bernardinca. Res!

Bila je godba, bil je zbor, slivovka — kot se za proslavo spodobi. Praznovali smo veselo in še bomo! To je naša sveta dolžnost, proslave pašejo v našo vsakdanjost kot dudka za dojenčka.

Letos in drugo leto, ko ne bo velikih obletnic, bi lahko v Domžalah denimo praznovali zasutje Mlinščice in konec uspešnega boja s komarji, v podjetjih bi lahko uprizorili ljudsko veselje s petjem in plesom, ko se končno spravi v pokoj, to je izpod nog ta in ta tovariš, na občinski ravni pa bi lahko uprizorili proslavo tedaj, ko bomo naposled uredili občinsko ozvočenje in bo to trikrat zapored na prireditvah delovalo... Temu našemu veselju ni nikoli bilo in nikoli ne bo kraja. In prav je tako. Še bodo proslave! Pravkar odhajamo na eno. Živele proslave! Naj bo to ljudstvo veselo, pa če gre vse k hudiču...

POZABLJENI ZAKLAD

Radomljani o čistoči in okolju

Marsikaj — kar zadeva čistočo in okolje — boli naše občane. Ni jim vseeno v kakšnem okolju živijo. To je ugotovila tudi mlada novinarka MOJCA LUBEJ, udeleženka nedavne mladinske novinarske šole, ki jo je organizirala OK ZSMS Domžale. Mojca se je korajžno, tako kot Jana Rems in Vesna Sivec, podala »na teren« in med Radomljani opravila anketo na temo ČISTOČA, OKOLJE, EKOLOGIJA V RADOMLJAH. Tule so odgovori na vprašanja, ki jih je mlajšim in malo manj mladim Radomljanom postavljala Mojca.

Manca SEKAČNIK — 7 let, učenka I. c razreda OS Vita Kraigherja v Ljubljani, živeča v Radomljah

Ne vem, zakaj je okolje tako onesnaženo. Ljudje mečejo papirke kar po tleh, tovarne onesnažujejo reke in že tudi nebo znimi strupenimi rečmi. Pri nas Radomljah je najbolj onesnaženost okolja trgovine. Uvesti bi morali čistilne akcije, vsak papir, ki je na tleh, bi moral ležati v eteh, tudi cigaretnih ogorkov ne smeli metati okoli. Jaz sem slej že pobirala. Vsako stvar, za ero vidim, da ne spada v avo, vržem v koš za odpadke.

Robert ANTOSIEWICZ — 37-letni delavec tovarne Donit Kamn, sicer stanujoč v Radomljah

Glavni vzrok onesnaževanja moram biti, da se trudimo, da bi ga bilo manj. Najbolj se nesnaga v Radomljah pozna ob vodi, ob robovih, za krajem ob gozdovih. Ob srečanju bi se morali potruditi, da komunalna služba, smetarji, da bi vsi prebivalci, da bo snaznega okolja čim manj. Se po svoje trudim. Sodelujem v ističnem društvu, namen tega društva pa je čiščenje okolja. Lani so pripravili čistilno akcijo, ki pa bila bolj slabo obiskana. Dogajamo se, da bi preuredili pot ob Bistrici, najprej bi a to sprehajala pot, nato pa rda čez nekaj let tudi učna pot. Stavili smo tudi klopi, prodano značke, nameščamo koše za padke. V kraju bi morali izboljšati urejenost. Pri tem morajo soovat vsi prebivalci. Bolj bi morali čuvati tudi znamenitosti (boretum) in napise. Med ted je zelo slab, predvsem kar se prometna. Hoja šolarjev čez je sila nevarna, tudi razsvetva ni v redu.

Majda LIPOVŠEK, upokojena učiteljica OS Radomeljske čete, Preserje

Če bi vsak pospravljal za seboj, tega, kar se dogaja, ne bi bilo. Nujno je, da se pospravi čim več odpadkov in se ljudi pouči, kam nas bo onesnaževanje privedlo. Nesnaga je polno po celih Radomljah. Največ v gozdovih pri Rovih, kjer odlagajo odpadke in celo za Bistrico. Sicer bi morali bolj skrbeti za red in v industriji poskrbeti, da ne bi bilo toliko strupenih odpadkov, kot jih je sedaj. Moj prispevek k čistoči je bil tudi v tem, da sem 35 let otroke učila, naj ne mečejo smeti po tleh. Naši ljudje bi morali biti s krajem seznanjeni, obnoviti in povečati bi morali število krajevniš pisov, obnoviti in ljudem prepovedati uničevati grmičke pred trgovino. Gostilne v kraju bi morale biti odprte tudi dopoldan. Pač, turizem je vse bolj pomembna gospodarska panoga...

Ivan NASTRAN — 62-letni kmet — upokojenec iz Radomelj

Onesnaževanje je velik problem novega časa. Povsod v naselju, pa tudi izven njega (niive, travniki, gozdovi, za cesto) je mnogo nesnaga, najbolj pa se to pozna v vodah. Osvetliti in izobraziti je treba ljudi, da bi bolj pazili na naravo. Družba bi morala vlagati večja sredstva za ekologijo, čistilne naprave bi morale biti na dimnikih, očiščevati bi morali vode... Kar zadeva moje ravnanje sem vedno gledal, da nisem onesnaževal in vedno sem tudi pospravljaj za seboj. V Radomljah je marsikaj narobe. Najbolj pogrešam vozni red, saj ni nobenega voznega reda za avtobuse, premalo je oznak, prometni znaki so polomljeni, ljudje bi se bolj morali držati prometnih predpisov... Se in se bi lahko našteval. Zal...

Malush KAYEZIV — 25 let, zasebnik (zidar) s Kosova, stanujoč v Kranju, sicer pa dela v Radomljah

O onesnaževanju mislim vse najslabše. Tega ljudje ne bi smeli početi. Dosti nesnaga imamo ob cestah. Nisem iz Radomelj, zato lahko povem le na splošno. Najbolj se nesnaga pozna v Kranju. Ljudje ne bi smeli metati papirjev po tleh, metati cigaretnih ogorkov in razbijati steklenic in kozarcev, čepinje pa puščati na cesti. Ko sem bil mlajši, sem se udeleževal očiščevalnih akcij, zato smeti vedno dam tja, kamor je treba.

Vanda KAPLJA — 20 let, študentka Filozofske fakultete v Ljubljani, sicer živi v Radomljah

Proti tej nadlegi, onesnaževanju, bi lahko nekaj ukrenili. Premalo je, da samo govorimo, kaj bi se ukrenilo, nekaj bi morali izpeljati konkretno. Urediti bi morali čistilne naprave na tovarnah, nato šele postavljati nove. Če pa ni denarja za čistilne naprave, potem tudi tovarna taka ne more obstajati. Pomembno je tudi, da čisto okolje postaja zavest vseh ljudi. V vsaki KS, DO in drugi enoti, bi morale biti skupine, ki bi skrbele za čisto okolje. Nekaj se že pozna pri vsakoletnih akcijah. Kar mene zadeva, ne mečem odpadkov hrane v potok, odpadni papir vozimo v papirnico, kot tabornica ne mečem papirčkov po tleh. Pomanjkljivosti je v Radomljah mnogo: ni prenočišč, obiskovanje kraja bi dosti zboljšali tudi z gradnjo hotela v Domžalah, imeti bi morali večjo kulturno ponudbo. Imamo dosti znamenitosti (Arboretum), s katerimi bi lahko zaslužili. Predvsem bi morali urediti okolje in ceste.

Mojca SEKAČNIK — 15 let, učenka 8. c razreda OS Vita Kraigherja v Ljubljani, živeča v Radomljah

Okolje največ onesnažujejo tovarne, pozimi pa smog. Zadnje čase veliko vplivajo na to radioaktivne in druge nevarne snovi. Mislim, da smo za to krivi sami in se sploh ne zavedamo, v kaj nas bo to privedlo. Velik vpliv na onesnaževanje okolja ima tudi tehnika. Včasih je bilo v Radomljah zelo onesnaženo okoli avtobusne postaje, zdaj pa so poskrbeli za koše za odpadke tako, da je nesnaga okoli postaje bistveno manj. Te koše lahko vidimo tudi drugod, predvsem v centru Radomelj. Onesnažen je tudi bajer pri Platenki. V bistvu pa Radomlje sploh niso tako umazane, kot druga večja mesta, vendar... Zelo porazno pa je tudi za trgovino Bistrico v Radomljah. Država bi lahko več dajala za čistilne naprave, lahko bi poostrižili zakone o zaščiti narave, v krajih bi moralo biti več kontejnerjev za smeti in tudi kontejnerji za steklo in druge stvari. V solah bi

morali več časa nameniti ekološkemu vprašanju in vsak človek bi moral vedeti, kam se pogrezamo.

Tudi kulinarčno nismo preveč nadarjeni, premalo smo prijazni z gosti, imamo premalo prospektov, ki bi tuju predstavili našo domovino, tudi gostinska postrežba ni preveč dobra. Več turistov bi lahko imeli tudi v primeru, če bi se agencije potrudile in dale več na turizem, kot dajejo sedaj. Ljudje bi se morali do turistov lepše obnašati. V Radomljah bi lahko bilo več kulturnih prireditev za goste in tudi za nas, čeprav je v Radomljah kar dobro poskrbljeno za zabavo.

Cirila JENIČ — 24-letna delavka v Lesnini — Ljubljana, stanujoča v Radomljah

Ljudje sami sebi uničujemo zrak za zdravo življenje, z odpadki onesnažujemo tudi naše vode. Okolje onesnažujemo z avtomobili, smetmi, umetnimi gnojili, kemikalijami... Vse to vpliva na pitno vodo, zrak, pozna pa se tudi pri živilih. Največ nesnaga v Radomljah je v gozdu, ob cestah in pred trgovino, ob rekah, potokih, okoli gostiln... Vsak človek naj vendar pospravi svoj prostor. Smeti naj odvažajo na določen kraj. Predlagam, da bi en del OD prispevali za čisto okolje samo, da bi ta denar res uporabili za ta namen. Važna je volja samih občanov. Mi smeti vedno odvažamo na zato določen kraj — prostor, vode ne onesnažujemo in odpadke pobiramo. V Radomljah bi morali za boljši turizem očistiti teren, biti bi morali bolj vpljudni do ljudi kot smo bili do sedaj, v restavracijah bi morala biti boljša ponudba, v kraju bi moralo biti več kulturnih in zabavnih prireditev.

Biserna poroka Franca in Ivanke Osolnik

V petek, dne 21. avgusta 1987 sta v krogu svojih domačih praznovala biserno poroko tudi zakonca Franc in Ivanka Osolnik, ki jima je prav letos na pragu njunega jubileja smrt iztrgala iz njune srede najstarejšega sina Franca. Zato je tudi povsem razumljivo, da sta jubilej praznovala le v krogu domačih.

Biserni poročenec Franc Osolnik je bil rojen 18. junija 1898 v Spodnjih Domžalah št. 33, v družini, kjer je bilo 6 otrok in to očetu Antonu, ki je bil rojen v Dvorjah pri Kapsu, nedaleč od Moravč in materi Mariji, rojeni Gril. Franc je bil vseskozi mizar. Ko se je po I. svetovni vojni vrnil od vojakov, je položil pomočniški izpit, se je zaposlil pri tesarskem in mizar-skem mojstru Francu Ravnikarju v Ljubljani. Tu je bil zaposlen 6 let, 4 leta je bil pa tudi zaposlen v Metz in Verdunu v Franciji. Ko se je vrnil domov, se je ponovno zaposlil pri mojstru Ravnikarju, kjer je ostal do leta 1929. Ko je mizarški in podobarski mojster Janez Vrečar iz Domžal dobil potrebne stroje, se je tega leta zaposlil pri njem. Pri mojstru Vrečarju so veliko delali po načrtih mojstra Plečnika. Le redki so bili mizarji, ki so pri svojem delu odnesli zdrave prste in on je bil eden takih.

Pri mojstru Vrečarju je delal do leta 1952. Nato je bil še dve leti zaposlen v Domžalah v Mlinostroju, kjer je bilo po besedah mojstra Vrečarja pribežališče komunistov. Kasneje je še 5 let honorarno delal pri mojstru Vrečarju, nato pa še leto dni pri mojstru Ivanu Zabretu.

Najprej sta s ženo Ivanko stanovala na Savski cesti, kjer je nekdanji slikarski atelje slikar Danijel Fugger, leta 1930 sta si pa sezidala hišo v Domžalah na Kajuhovi cesti št. 9, kjer sedaj živita skupaj s sinom Tineto.

Biserna poročanka Ivanka, rojena Okoren se je rodila 3. marca 1905 očetu Jakobu Okornu in materi Ivani, rojeni Capuder v Zgornjih Domžalah, št. 122, poleg nekdanje Majheničeve hiše, ki je bila letos podrt. Mama Ivanka je prve napatke za šivanje slamninkov, po katerih so bile Domžale znane daleč po svetu, dobila že pri svoji mami, ki je bila dolga leta šivalka slamninkov v nekdanji Ladstätterjevi-Krizantovi slamninarski tovarni. Nekaj časa je izdelovala slamnike tudi pri Mazovcu, nato pa je dolga leta šivala slamnike do leta 1943 v nekdanji slamninarski tovarni pri Mariji Ravnikarjevi v Domžalah.

V zakonu so se bisernoporočencema rodili otroci: Franci, Ivica, Nada, Tine in Marija. Poleg otrok ju sedaj razveseljuje še enajst vnukov in štirje pravnuki.

Biserno poročencu Francu Osolniku in biserni poročenci Ivanki Osolnik želimo še dosti zdravih in mirnih dni, kar jima želijo tudi bralci in uredništvo Občinskega poročevalca.

Tone Ravnikar

Srečanje na pikniku Ince

Sobotno veselo popoldne 19. septembra je bilo sončno. Tudi vreme je še z nezmanjšano poletno radoživostjo pripomoglo k sedaj že tradicionalnemu pikniku in srečanju prizadetih otrok, njihovih staršev in skrbnih delavcev mengeškega INCE-ja. Ob prijetnih zvokih ansambla Krt iz Kamnika ter mengeške Marele, ki redno brezplačno ustvari prijetno domače vzdušje v INCE-ju sem se zapletel v pogovor s predsednico Društva za duševno prizadete Domžale-Kamnik Alenko Novakovo:

Društvo za duševno prizadete deluje že več kot 20 let, namen in želja članov pa je, da bi se povezali starši prizadetih otrok, da bi družbo osveščali in obveščali o problemih in težavah, na katere prizadete osebe in svojci naletujejo. Kljub večji pripravljenosti vseh družbenih dejavnikov je te pomoči, pa celo razumevanja izrecno premalo. Sami želijo uresničiti te cilje tudi z večjo medsebojno povezanostjo izvršnih odborov društev (v Mengšu je bilo celo prvo srečanje!) Zelja storiti še kaj, pa tudi niso kratke sape. Tako skušajo organizirati knjižnico z literaturo za starše, da bi se leti lahko seznanili z boleznimi svojih otrok.

Udeležba na pikniku v Mengšu je bila velika. Srečevalo z dobrotki so omogočile številne delovne organizacije in zaseb-

niki iz Domžal in Ljubljane (vsaka srečka je zadela), tako da so organizatorji pripravili imenitno razvedrilo, sproščujočo prireditev. Bila je v veselje in sprostitvev tudi številnim duševno prizadetim od drugod, saj so se je udeležili celo prizadeti otroci in starši z Reke. Kako malo je pravzaprav potrebno, pa so koščka sreče deležni tudi tisti, ki jim narava že ob rojstvu ni bila naklonjena.

Razigrano razpoloženje na pikniku v INCE Mengeš

Počitnice in spet v šolo!

Ponedeljek je, 31. avgust. Zadnji dan počitnic. Jój, kako hitro je vse minilo! Najraje bi, da tega dneva še ves mesec ne bi bilo. A kaj moremo: tu je in pika. Da, letos so šolske počitnice minile prehitro. Saj še ni dolgo, ko smo se poslavljali, si želeli vesele in lepe počitnice, si oddahnili od šolskih skrbi, sedaj pa spet vse znova. Morali se bomo sprijazniti.

V času šolskih počitnic sem tako obiskal učence osnovnih šol iz Moravč, Doba in Vrhpolja. Otroke sem dobil pri različnih delih, igrah in nabiranju gob. Ko boste naslednjic vzeli v roke Občinski poročevalec Domžale, bodo prvi dnevi pouka že za vami. Ostali pa vam bodo le še spomini na počitnice, kako in kje ste jih preživljali.

In kaj so mi povedali anketiranci?

Valerija Vidergar, stara 9 let, učenka OŠ Jurij Vega, Moravče:

Svoje počitnice sem preživela dobro. Skupno s starši, bratom in sestrami sem bila deset dni v Kranjski gori. Potem sem bila še nekaj dni pri stari mami v Negastrnu. Povsod je bilo lepo, najlepše pa na morju. Ata mi je obljubil (če bom pridna v šoli in doma), da bomo naslednje leto odšli na morje. V času počitnic sem se letos igrala z sovrstnicami, vozila kolo in ob atiju vozila trak-

tor. Pomagala tudi mami v kuhinji, brala, pisala in se pripravljala na novo šolsko leto.

Matjaž Križman, star 13 let, učenec 7. razreda OŠ Jurij Vega, Moravče; doma iz Kokošenj:

»Preteklo šolsko leto sem bil v šoli zadosten, veliko preglavico mi dela angleški jezik. Letošnje leto bom oceno popravil. Počitnice sem preživel doma kot vsako leto. Moral sem paziti manjšega brata in sestrico, ker sta bila starša v

službi. Posvetil sem se tudi zajčreji, saj imam precej zajcev. Treba je precej časa, da jim pripravim dosti trave, jim dam jesti, itd. Veliko pa sem pomagal pri sosedu na njivi, vozil sem tudi traktor.

Veselje imam do dela na kmetiji, čeprav je pri nas nimamo. Skratka, počitnice sem preživel kar dobro, čeprav nisem bil na morju ali kje drugje.«

Vesna Cerar, stara 8 let, učenka 2. razreda OŠ Dob z Rače, št. 5:

Majda Cerar

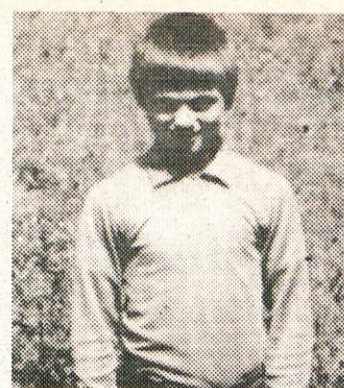

Valerija Vidergar

»Moje šolske počitnice so bile slabše od lanskih, nisem bila ne na morju in ne v Gozdu Martuljku

Andrej Svetlin

Matjaž Križman

kot prejšnja leta. Največ sem bila doma, se igrala s sestrično, vozila kolo in z atom hodila v gozd nabirat gobe. Brala, računala in pisala sem. Obiskala sem tudi strica v Moravčah, teticu v Dobu in starega ata na Vrhpoljah. Z očijem sem bila tudi na službeni vožnji po Štajerski in na enodnevnem obisku v zdravilišču Laško, kjer sta bila stara mama in ata z Rače.«

Majda Cerar, delavka v tovarni Induplati v Jarsäh:

»Imam šoloobveznega otroka — hčerko Vesno. Potrebne šolske potrebščine sem ji kupila pravočasno. Vsak strošek sam zase ne pomeni dosti, toda skupaj znese za knjige, zvezke, barvice, svinčnike, malico in drugo kar boleče veliko. To bodo starši čutili še v naslednjih mesecih. Mislim, da so se letos cene povečale za sto odstotkov. Pa kaj hočemo, otroku moraš kupiti kar pač šola zahteva.

Vesna Cerar

Moji hčerki je šolske knjige za drugi razred — dala sestrična Sabina, zato so stroški manjši.«

Andrej Svetlin, učenec podružnične šole na Vrhpolju, doma iz Spodnjega Tustanja:

Med počitnicami sem vozil traktor, ker imamo kmetijo. Pomagal sem očetu pri raznih kmečkih opravilih. S stroji rad delam. Ob krajevni proslavi sem sodeloval v kulturnem programu, sicer pa pojem v pevskem zboru naše šole. Na morje, planine ali kam daleč nisem šel, razen nekajkrat na kopanje v bazen na Izlake — skupno s starši in bratom seveda. Sem gasilec, udeležujem se vaj in tudi pomagam na prireditvah oz. veselicah. Na srečelovu sem zadel kolo — poni; nanj sem ponosen, saj se z njim vozim kadar želim. Pričelo se je novo šolsko leto, obiskoval bom 4. razred. Moj učitelj je Albin Penič.«

Jože Novak

1. Mengeški prostori domžalske obrtne zadruga Zora se že nekaj let lišpajo, z letošnjim letom pa dobivajo dokončno zunanjo podobo. Nekateri popotniki, ki se ustavljajo ob lepo urejeni nekdanji graščini, sprašujejo, kateri graščak živi v njej, bližnji sosedje pa jim odgovarjajo: Bodite brez skrbi, gre samo za zadrugo, ki je znala zgledno urediti tudi dvorišče. Vredno posnemanja!

2. Območna vodna skupnost je pred leti lepo uredila razbremenilnik Pšate na severnem delu Mengša, za sprotno vzdrževanje pa je — kot kaže — zmanjkalo denarja ali pa morda samo posluha. Otroci pa vseeno nimajo nič proti, saj se ob razbremenilniku počutijo kot indijanci v svojem težko prehodnem rezervatu. Še dobro, da pride pozneje tudi zima s snegom in prekrije tudi takšen odnos do narejenega.

3. Večnamenska ploščad v športnem parku 8. julij v Mengšu dobiva končno podobo. Ob odprtju je bilo še slabo zatravljeno, zdaj pa je to že dobro urejeno, okoli ploščadi pa je tudi nameščena ograja, tako da kolesarji in motoristi ne morejo preizkušati svojih sposobnosti na asfaltni prevleki. Zelena — sicer železna — ograja se lepo vklaplja v okolje, kaže pa tudi, da dobro »opravlja« tudi svojo funkcijo.

Fotoreportaža:

Zgovorno tretje oko

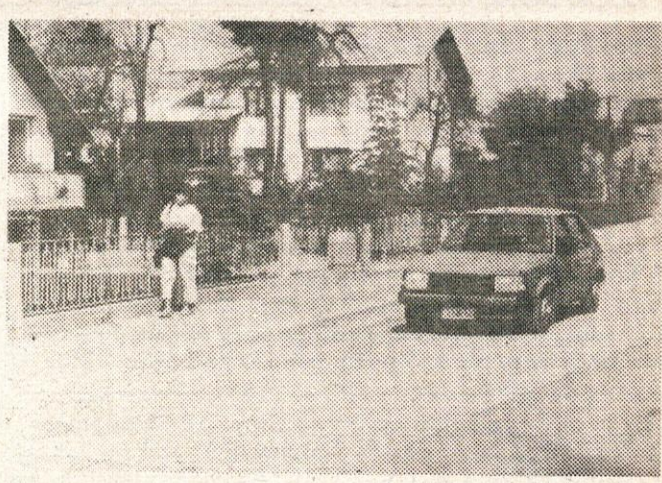
6. Brez avta danes ne moremo niti do trgovine, kaj šele kam dlje. Postal je tako rekoč družinski član, ki nam požira denar iz žepov in nažira živce, ko nas noče več ubogati. Na žalost pa za jeklene konjičke nimamo nobenega smisla več, ko do konca odpovejo. Tale s slike se je dokončno ustavljal sredi koruze na mengerskem polju, lastnik pa si je bržčas že naročil novega. Bi takole pustil tudi svojega otroka?

4. Križišče pri Pavovcu v Mengšu je urejeno neprimerno boljše kot v začetku, še vedno pa ima kar nekaj napak. Ena izmed njih je tudi čas prehoda za pešce. Semafor v smeri Pavovec—avtobusna postaja, oz. obratno, je prižgan dobre štiri sekunde, v tolikem času pa moraš biti pravi športnik, da dosežeš drugo stran. Celo živahnim otrokom običajno uspe priti le do polovice, starejšim občanom pa do četrtnine prehoda. Zato mu občani pravijo »letalski prehod« — samo za letala pač...

5. Poletje se je poslovilo, tudi rože na oknih in balkonih bodo kmalu samo še spomin. V zadnjem času občani vedno več dajo tudi na zunanji videz. Turistično olepševalno društvo Mengše s predsednikom Milanom Jerčičem je predlagalo, da med izredno lepo urejenimi hišami z čudovitimi rožami izpostavimo hiši na Trdinovem trgu št. 19 in 22. Če bi ocenjevali njihovo prizadevanost, bi bili med prvimi.

7. Razkopljemo še, razkopljemo, nazaj pa težko popravimo. Ko so na Zavrteh napeljevali kanalizacijo v prečno ulico, je morala asfaltna prevleka seveda dol, zdaj pa je že poldrugi mesec sredi asfaltna makadamski odsek. Se bo prebudil kdo izmed odgovornih in ga zakrpal ali pa bo cesta še naprej dokaz, kako slabo se znamo dogovarjati in uskladiti celo takšne malenkosti, ki pa človeka prav tako spravijo ob dobro voljo.

8. Mengše se širi in širi. Rastejo novi bloki, zidajo se nove hiše, za nami pa ostajajo tudi takšni statusni simboli, ki nam niso preveč v čast. Nekateri pravijo, da bodo zgodovinarji poimenovali našo dobo kot »smetiščno dobo«. Med civilizacijskimi ostanki bo res največ takšnih, ki bodo zgovorno pričali o našem odnosu do okolja.

Foto: VIR
Tekst: SIM

Seznam novih telefonskih naročnikov PTT Domžale

(Naselja: BRDO, GORIČICA, IHAN, PRELOG, SELO)

Zap. št.	Priimek in ime	Naslov	Telef. št.
1.	BELCAR Vida (papirna galant.)	Ihan 16	723 515
2.	CERAR Stane	Brdo 21	723 293
3.	ČOKL Dušan	Prelog 41	723 417
4.	DROBNIČ Alojz	Ihan 122	724 291
5.	FLEVIN Mihaela	Selo 9	722 490
6.	GERKMAN Srečo	Goričica 28	721 982
7.	GNIDOVEC Brane	Ihan 96	723 517
8.	GORENC Marija	Prelog 49	723 418
9.	GREGORIN Ivanka	Ihan 90a	722 106
10.	HRIBAR Alojzija (usnjena galant.)	Ihan 121	721 315
11.	HRIBAR Janez	Brdo 15	723 261
12.	HRIBAR Simon (vulkanizer)	Ihan 2	721 356
13.	KAVKA Anton	Prod 8	722 018
14.	KOCJANČIČ Stane	Prelog 151 b	723 374
15.	KOPITAR Boris	Ihan n.h.	723 519
16.	KOS Igor, dipl. ing.	Selo 2	722 154
17.	KOVIČ Tone	Prelog 39	722 096
18.	KRALJ Irena	Prelog 38	722 482
19.	KRIŽAJ Anton	Ihan 174	722 091
20.	LENČEK Janez	Prelog 34a	721 104
21.	LENČEK Lojze	Prelog 50	723 407
22.	LENIČ Jože	Ihan 18	723 516
23.	MAJDIČ Jakob (kovinoplastika)	Selo 6	721 498
24.	MARINIČ Milan	Prelog 16	724 275
25.	MARKIČ Janez	Ihan n.h.	721 560
26.	MARN Jože	Goričica 2	721 844
27.	OSTREŽ Marta	Ihan 148a	721 205
28.	OTRIN Janez	Goričica 41	721 909
29.	PANCER Janez	Prelog 53	724 277
30.	PETERKA Karel	Ihan 88	721 564
31.	PISKAR Henrik (mizarstvo)	Prelog 40	721 281
32.	PRAPROTNIK Anton	Goričica 19	722 419

33.	RASPOTNIK Franc	Goričica 12	723 544
34.	SMERKOLJ Jože (avtokleparstvo)	Ihan 160	723 464
35.	STARIN Nande	Ihan 96	723 518
36.	SVETLIN Janez	Prelog 15	723 189
37.	ŠALEJ Boris	Prelog 116	724 276
38.	ŠKOBERNE Anton	Prelog 84	723 419
39.	URBANIJA Jože (brušenje nožev)	Selo 16	721 878
40.	VEZENŠEK Polde	Prelog 61	723 416
41.	VRTAČNIK Dušan	Prelog 52a	724 274
42.	ZUPNIJSKI URAD	Ihan	722 701

SEZNAM TELEFONSKIH NAROČNIKOV V NASELJU PŠATA (občine Domžale)

Zap. št.	Priimek in ime	Naslov	Telef. št.
1.	BABIČ Franc	Pšata 84	375 261
2.	BAJEC Zvone	Pšata 11	375 171
3.	BERGANT Jože (mizarstvo)	Pšata 34	722 857 371 456
4.	BLAŽIČ Franc	Pšata 72	371 926
5.	BOLTA Marko	Pšata 53	375 389
6.	BOLTA Zvone, ml.	Pšata 16	722 844 376 606
7.	BREZNIK Marija	Pšata 46	375 497
8.	CAJHEN Brane	Pšata 32	375 163
9.	CAJHEN Peter (CAJHEN Zvonka)	Pšata 24	375 168
10.	CAJHEN Zvonka	Pšata 33	371 291
11.	CERAR Marko	Pšata 85	375 263
12.	CORN Stane	Pšata 77	375 495
13.	DERMOL Miha	Pšata 35	371 293
14.	DRASLER Jože	Pšata 57	371 782
15.	ERZAR Marko	Pšata 2	375 169
16.	FERLAN Anton	Pšata 69	372 295
17.	FRFOLJA Valter	Pšata 78	375 357
18.	GOSTINČAR Alojz (cementinar.)	Pšata 29a	722 845 376 621
19.	GOSTINČAR Janez	Pšata 28	371 288
20.	GREGORC Andrej	Pšata 88	371 583
21.	HAFNER Drago	Pšata 74	375 675
22.	HORVAT Aleksij	Pšata 47	371 781
23.	JAMNIK Marija	Pšata 76	372 034
24.	JANEŽIČ Valentin (gostilna)	Pšata 31	722 776 376 612
25.	JELEN Fran (soboslikarstvo)	Pšata 51	722 984 376 613
26.	KOŽUH Ivan	Pšata 59	374 210
27.	KRALJ Marjan	Pšata 46	722 886 376 620
28.	KRIVEC Kristina, ml.	Pšata 50	375 481
29.	LAVŠ Jaka	Pšata 37	375 160

30.	LAZAR Anton	Pšata 10	375 170
31.	LOVRENC Ivan	Pšata 42	375 167
32.	MARINŠEK Andreja	Pšata 5	375 178
33.	MARINŠEK Franc	Pšata 8	371 357
34.	MARINŠEK Marko	Pšata 7	371 359
35.	MAROLT Franc	Pšata 64	375 392
36.	MAROLT Marjan	Pšata 26	371 356
37.	MAROLT Marjan	Pšata 65	375 473
38.	MIVŠEK Luka	Pšata 36	375 161
39.	MOČNIK Franc	Pšata 12	375 177
40.	MOČNIK Janez	Pšata 22	722 887 374 224
41.	NALER Franc	Pšata 63	371 924
42.	NOVAK Marcel (kovinska galanterija)	Pšata 60	722 777 372 264
43.	OTOREPEC Zdene	Pšata 17	375 176
44.	PAJNIC Ivan	Pšata 49	722 985 374 169
45.	PANČUR Anton	Pšata 82	372 637
46.	PIRC Viktor	Pšata 79	372 035
47.	PIRNAT Anton	Pšata 67	371 925
48.	PIRNAT Francka	Pšata 40	375 166
49.	PIRNAT Janez	Pšata 22	371 449
50.	PODOBNIK Alojz	Pšata 48	375 390
51.	PODOBNIK Anton	Pšata 92	371 584
52.	PODOBNIK Ivan	Pšata 92	375 708
53.	PROŠEK Metod	Pšata 44	371 295
54.	RIHTAR Jože	Pšata 93	375 713
55.	ROJEC Ivan	Pšata 95	372 516
56.	ROŽMAN Jože	Pšata 41	371 294
57.	STEINBERGER Lovro	Pšata 13	371 358
58.	SONC Ciril	Pšata 27	374 225
59.	STRNIŠA Helena (kovinska galanterija)	Pšata 51a	722 856 374 170
60.	TURK Peter	Pšata 66	375 472
61.	VODNJOV Janez	Pšata 49	371 945
62.	ZAJC Ivan	Pšata 87	375 264
63.	ZAJC Ivan	Pšata 91	372 513
64.	ZAJC Janez	Pšata 29	371 289
65.	ZAJC Mojca	Pšata 70	375 674
66.	ŽGAVC Franc	Pšata 71	375 474

POPRAVKI OBJAVLJENEGA SEZNAMA V PREJŠNJI ŠTEVILKI

62.	Kajdiž Brane, Dragomelj 32	376 574
63.	Kavka Drago, Šentpavel 5	371 936
64.	Kavka Karel, Šentpavel 5	375 486
68.	Kepic Ivan, Dragomelj 12	375 661
69.	Kepic Marjan, Dragomelj 55	372 403
70.	Kepic Stane, Dragomelj 9	372 403
175.	Zupan Janez, Bišče 33	376 228
176.	Žagar Miloš, Bišče 37	374 423
177.	Žebrl Rado, Dragomelj 77	372 938

BRALCEM IN NAROČNIKOM SE OPRAVIČUJEMO!

Tekmovanje rezervnih vojaških starešin:

Preverili so znanje, veščine, usposobljenost

V soboto, dne 19. septembra 1987 je OK ZRVS občine Domžale izvedla orientacijski pohod s preverjanjem znanja tistih RVS, ki niso razporejeni v oborožene sile. Preverjanje znanja je potekalo kot prvo občinsko tekmovanje rezervnih vojaških starešin med posameznimi ekipami krajevnih organizacij ZRVS občine Domžale in posamezniki.

Ob prelepem sončnem vremenu so se RVS zbrali pri Jamarskem domu na Gorjuši, od koder so ekipe v sestavi vodja in 4 člani startale in nadaljevale pohod — tekmovanje preko delovnih točk, ki so bile postavljene na širšem območju Spominskega parka Oklo.

Na DT-1 so reševali testna vprašanja iz vojaške teorije po temi: zaledna oskrbljenost v splošni ljudski obrambni vojni.

Tu so rezervni vojaški starešine posamič odgovarjali na 5 zastavljenih vprašanj, ki so prinašala največ 50 točk vsakemu posamezniku.

Na DT-2 so rezervni vojaški starešine streljali z malokalibrsko puško leže s 5 naboji na razdalji 50 m v krožno malokalibrsko tarčo.

Na DT-3 je bilo reševanje 5 topografskih nalog, pri katerih so rezervne starešine morali odgovorjati pisno.

Od DT-4 do cilja pri Železni jami na Gorjuši pa so morale ekipe izvršiti pohod v najkrajšem možnem času. Za to pot so najhitrejšje ekipe potrebovale cca 24 minut, najpočasnejša pa 42 minut, kar kaže na to, da za ekipe, ki so usposobljene za gibanje na terenu s pomočjo karte, kompasa in elementov pohoda tak pohod ni problematičen.

Priloge in organizacijo celotnega tekmovanja — preverjanja znanja je izvedla komisija za vojaško strokovno usposabljanje in idejnopolitično izobraževanje pri OK ZRVS.

Pri praktični izvedbi prireditve pa so poleg navedenih sodelovali:

— Občinski štab za TO Domžale,
— Strelska družina Domžale,

— Smučarski klub Ihan.

Vsem tem izrekajo zahvalo za vso pomoč pri izvedbi tega tekmovanja kakor tudi vsem ostalim rezervnim starešinam, ki so sodelovali na posameznih DT.

Na preverjanje znanja je bilo vpoklicanih 198 RVS. Neopravičeno odsotne bomo objavili v naslednji številki Občinskega poročevalca!

Na tekmovanju so bili doseženi naslednji rezultati:

Ekipno:

1. Ekipa KO ZRVS S. Šlandra v sestavi: Anton Adlešič, Miroslav Milutinovič, Jože Smrdelj, Miran Ferjančič, Abid Belhić, katera je dosegla 427 točk od možnih 550.

2. Ekipa KO ZRVS Trzin v sestavi: Anton Tavčar, Anton Kajfež, Alojz Novak, Franc Bistan, Maks Prelovšek, katera je dosegla 415 točk.

3. Ekipa KO ZRVS Vir-Dob v sestavi: Adolf Svetlin, Janez Podbevšek, Vinko Svetlin, Radovan Vreš, Janez Zupan; katera je dosegla 394 točk.

4. Ekipa KO ZRVS Jarše-Rodica;

5. Ekipa KO ZRVS S. Šlandra;

6. Ekipa KO ZRVS Moravče;

7. Ekipa KO ZRVS S. Jenka Domžale;

8. Ekipa KO ZRVS Mengeš;

9. Ekipa KO ZRVS S. Jenka;

10. Ekipa KO ZRVS Mengeš.

Ekipno je sodelovalo 22 ekip iz vseh IO, KO ZRVS občine Domžale.

Najboljše rezultate med posamezniki so dosegli sledeči RVS:

1. Anton Adlešič, 130 točk (od možnih 150)
2. Andrej Mole, 126 točk
3. Janko Car, 125 točk
4. Alojz Juhart, 124 točk
5. Ivan Jančič, 124 točk
6. Maks Prelovšek, 121 točk
7. Adolf Svetlin, 120 točk
8. Anton Kajfež, 120 točk
9. Bojan Pelc, 119 točk
10. Jože Smrdelj, 118 točk.

Najboljšim trem ekipam in posameznikom bodo ob Dnevu OS podeljene plakete, ostalim ekipam do 10. mesta pa pisna priznanja.

Posnetek s streljanja s polavtomatsko puško; rezervne starešine med preizkušnjo

Pred razpravo o ustavnih amandmajih

Na svoji 71. seji je Predsedstvo OK SZDL Domžale razpravljalo o dveh pomembnih dokumentih, ki bosta konec letošnjega oz. začetku prihodnjega leta predmet široke javne razprave. Tako je bil obravnavan delovni osnutek ustavnih amandmajev, ob katerem je imelo predsedstvo vrsto pripomb, medtem ko se je s predlogom za pričetek postopka spremembe ustave SR Slovenije strinjalo.

Člani predsedstva so ugotovili, da čas, v katerem ustavo spreminjamo, ni najprimernejši, saj se s samo spremembo ustave kritične razmere ne bodo spremenile. Sedanji delovni osnutek ustavnih amandmajev ne upošteva sklepov in stališč, ki jih je slovenska skupščina sprejela ob obravnavi Predloga Predsedstva SFRJ o pričetku spreminjanja zvezne ustave, še več je v njem normativizma, posamezni amandmaji pa kažejo tudi na povečanje števila pristojnosti federacije. Predsedstvo je ugotovilo, da je v osnutku vrsta zadev, ki po vsebini spadajo v zakonodajne oz. samoupravne sfere, prav tako pa sam osnutek ne uresničuje vseh ciljev, ki so bili zastavljeni ob razpravi o predlogu. Gre zlasti za krepitev odgovornosti republik in pokrajin za lastni in skupni razvoj, za nedorečenosti pri skupnih osnovah vzgoje in izobraževanja, organizacije sodstva, davčne politike in še bi lahko naštevali. Predsedstvo sicer osnutek ni v celoti zavrnilo, menilo pa je, da bi delegati SR Slovenije v

zveznem zboru pred določitvijo osnutka ustavnih amandmajev morali zastopati stališče, da osnutek mora biti v skladu s sklepi in stališči Skupščine SRS, kakor tudi da mora njegova osnova izvirati iz ugotovitev in stališč Kritične analize in upoštevati pozitivne izkušnje iz dosedanje prakse.

Na seji je bil sprejet tudi predlog programa dela OK SZDL in njenih organov, v okviru katerega je posebna skrb namenjena razreševanju konkretne problematike in izvedbi volilno programskih sej.

Predsedstvo OK SZDL je ugodno ocenilo organizacijo in izvedbo letošnjega mladinskega delovnega tabora Krumperk 87 ter podprlo predlog, da se z njim nadaljuje tudi prihodnja leta.

V skladu z rokovnikom je predsedstvo sprejelo tudi informacijo o poteku evidentiranja za najodgovornejše funkcije v SZDL (na vseh ravneh) in pozvalo vsa temeljna okolja, da v tem evidentiranju odgovorno in pravočasno sodelujejo.

V.

SERVIS KOLEŠ
ERDANI MATJAŽ
JEŠETOVA 5
DOMŽALE

POPRAVILA IN RENOVIRANJE VSEH VRST KOLEŠ

Po kulturo samo tja, kjer je doma

V začetku julija smo v tedenski prilogi »Dela« petkov teden prebrali tale komentar novinark Danice Petrovič:

OPERA TUDI NA DOM

V historiji svobodne menjave dela in vseh mogočih različic in inačic te dejavnosti se, kot je videti, tako »izvajalcem« kot »uporabnikom« kulturnih dobrin izgublja občutek za mero. Točno pred enim tednom, v petek, 26. junija, je Opera SNG Ljubljana z Verdijevim Nabuccom gostovala v Škocjanu pri Domžalah.

Ne glede na to, kdo je to »sijajno potezo« — kulturo med ljudi, znano iz prvih povojnih let, ko smo se šele zgedovali po velikobraterskem modelu »kulturne politike«, predlagal, je težko verjeti, da se je Opera z vso svojo odersko ropotijo in vsem drugim, kar je potrebno za solidno predstavo, res odpravila na gostovanje nekam za prvi vogal. Domžale in Škocjan pri Domžalah toliko bolj, namreč niso nobeno »kulturno središče«, stotine kilometrov oddaljeno od ljubljanske Opeře, ampak očitno ambiciozno moderno naselje, ki ima nekaj za kulturo in umetnost vnetih ljudi, pa nobenega avtobusa ali vlaka do Ljubljane.

Kje najti razlog, da gre velika Opera gostovat v majhno naselje, le deset minut vožnje, od njene matične hiše?

Ali ji umetno zraslo, moderno, in po vsem videzu že urbano naselje (v občini, ki je po višini narodnega dohodka na slovenskem vrhu) tako dobro plača njeno »uslugo«? In če je razlog to, ali je slovenska nacionalna kultura, o kateri se toliko trobi na vseh mogočih »manifestacijah«, res že popolnoma na beraški palici? Ali pa Opera pač ne gleda na svoj ugled (malokatera svetovna ali vsaj nacionalna Opera hodi gostovat po bližnjih vaseh in naseljih) živi po načelu: »bolje drži ga, nego lovi ga«?

In kaj ob vsem tem pomeni snobovska želja tistih, ki so Opero povabili? Da je z denarjem res mogoče kupiti vse?

Za začetek naj Danico Petrovič vprašamo, če je trideseto mesto, ki ga občina dosega po višini narodnega dohodka takoimenovani republiški vrh, v nadaljevanju pa se naj ozremo na nekatera mnenja in trditve, s katerimi nas zviška cepi.

Menili smo, da smo »kulturno središče« (vsaj naše male občine), ona nam pa kategorično pove, da nismo nobeno »kulturno središče«... Da si slučajno ne bi tega domišljali. Pač ona že ve... Če smo ali ne — to navsezadnje ni pomembno. Zahoteli smo si v našem tolikokrat preizkušenem naravnem ambientu Škocjanu (vedno razprodanem!!) poslušati opero, ne da bi bilo treba našim občanom hoditi v Center. Kmečki ljudje, ki k sreči še žive za prvim vogalom (očitno Ljubljane), se ob svojem delu stežka spravijo tja, kamor jih Danica Petrovič sili, zelo radi pa si kulturno prireditev ogledajo v domačem kraju. Mnogokrat so si jo že, upamo pa tudi, da si jo bodo še lahko...

In to je naš naglavin greh, da smo si drznili zaželeli opero (z vso odrsko ropotijo) v domačem kraju.

Vsaka opera (svetovna ali nacionalnega pomena), ki nekaj dá nase, tako nas uči Danica Petrovič, ne hodi po bližnjih vaseh in naseljih. Ostaja v svoji »cerkvi«, kjer se zanjo spodobí, v kraju, kjer je doma prava mera kulturno oplojene samozavesti — Mi smo iz Centra...

V Domžalah in Škocjanu pa smo si drznili storiti nekaj, zaradi česar so nam v pisanju »Opera tudi na dom«... prilepili etiketo snobov... Ali ne odhajajo na gostovanje tudi vse svetovne in nacionalne gledališke ustanove vključno z Dramo SNG Ljubljana? Kam? Med ljudi! Z opero, pa naj bo poslej po nasvetu avtorice komentarja drugače:

»Ne med ljudi, Danica Petrovič. Naj ostane opera, kjer je: med...«

M. Brojan

PISMA BRALCEV

Ne hodimo v Afriške puščave

Pridite in ne bo vam žal, saj si boste lahko zamislili, da ste zašli v puščavski pešeni vihar, ko se peljete po naši cesti od tam naprej kjer se konča asfalt — to je od odcepa ceste iz Radomelj proti Dobu.

Zadnjič smo brali v vašem glasilu, da neke v Domžalah neka cestica še ni asfaltirana, kakšno zastavljajo tam stanujočih, ko so pa že skoraj vse stezice prekrte z lepim asfaltom. Da, tako je tudi v Radomljah, le tega odcepa ni vredno asfaltirati, čeprav je ta del ceste zelo prometni predvsem z velikimi tovornjaki, ki vozijo proti Črnelem na farmo in proti Dobu (verjetno raje krajšajo pot kot pa jo uberejo po lepo asfaltirani cesti, vendar malo dlje preko Vira). Ne vemo sicer zakaj nekateri tovornjaki vozijo pesek, les, enkrat v smeri proti Dobu in potem kot bi bili isti spet nazaj. Prav lepo drvijo mimo naših (res samo nekaj hiš nepomembnih občanov) hiš, kot rakete vozijo tudi nekateri lastniki predvsem »boljših« osebnih vozil, dvigajo se oblaku prahu, če je ugoden veter že kar peska in sicer po nekaj sto metrov daleč. Saj se ne pritožujemo nad Komunalo, ki res vzorno orje in poravnava ceste še dovolj pogosto, seveda pa to ne zaustavi prahu. Čemu bi le vozili počasi, ko pa nikogar ne zavezuje nobena tabla — ni niti table z imenom pričetka kraja (verjetno smo dislocirani kraji), še manj pa s tablo omejitve hitrosti.

Pridite, zares vam ne bo žal, preživite ob tej cesti vsaj kakšen dan — ni važno ali je poletni ali pozimi, prahu je vedno v izobilju!

Stanovalci ob tem kraku imenitno poimenovane ceste po našem velikem pesniku vas bomo veselili. Verjetno bi bil še Preseren vesel, če bi videl to cesto, saj bi si lahko rekel »lej no, saj je še prav takšna cesta kot v mojih mladih letih.«

Pa lep pozdrav!

S.

P.S.: Bomo pa jutri, ko je ravno dan vstaje malo prej vstali, da bomo imeli vsaj na prazničen dan kakšno uro manj prahu.

Kamniška Bistrica — bila je nekoč

Z žalostjo v srcu sem v časopisu prebrala članek: ribe poginjajo, drst ni več! In dalje: zaskrbnjuječe je dejstvo, da sodi Kamniška Bistrica v skupine naših najbolj onesnaženih rek, čeprav je bila nekoč, vsaj po imenu sodeč, ena najčistejših slovenskih rek. Da! Takšna je bila Kamniška Bistrica pred kakšnimi štiridesetimi, tridesetimi leti! Kako smo se v vročih poletnih dneh radi v njej kopalí, čeprav je bila voda bolj brzla kot topla, toda bila je čista. Tako čista, da si videl vsak kamenček na dnu. Z ljubkimi majhnimi tolmunčki, v katerih smo lahko tudi zaplavali ob izlivu Rače v Bistrico je peljal

čez reki majhen lesen mostiček. Tudi tam smo se radi kopalí. Pa pod mostom. Z drobnim peskom na obali in z zeleno travo, na kateri smo se sončili. Res se je na naših mokrih telesih znašel po kakšen brencelj, ki te je pičil, da si kar poskočil, toda kaj bi! Voda je bila čista, sonce je greló in vse je bilo zastoj! Tudi rib ni manjkalo. Nekega dne je sosedova deklica, stara okoli šest let, ujela majhno ribico v roke. Vsa vesela jo je nesla domov in jo spustila v kozarec z vodo. Ribico je punčka pridno hranila in ribica je pridno rastla. Čez čas je postala že zajetna riba, močna in živahna. Nekega dne je premaknila pokrov, skočila na tla in poginila, ker od domačih ni bilo nikogar doma. Žalost je bila velika. Danes v Kamniški Bistrici rib ni več in tudi sosedova deklica ima že otroke. Toda njeni otroci se kopajo v bazenu. Čista Bistrica je z leti postala umazana, strupena, onesnažena. To je davek današnji civilizaciji. Sicer se naša ekološka zavest prebujá in skušamo rešiti, kar se še rešiti dá. Vendar, kaj če ni že prepozno?

Majda Bauer Domžale

Počitniška

V počitnicah se narod seli k morju, v hribe in pod Špik, četud' doma lepo b' se imeli sprememba mu je pravi mik.

Prelep je ta Bohinjski kot ni lepšega nikjer drugod, kjer vidi se planinski svet v goré srce me vleče spet.

Tam raste murka, encijan planinskih čarov si pijan, izvira voda izpod skalé — in tihi mir blaži srce.

Se čuje kravjih zvoncev zven v vodó zabredeš do kolen; če hočeš si razkošnih dni, denar se v žepu posuši.

Lepot narave svet brezmejní odpira se ti pred očmi, šum slap Savice blagodejni človeku vročo kri hladi.

Ob jezéru bliz' Triglava nudisti svoj imajo raj, s čolnom se do njih priplava, v ozadju je zeleni gaj.

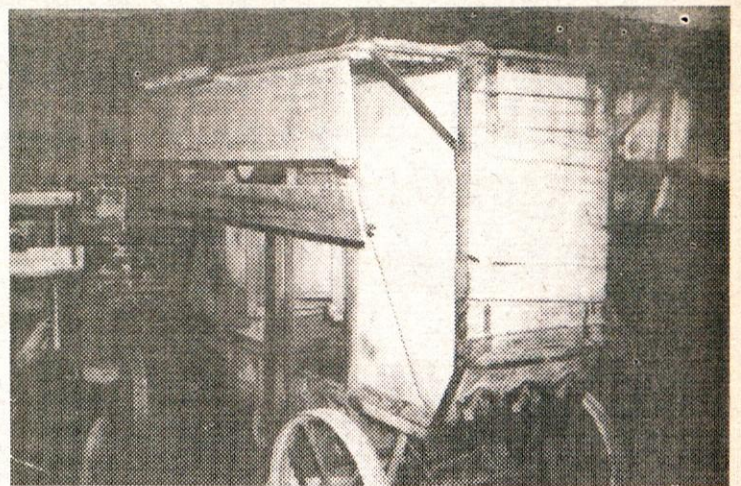
Če veslaš tesno k obali zastrmiš se v nage ritke, kjer sonce boža jih in pali vse debele, kakor vitke.

Minevajo v brezdelju dnevi na soncu koža se temní, in z žuborenjem valčkov spevi spet dom se v večnost potopi.

Oj, čar ti toplega poletja ki daješ zdravja nam za zimo, konec ptičjega bo petja; čas dopustov spet bo mimo.

Z elanom novim spet pri delu izpolnjen bo vsakdanji dan, z njim boljšega si kruha služiti želi med nami vsak občan.

Pesnica SAŠA z dopusta

Vrhpolje pri Moravčah

Upokojena mlatilnica

Takih in podobnih mlatilnic kot je ta na fotografiji, je v moravški dolini čedalje manj, izpodrinili so jih kombajni in novejšje mlatilnice, katere uporabljajo kmetje, ki so člani strojne skupnosti.

Tale zapuščena mlatilnica pod kozolcem na Vrhpoljah — letošnje leto sa-meva. Spominja na stare in dobre čase in je žal prepuščena zobu časa.

Kar častitljivo starost oz. preteklost ima. Na Vrhpolje so jo pripeljali leta 1946. Bila je nova, znamke »ZMAJ«. Mlatilnico so do nedavnega uporabljali kmetje iz območja Krajevne skupnosti Vrhpolje-Zalog, Krtina in Moravče. Ko se je mlačev pričela, so mlatili po več tednov, vse dokler ni bilo pospravljeno vse zrnje. Dnevno so na njej omlatili 6 do 7 ton pšeničnega zrnja. V tistih časih so kmetje sejali tudi več pšenice. Kakorkoli: mlatilnica je opravila svoje poslanstvo.

Jože Novak

Kadilcem v premislek

TA TEDEN JE NAMENJEN BORBI PROTI KAJENJU, KER JE NAŠE ZDRAVJE ZARADI KAJENJA OGRIZENO!

Kajenje je zelo škodljivo, to je znano! Povzroča povečan krvni pritisk in veliko holesterola v krvi, povzroča pa tudi različna srčna obolenja. Smrtnost je pri kadilcih za 1 ali 2 odstotka večja kot pri nekadilcih. Kadilec je v mnogo večji nevarnosti, da zbolí za kroničnim bronhitisom. Tudi onesnažen zrak zaradi kajenja na delovnem mestu

je zelo nevaren tudi za nekadilce. Kadilci naj bi imeli posebne prostore! Za kronični bronhitis je značilno ponavljajoče se vnetje, pojavi se kronični kašelj, kar je za kadilce značilno. Če se to stopnjuje, lahko pride do nevarnih, neozdravljivih obolenj. Približno 90 odstotkov tistih, ki obolijo za pljučnim rakom, je kadilcev, zelo pogosto pa napade rak tudi usta, grlo in požiralnik. Kajenje pa povzroča tudi različna druga obolenja.

Vsi kadilci naj se zavedajo, da je njihovo zdravje ogroženo. Obiskujejo naj svojega rednega zdravnika. Čim bolj zgodnje je zdravljenje, tem večja je verjetnost ozdravitve.

Te skromne besede naj veljajo vsem kadilcem v razmišljanje!

Danica Zidarič

Popravila pralnih strojev

ZALESINA IZTOK Levstikova 11, Domžale
SPREJEM NAROČIL: vsak delovnik od 7:00 do 10:00
in od 14:00 do 16:00

Podstran pri Moravčah, na obisku pri Flipovih:

Enim vino, drugim pa mleko!

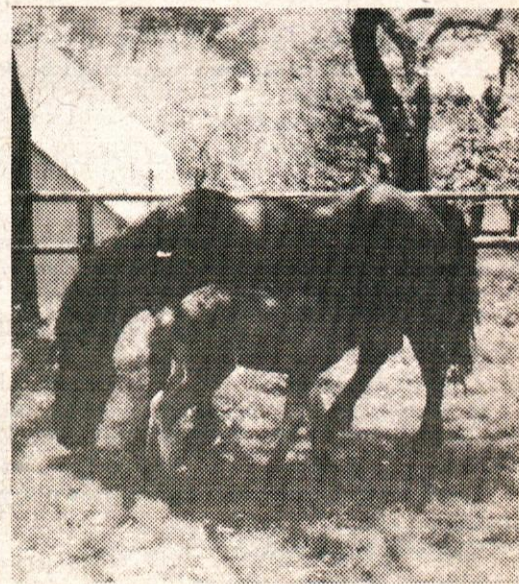
Žrebiček na posnetku s kmečkega dvo-rišča, se je naveličal gledati: sklonil je glavo k seskom matere »Cvete« ter krepko potegnil nekaj požirkov toplega in za vse sesalce tega sveta najslajšega mleka. Potem pa je spet gledal naokoli in se najbrž čudil, zakaj njega in njegovo mater opazujemo. Je pač premlad, da bi vedel, da so konji že tudi na podeželju redkost, ker jih je pregnala iz hlevov in polj traktorska konkurenca.

Gospodar Ludvik Učakar je nekaj let upokojen. Poseduje malo kmetijo, kjer imajo štiri krave-molznice simentalke. Dnevno oddajajo tudi mleko. Poleg goveje živine imajo pri hiši še plemensko kobilo,

za katero je na kmetiji vedno obilo dela, ker pri hiši nimajo traktorja. Po drugi strani pa vsako leto njegova kobila »Cveta« pri-nehse na svet po enega žrebička. Ludvik pravi, da je imela njegova Cveta že nekaj žrebet, katere je po sedmih mesecih prodal. Preteklo jesen je za žrebeta prejel kar nekaj starih milijonov. Denar je koristno porabil za potrebe na kmetiji, kajti njegova pokojnina ni velika.

Ludvik pravi, da se plemenske kobile izplača imeti, zaradi same priraje in različnih kmečkih opravil, katere konj še vedno lahko opravi. Kmetovalcem predlaga, da si nabavijo konje, ki nikoli ne zatajijo.

Jože Novak

Zgodilo se je:

So še pošteni občani

Proti koncu meseca maja se je Dionizij Resnik peljal na kmečkem vozu iz Moravč skozi vas Češnjice — Vrhpolje v domačo vas Kokošje. Med vožnjo mu je iz zadnjega lačnega žepa izpadla denarnica; njej je imel 20.000.- din gotovine

in razne dokumente. Izgube ni opazil med vožnjo, pa tudi ne doma, ker denarnice ni rabil. Še istega dne mu je pošteni najditelj nek mlad fant — šolar iz Češnjic — prinesel denarnico z denarjem in vsemi dokumenti na njegov dom.

Ta primer naj bo za zgled očanom, kaj je storiti z najdenimi predmeti.

Preko Občinskega poročevalca se javno zahvaljujem poštememu najditelju, ki mu ne vem imena, za vrnjeno denarnico.

Dionizij Resnik

Čestitke za poštenost neznanemu mladincu iz Češnjic namenimo tudi iz Občinskega poročevalca...

Tekmovalci v kategoriji do 250ccm pred pričetkom dirke v boksih...

AMD Domžale na Grobniku

(20. septembra 1987)

AMD Domžale, ki je v več kot 4 desetletjih dosegla velike uspehe na različnih področjih svojega dela, združuje več kot 2300 članov, med katerimi je blizu 40 vrhunskih športnikov. Tako se je to društvo odločilo, da po 15 letih kot slovenski klub organizira dirko za državno prvenstvo v cestno hitrostnem motociklizmu na avtodromu Reka, kjer sta bili v letošnjem letu že 2 dirki.

To naj bi bila 6. dirka za državno prvenstvo, ki ga letos, to so povedali člani AMD Domžale, ki tiskovni konferenci, ki sta jo omogočila DOKUMENTARNA in AVTOCOMERCE, pretresajo različni zapleti, ki grozijo, da bodo končni rezultati najverjetneje »določeni« za zeleno mizo.

Pri organizaciji dirke so jim precejšnjo pomoč nudila druga društva (npr. AMD Mengeš), pa tudi domačo združeno delo in nekateri obrtniki so jim radi priskočili na pomoč, pokroviteljstvo pa je prevzela Skupščina občine. Pri tem ne moremo tudi mimo deleža njihovih stalnih »pokroviteljev« LIKO, KEMIS, TOMOS, ki so njihovi stalni spremljevalci. Več mesecev trajajoče priprave (začetek v februarju) so vključile veliko število članov (kar 124 jih potrebujejo za vse službe na dirki), ki so v vseh teh mesecih opravili vrsto zapletenih in zahtevnih nalog in opravil, ki so pogoj, da se dirka v redu izpelje. Domžalčani so se odločili, da pripravijo dirke v vseh

Pregled motorja pred dirko je obveznost, ki se splača, saj se kljub temu rado primeri da pride do pogostih okvar

razredih in na tak način omogočijo vsem tekmovalcem, da pokažejo, kakšne so njihove trenutne sposobnosti. Tako bo kar najboljšo mesto skušal v mladinskem razredu do 50 ccm doseči Gregor Gorec, ki je trenutno 4. v skupni uvrstitvi, v razredu do 80 ccm vodi Pavlič iz Novega mesta, Domžalčan Janez Pintar pa ima lepe možnosti za osvojitve naslova prvaka, seveda bo moral biti boljši od Novomeščana.

Nič manj ne bo zanimiv Pintarjev poizkus osvojiti naslov prvaka v razredu do 125 ccm, kjer ima enako število točk kot Hmeljak AMD Novo mesto. Miro Habat in Martin Šraj imata še vse možnosti za osvojitve naslova prvaka v razredu do 250 ccm, medtem ko si je Božo Janežič v razredu TT formula že zagotovil naslov prvaka.

Tiskovna konferenca je bila tudi priložnost za pogovor s tekmovalci, med katerimi je bil tudi Silvo Habat, ki sedaj uspešno vozi le na mednarodnih tekmah. Spregovorili so o včasih nemogočih pogojih tako za trening kot za vožnjo, o finančnih zagatah, pa o veliki želji, da bi tudi v Sloveniji, če ne kar v občini dobili manjši avtodrom, ki bi bil pomemben tudi za vzgojo bodočih voznikov. Vsako njihovo izrečeno misel preveva pogum, preveva hrabrost in želja voziti hitro, hitreje, najhitreje, pa tudi skupna želja, da bi podobno kot v lanskem letu tudi letos osvojili moštven naslov prvaka. Jim bo uspelo? Držimo pesti, saj si ti hrabri, v motorje zaljubljeni fantje in njihovi mehaniki, ter vsi njihovi spremljevalci tudi zaslužijo. Več o Grobniku pa v prihodnji številki.

Srečno, fantje!

V.

Starter Peter Seljak, sicer naš prvi nekdanji vrhunski tekmovallec, član AMD Domžale ter Smajo Fetah iz pripravljalnega odbora družbe

Božo Janežič, član AMD Domžale je z zmago na Grobniku v kategoriji do F-1 750 že državni prvak eno dirko pred koncem

Razvrstitev zmagovalcev. Na zmagovalnem odru sta Janez PINTAR (1. mesto) in Gregor Gorec (3. mesto), člana AMD Domžale.

AVTOR FOTOREPORTAŽE: MILE REPAC

Delavske športne igre letos malo drugače

Komisija za šport, rekreacijo in oddih pri Občinskem svetu je program delavskih športnih iger v letu 1987 glede na izkušnje iz minulih let in usmeritev s posveta organizatorjev športne rekreacije v organizacijah združenega dela oblikovala tako, da so tekmovanja skoncentrirana. Namen take organizacije tekmovanj je v tem, da se čim več udeležencev pomeri med seboj, oziroma, da se posameznik ne pojavlja v dveh, treh ali večih panogah.

Tekmovanja v športnih disciplinah delavskih športnih iger bodo potekala 16. in 17. oktobra 1987, in sicer:

- **KEGLANJE**
16. in 17. oktobra 1987 na kegljišču v športnem parku Domžale — POZD Repovž
- **MALI NOGOMET**
predtekmovanje 28., 29., 30. in 1. oktobra 1987 na ploščadi v športnem parku Domžale
finale 17. oktobra 1987 v dvorani Komunalnega centra Domžale
- **ODBOJKA**
16. in 17. oktobra 1987 v dvorani Komunalnega centra v Domžalah
- **NAMIZNI TENIS**
16. oktobra 1987 v dvorani delovne organizacije Induplati Jarše
- **ŠAH**
16. oktobra 1987 v sejni sobi v športnem domu Domžale
- **STRELJANJE**
16. in 17. oktobra 1987 na strelišču na OŠ Venclja Perka Domžale
- **BALINANJE**
9. oktobra oz. v primeru slabega vremena 16. oktobra 1987 na balinišču BK Budničar Količevo.

Zaključek tekmovanj in podelitev priznanj bo 17. oktobra 1987.
Vabimo vas k ogledu tekmovanj. J. A.

Dirka na Močilniku

Tudi letos je bil AMD FAM Lukovica organizator motocros dirke za državno in republiško prvenstvo na stezi na Močilniku, ki je bistveno preurejena dočakala vrsto tekmovalcev, med njimi tudi najmlajše, nekateri med njimi so dopolnili komaj 5 let. Več kot 1000 gledalcev je bilo v lepem vremenu zadovoljnih z zanimivimi dirkami, ki so zaradi težje proge (na njej je vrsta novih »skakalnic«) postregle z vrsto atraktivnimi skoki tekmovalcev, ki vsi po vrsti zaslužijo priznanje. Vreme je bilo zelo lepo, zato so gledalci uživali in nekateri tudi »porjavili« od prahu, ki se je dvigoval pod kolesi motorjev in zadovoljni odhajali domov. Vsak tekmovallec, pa naj bo to Simon Avbelj (Brežice), ki je zmagal v obeh dirkah za RP do 250 ccm, ali pa najmlajši, med katerimi so nekateri zanesljivo kandidati za bodoče prvake, je bil deležen aplavza in priznanj za uspešne vožnje, saj proga resnično od vsakogar posebej zahteva veliko moči, spretnosti pa tudi znanja in hrabrosti.

V najzanimivejšem razredu to je dirki za državno prvenstvo do 125 ccm je bil najprej najuspešnejši domačin Bernard Urbanija, ki pa je v drugi vožnji moral priznati premoč Gošnika iz Slovenijaavto. Posebej pogumno so vozili pionirji in cicibani. Kar 34 jih je bilo, ki so se hrabro spustili po skrajšani progi in jo vsi brez

izjeme prevozili. Kar 15 motocrosistov je bilo v skupini od 5 do 7 let, kar kaže na to, da se nam za prihodnje tekmovalce v motocrosu ni bati. Organizatorju vsa pohvala za uspešno izpeljano dirko!

Rezultati: DP: 1. Gošnik (Slovenijaavto), 37 točk; 2. Urbanija. (FAM Lukovica) 37; 3. Barič (Petrinja) 28.

RP: 1. Avbelj (Brežice), 2. Novak, 3. Juvan.

Pionirji: 1. skupina: 1. Roman Cerar (FAM Lukovica); 2. skupina: 1. Biruš Tomislav (INA Jaska); 3. skupina: 1. Ajtič Primož (AMD Slovenske Knjice).

V tej skupini so vozili tudi tekmovalci FAM Lukovice: Rok Pančur, Črt Cerar, Stanči Kovač, Blaž Strehovec, Sebastjan Kern, Jure Rode, Dejan Košir, Luka Pančur.

V.

Dvajseturni tečaj samoobrambe

Zaradi velikega števila nevarnosti, ki nas obdajajo in zaradi boljšega počutja in zdravja vas karate sekcija pri TVD Partizan — Mengeš vabi k vpisu v 20-urni tečaj samoobrambe. Tečaj bo ob sobotah

TVD PARTIZAN DOMŽALE VABI:

Obvešča vse svoje člane in ostale ljubitelje rekreacije, da bomo pričeli z redno vadbo v sezoni 1987/88 po naslednjem razporedu:

1. Osnovna šola Šlandrove brigade:

cicibani:	16.45 — 18.00	pričetek v poned. 5. 10.
pionirke:	18.00 — 19.30	pričetek v poned. 5. 10.
pionirji:	18.00 — 19.30	pričetek v petek 9. 10.
mladinci:	18.00 — 19.30	pričetek v petek 9. 10.
članice:	19.30 — 21.00	pričetek v poned. 5. 10.
člani:	19.30 — 21.00	pričetek v petek 9. 10.

2. Osnovna šola Venclja Perka:

članice in člani	19.00 — 20.30	pričetek v sredo 7. 10.
karate sekcija:	20.00 — 21.00	torek in četrtek pričetek 6. 10.

3. Osnovna šola Olge Avbelj:

odbojka:	19.00 — 21.00	pričetek v sredo 7. 10.
----------	---------------	-------------------------

Komisija za propagando
Predsednik: Marko Mokorel

v mesecu oktobru in sicer v prostorih TVD-eja v Mengšu od 18. do 20. ure.

V tem tečaju vas bomo seznanili s posebnimi razgibalnimi vajami, z dihalno tehniko (za sprostitve, vitalnost in boljše učenje) ter s samoobrambo.

Tečaj bo prilagojen predvsem ženskam in drugim sta-

rostnim kategorijam. Informacije in vpis vsak torek petek od 18. do 20. ure, v prostorih TVD Partizan — Mengeš.

Treninge bosta vodila Miha Lavrič — 1. dan in Igor Gratzel — 2. kyu.

Vabljeni v čim večjem številu!

Turistično obarvano republiško srečanje vrtičkarjev

Mojster TSUHADA in trenerji z ekipo športnikov — tekmovalcev v karateju.

Karate:

Sankukai karate klub Domžale je zaključil šolsko leto treningov z obiskom tujega karate mojstra.

Ob zaključku treningov prvega dela sezone, je Karate klub Domžale v sodelovanju s Karate klubom Forum iz Ljubljane, organiziral obisk mojstra karateja Ryoza Tsukade iz Pariza. Omenjeni mojster je gostoval v Domžalah že pred dvema leti. Je nosilec mojsterskega naziva 7. DAN v Sankukai in Kenshikan karateju ter je tudi glavni mojster za ta stila v Evropi.

Asistiriral mu je naš tehnični mentor Vlado Paradižnik (5. DAN), ki je tudi glavni inštruktor za omenjena stila v Jugoslaviji.

Seminar je bil namenjen predvsem izobraževanju naših trenerjev ter kot zanimivost za vse ostale člane.

Naj omenimo še to, da nas naslednje leto obišče še mojster Kusano kot vrhovni inštruktor Kenshikan stila v svetu, nosilec naziva 8. DAN. Naj povemo kot zanimivost, da je omenjeni inštruktor vsestrilne svetovne federacije povabil tov. Paradižnika na izobraževanje na Japonsko, predvsem zaradi njegove izredne kvalitete in talentiranosti.

V vseh naših klubih v občini so bili ob zaključku izvedeni izpiti za višje nazive v karateju. Tako se je članstvo kakovostno zopet precej izboljšalo, kar kaže na dobro in resno delo vseh trenerjev.

Dobili smo po petih letih tudi novega mojstra. Za mojstrski pas je namreč uspešno položil izpit trener Mengša Miha Lavrič. Tre-

nerju iz Jarš je le za las manjkalo osvojitve istega naziva. Vsekakor bo Ivica Mršič verjetno položil na naslednjem izpitnem roku, prav tako tudi mojstrski kandidat Darko Kotar. Tako lahko v roku enega leta računamo v domžalski občini še na dva nova karate mojstra.

V mesecu juliju so domžalski karateisti 10 dni pridno vadili v Umagu. Letos se je te vadbe oz. šole v Umagu iz Domžal udeležilo 30 članov, skupno pa jih je bilo kar 130 iz vse Slovenije.

V jesenskem delu pa že vabimo s posebnim oglasom čim večje število članov v posebne tečaje samobrambe za starejše nad 30 let in za ženske.

Slavko Šorotar

Organizirani vrtičkarji, kot nosilci prireditve — so v organizaciji le-te vključili še Arboretum Volčji potok s pestro ponudbo vseh mogočih sadik, dreves in cvetja; razstavo akademskega slikarja Danila Fuggerja z umetninami — ubranimi na temo krajine Arboretuma, Metalko in Gorenje Muta — z demonstracijo raznih vrtičarskih strojev in še in se...

No in med tistimi še in še je bilo vključeno tudi naše turistično društvo Radomlje. Postavili smo kar 4 stojnice, na katerih smo ponujali razne spominke, pa mlevske izdelke iz »KRALJEVEGA« mlina v ličnih platnenih vrečkah z napisom vsebine in oznako turističnega društva Radomlje; izdelke iz plastike POZD Plastenka — Radomlje — namenjene vrtičkarjem in turizmu; ponujali pa smo tudi radomeljski kruh ter hrano in pijačo. Seveda smo si dali veliko dela tudi okrog namestitve miz in klopi; skratka — veliko truda za malo — zelo malo končnega uspeha; zakaj...

Prireditvi sami bi — glede na obsežne priprave — mirne duše lahko rekli: TRESLA SE JE GORA — RODILA SE JE MIŠ... Zakaj v pripravah smo se dogovarjali o marsičem; dogovoriti se je lepo vreme — pa ni uspelo še nikomur. Tako je deževno vreme — kot letos že tolikokrat — ohromilo še eno prireditev, ki je nosila parolo: SREČNI LJUDJE V ZDRAVEM OKOLJU.

Že zarana zjutraj so po telefonu klicali vrtičkarji iz vseh krajev Slovenije, če prireditve sploh bo; kar je pomenilo, da bo obisk daleč pod

pričakovani. Tako je tudi bilo. Od napovedanih 5 do 7 tisoč obiskovalcev jih je na kraj prispelo bore malo.

Pa se v organizaciji prireditve vsi skupaj nismo vдали. Res, da se je otvoritvena slovesnost pričela malo kasneje, a se je ves program izvajal, kot je bilo napovedano. Ker je bilo več o tem napisano že v časopisu Delo — 22. junija, podrobnosti ne bi ponavljal. Le omenim naj, da je v tekmovalnem delu iger DELO — KOMPAS — nastopila tudi naša ekipa, ki je zastopala barve KS Radomlje

in po točkah pristala v zlati sredini.

Čeprav prireditev zaradi slabega vremena ni doživela pričakovanega, je bil za obnovljeno turistično društvo Radomlje to prvi ognjeni krst; dobro smo ga prestali in ga v primerjavi stroškov s prihodki zaključili s pozitivno ničlo. Tako z nagrado za veliko vloženega truda ni bilo nič. Namesto planiranega izleta z avtobusom v kak urejen turistični kraj — bomo šli pa kar »s kolesi« v Kamniško Bistrico.

Toda omenjeno sodelovanje ob tej akciji v našem turističnem društvu ni bilo edino. Kar nekaj akcij je bilo letos že izpeljanih in njihove rezultate v samih Radomljah ni težko opaziti. Podobnih akcij pa bo v bodoče še več. Toda zavedamo se, da nas je v društvu vključenih še veliko premalo. Zato bo dobrodošel vsak, ki je pripravljen pristopiti.

Sicer pa k zdravemu in lepemu okolju lahko veliko pripomorejo vsi krajani — vsak na svojem področju; še več: naše turistično društvo nas naravnost vzpodbuja k temu, ker želi, da bi si naš kraj — Radomlje prišla ogledat republiška komisija s področja turizma in ocenila zatečeno stanje. Zato nam ne sme biti vseeno, kakšno bo.

Naj se ob zaključku članka oddolžim še tovarišici, ki mi je

— kot bomba z jasnega — z veliko zavestjo naročila, da — ko bom spet kaj pisal o čistem in zdravem okolju, naj vendar le še kaj napišem o stanju kontejnerja za odpadni papir pri trgovini.

HJA — z vsemi mogočimi posodami in kontejnerji za razne odpadke pa je tako, da jih je treba izprazniti ali odpeljati, ko so polni. Res pa je, da imajo z odpadnim papirjem in še bolj — s pravočasnim odvozom problem prav vse trgovine, ki dobivajo cca 70 % blaga v kartonski embalaži.

Poslovođeje trgovin vedo povedati, da za odvoz odpadnega papirja čakajo včasih tudi po cel teden, da pride od naročila do dejanja. Prevozniki odpadnega papirja pa povedo, da velikokrat ne morejo do kontejnerjev, ker je dovozna pot zaparkirana z osebnimi avtomobili stanovalcev. A je tudi res, da pa bi bilo kljub prepolnim posodam za papir — odvečna vsebina okrog njih — večkrat lahko malo bolj pospravljena.

O, kako lepo bi bilo, če bi imeli probleme samo s kontejnerji za papir. Tako pa nam ostaja še kopica nalog, ki so pogojene z velikimi denarci — a tudi takšne, ko bi z malo truda vsak pri sebi k lepšemu kraju lahko precej pripomogel. M. C.

Mladi v turističnem krožku OŠ Janko Kersnik

V šolskem letu 1986/87 je pričel delovati na OŠ Janko Kersnik turistični krožek pod vodstvom tovarišice Lederer-Flisove. V krožku smo bili za turizem navdušeni učenci in učence 7. razredov. Hoteli smo se vključiti v delo turističnega društva Lukovica, a brez uspeha! Le enkrat smo bili vabljeni na očiščevalno akcijo. Odzvali smo se vabilu in prišli na kraj očiščevalne akcije. Tam pa je bilo le nekaj članov društva — Lukovica. To nas je razočaralo. Se bolj pa to, da nas od tedaj k sodelovanju niso več povabili. Iz tega smo sklepali, da v turističnem društvu — Lukovica nas mladih ne potrebujejo — ali pa so na nas pozabili.

Eden od naših problemov pa je grad Brdo. Razpada! Sprašujemo se zakaj? Ni denarja bi reklo spomeniško varstvo, ki je najbrž odgovorno za takšne in podobno primere. Dobro! Dokler ne bo denarja, bo grad še naprej razpadal in tako tudi dediščina Janka Kersnika. Seveda je nekaj gradu obnovljenega in to jugozahodni stolp, kjer so leta 1952 vzdali spomeniško ploščo pisatelju Janku Kersniku. Drugače pa grad na vseh mogočih koncih razpada in če ima kdo žilico za raziskovanje, naj notranjost ne raziskuje, ker je življenjsko nevarno. To le v opozorilo!

Na Brdu pa imamo še en drugačen spomenik človeške neumnosti, ki zopet priča, da je denar sveta vladar. To je Čebelarški dom, ki sameva. Seveda je nedograjen, a dovolj dober, da v njem hranijo material s snemanja Dražgoške bitke. Krivec za nedograjeni čebelarški dom pa je Čebelarska zveza Slovenije, ki nima denarja. To je vse prav. Toda zakaj se ta zgodba ne bi prodala in uporabila za koristnejše namene? Tega ne vemo in najbrž tudi ne bomo izvedeli. Upamo, da čebelarški dom ne bo čez nekaj desetletij takšen, kot je grad. V turističnem krožku pa smo

se potem odločili, da bomo grad in čebelarški dom pustili kar na miru in da, bomo šli raje spoznavat razne tipe gostinskih objektov. Najprej smo se »lotili« Garni hotela pri Konjški, ki se ukvarja s tranzitnim turizmom. Prijazni direktor nas je najprej povabil v slovitno krofarno, kjer je bilo kar vroče. Kuharice so nam pokazale kako pri Konjški delajo krofe, ki so hišna specialiteta. Seveda brez pokušnje ni šlo. Potem pa smo še odšli na enourni pogovor z direktorjem. Povedal nam je mnogo zanimivih stvari. Tudi to, da ima Garni hotel 30 sob s 63 posteljami, prostore za banketne prireditve, poslovne sestanke, poroke in drugo. Čez nekaj časa smo se odpravili k Napoleonu. Komaj smo vstopili, že smo začutili nekakšen poseben ambient (kamni, posebne luči).

Bili smo kot začarani. Še spraševati smo pozabili. Vendar nam je tovariš Hribar, ki je lastnik, povedal mnogo. Velja omeniti to, da se restavracija ukvarja z razstavami in pripravlja tuje jedi in streže tuja vina ter, to da so gostje predvsem tujci. V vsem tem ambientu začitute dih Francije s svojimi vini, parfumi... Če vam denar ne dela preglavic in želite preživeti lep in nepozaben večer, pojdite k Napoleonu. ugotovili

boste, da se ne imenuje zaman Napoleon. Nazadnje pa smo obiskali vaško gostilno Bevc, katere lastnik je tov. Jemec. Sprejel nas je v prijazen kmečki sobi in nam povedal mnogo o Lukovici, načrtih, čebelarškemu domu, svoji gostilni. Urci ali dve sta minili v nepriljenem klepetu.

To pa še ni bilo vse naše delo. Odločili smo se, da bomo člani turističnega krožka sami vodili z malo pomočjo tovarišev ekskurzijo 6. in 7. razredov na Dolenjsko.

Seveda smo si najprej pričeli pripravljati in iskati gradivo. Na ekskurzijo pa smo nato vse predstavili učencem in rekla bi, da je bilo naše delo uspešno. Za šolsko leto 1987/88 pa smo si zadali novo nalogo, ki pa jo bomo morali čimprej uresničiti. Odločili smo se za organizirano vodstvo skupin, ki bodo obiskale Brdo. Vodiči bomo mi, mladi člani turističnega krožka OŠ Janko Kersnik.

To bi bilo z Brda vse. Upam, da nisem koga prizadela, če pa sem ga, naj se javi in pove svoje mnenje o gradu in čebelarškemu domu. Tako! Predstavila sem pa tudi delo našega turističnega krožka.

Joži Zupan

TVD Partizan Mengeš

Vabi v svoje vrste

Vadba se pričinja

V TVD Partizan Mengeš pričenjajo redno letno vadbo po naslednjem razporedu:

Ponedeljek:	od 15. — 18. ure namizni tenis	od 18. — 20. ure gimnastika — starejše pionirke
	od 20. — 22. ure namizni tenis — rekreacija	
Torek:	od 16. do 18. ure karate — pionirji	od 18. — 20. ure karate — člani
	od 20. — 22. ure rekreacija — članice	
Sreda:	od 16. — 18. ure smučarsko društvo	od 18. — 20. ure namizni tenis
	od 20. — 22. ure odbojka	
Četrtek:	od 16. — 17. ure ciclesani	od 17. — 18. ure gimnastika — mlajše pionirke
	od 18. — 20. ure smučarsko društvo	od 20. — 22. ure rekreacija — moški
	od 17. — 19. ure šah — pionirji, pionirke	od 19. — 21. ure šah — člani
Petek:	od 16. — 18. ure namizni tenis	od 18. — 20. ure karate
	od 20. — 22. ure košarka — rekreacija ženske	
Sobota:	od 9. — 11. ure namizni tenis	od 18. — 20. ure karate

Društvo vabi, da pridete v njegove vrste!

Alpinistična šola

Domžalski alpinisti pričenjajo alpinistično šolo 8. 10. 1987 ob 19. uri v društvenih prostorih na Kopaljški 4 (stavba poleg bazena).

Kogar zanima več kot samo hoja po planinskih poteh, se nam naj pridruži. V svojih vrstah imamo izkušene alpiniste, ki bodo vodili alpinistično šolo.

Alpinisti Domžal

Pelechovo cesto so pred nedavnim uredili s pločniki in javno razsvetljavo. Tako bo zagotovljena večja prometna varnost občanov.

OBČINSKI SINDIKALNI SVET IN KULTURNA SKUPNOST DOMŽALE

v a b i t a

na otvoritev razstave »OB 80-LETNICI ZAČETKA SINDIKALNEGA GIBANJA V DOMŽALSKI OBČINI«, ki bo v četrtek, 1. oktobra 1987 ob 19. uri v Knjižnici Domžale. Razstava bo odprta od 1. do 10. oktobra 1987.

Vljudno vabljeni!

MALI OGLASI

Najamem garažo v Domžalah. Ponudbe pod: SOLIDNI PLACNIK!

Dvoje zasteklenih in okvirjenih oken (160 x 14,5) poceni prodam. Jenko Janez, Cankarjeva 13, Domžale.

Mlada družina išče prijazno žensko za lažja gospodinjska opravila 1-2 krat tedensko. Šifra: Domžale-Vir. Plačilo po dogovoru.

Iščem dopoldansko delo v prodajalni. Naslov v uredništvu!

V Depali vasi oddam pritličje (60 m²) in del dvorišča v najem za mirno obrt ali skladišče. Tel.: 571-511 int. 55, od 7.-14. ure.

Inštruiram matematiko, fiziko in osnove elektrotehnike. Tel.: 737-278.

Novo prikolico za osebni avto — nosilnost 500 kg — prodam. Jerak, tel.: 723 497, int. 307 — dopoldan.

Primož Anžič
Zg. Jarše 64
61230 Domžale

Prodajam hrastov klasičen prvovrsten parket 400 x 60 x 22, tovorno prikolico za osebni avto, prikolico za čoln, belo miško, umetni kamen — 12 m², fasadno opeko — 100 kosov in enodelno garderobno omaro. Zg. Jarše 64.

POJASNILO

V nedavni koleriji »Ihan-
cem se obetajo dišeči časi«
(Občinski poročevalec, št. 12/13 z dne 8. julij 1987) avtorja Andreja Zajca je na 8. strani prišlo do napake.

V njegovem rokopisu se stavek pravilno glasi:

»Pobožne mamice in tudi punce pa goreče molijo, da bi bilo kdaj drugače, da bi dobili krivca...«

Uredništvo se opravičuje!

Prerano zapustil si nas, srcu zadal bolečino, ki ne zaceli je čas. Nisi utegnil se posloviti od nas, tako hiter je bil tvoj zadnji korak!

ZAHVALA

Ob boleči in tragični izgubi dragega sina, brata, strica in nečaka

ROMANA PRESEKARJA iz Zaloga pod Trojico 1

iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, znancem, prijateljem in sodelavcem za darovano cvetje, izraze sožalja in številno spremstvo na njegovi zadnji poti. Iskrena zahvala govornikoma Vinku Kepicu in Mateji Križman za poslovilne besede, gospodu župniku za opravljen pogrebni obred. Hvala tudi godbi iz Mengša, pevcem DU Domžale za lepo odpete žalostinke. Nadalje se zahvaljujemo GD Studenec, DO Helios Domžale, DO Univerzale Domžale, ZSMS Vrhpolje-Zalog in OK ZSMS Domžale. Priscrna zahvala vaščanom, ter vsem, ki ste sočustvovali z nami. Vsem se enkrat iskrena hvala, ki ste nam kakorkoli pomagali.

Vsi njegovi.

A zmeraj znova kličejo te sanje saj te srce bo vekomaj ljubilo čeprav oči te iščejo zaman

ZAHVALA

V neizmerni bolečini sporočamo, da je v cvetu mladosti ugasnilo življenje našega ljubežga sina.

ŠTEFANA ROŽICA ml. kuharskega tehnika

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste nam v najtežjih trenutkih stali ob strani. Hvala vsem, ki ste nam pisno ali osebno izrekli sožalje, ter nam z besedami tolažbe utrinjali žarek svetlobe za vsak novi jutri, vsem, ki ste mu darovali vence in cvetje, ter ga v tako velikem številu, od blizu in daleč, pospremili na njegovo zadnjo pot.

Dolžni smo tudi zahvale delovnim organizacijam »Kompas« TOZD Magistrat - Rotovžu iz Ljubljane, »TOKU« iz Domžal, »Belinki« iz Šentjakoba ob Savi, njegovim sošolcem, dobrim sosedom, pevcem PIRNATOVIM za čustveno zapete žalostinke, govorniku za izrečeno spoštovanje njegovemu delu in osebnosti in trobentaču za zaigrano Tišino. Zahvala tudi gospodu župniku za bodrili govori in lep poslovilni obred. Vsem in vsakomur iskrena hvala.

V globoki žalosti: mami Tinca, ati Štefan, brat Bojan in ostalo sorodstvo.

ZAHVALA

Ob nenadomestljivi izgubi naše nepozabne žene, mami in stare mame

Slavke Štrukelj iz Doba upokojenke Tosame - borke NOV

se iskreno zahvaljujemo vsem sosedom, sorodnikom, prijateljem in znancem za podarjeno cvetje, izrečeno sožalje in spremstvo na njeni zadnji poti.

Posebno zahvalo dolgujemo prof. dr. Kuhlju z Onkološke klinike, dr. Farkašu in dr. Starbkovi iz ZD Domžale, gospodu župniku Mihi Žnidarju za lepo opravljen pogrebni obred, oktetu TOSAMA za ganljivo zapete žalostinke, tov. Ivanki Ogorelc iz kluba upokojenecv TOSAMA za lepo poslovilni govor in tov. Slavku Juteršku za poslovilne besede v imenu ZB Dob.

Vsem se enkrat iskrena zahvala.

Vsi njeni.

ZAHVALA

Ob smrti po težki bolezni naše drage tete in svakinje

PAVLE PIRC iz Gore pri Pečah

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom in sosedom, ter gospodu župniku za lepo opravljen obred.

Vsem se enkrat najlepša hvala.

Vsi njeni.

ZAHVALA

Ob smrti

IVANA OVNA iz Domžal, Simona Jenka 10

se iskreno zahvaljujem vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti.

Posebna hvala dr. Bankotu, Kokotčevim in sosedu za izkazano pomoč. Hvala ZB Domžale in DO Induplati Jarše za darovane vence, ter sosedom za darovano cvetje. Hvala tudi nosilcem praporov, pevcem in tov. Milanu Likarju za poslovilne besede. Hvala g. župniku za opravljen obred.

Ivanka

ZAHVALA

V neizmerni bolečini nas je zapustil naš najdražji

FRANJO KUHAR iz Preserij

Iskrena zahvala našim domačim za hitro pomoč v najtežjih trenutkih. Hvala vsem za čudovito cvetje, ki prekriva njegov prerani grob. Posebna zahvala zdravstvenemu osebju, ki mu je nesebično nudilo pomoč v njegovi dolgi bolezni.

Hvala pevskeemu zboru iz Domžal ter g. župniku za lep pogrebni obred.

Vsem in vsakemu posebej se enkrat hvala.

Žalujoci vsi, ki smo ga ljubili, ki nam je bil tako drag in bo ostal nepozabljen.

Žena Kristina.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage mame

IVANKE JARC roj. Ložar

se iskreno zahvaljujem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki ste jo v tako velikem številu pospremili na njeni zadnji poti, nam ustno ali pisno izrazili sožalje in darovali cvetje. Prav lepa hvala zdravnikoma dr. Hacetu in dr. Farkašu za zdravljenje v času njene bolezni in g. župniku za lepo opravljen pogrebni obred. Hvala tudi praporščakom in pevcem za zapete žalostinke.

Vsem se enkrat iskrena hvala.

Vsi njeni.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi mojega moža, očeta, dedka in pradedka

FERDINANDA JAVORNIKA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in prijateljem za podarjeno cvetje, za izrečeno sožalje in vsem, ki so sočustvovali z nami.

Posebna zahvala dr. Ivu Pevcu za obiske na domu v času njegove bolezni. Hvala govorniku Jožetu Ručigaju, gasilskemu društvu, nosilcem prapora in domžalskim pevcem za zapete žalostinke.

Zahvaljujemo se tudi gospodu župniku za lep pogrebni obred.

Hvala vsem, ki ste ga pospremili v tako velikem številu.

Zalujoci: žena Pepca, sin Drago z družino, hči Majda z družino in snaha Mari z Gregom.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage mame

MARIJE KEPIC Suštarjeve mame iz Stude

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom sosedom in prijateljem za darovano cvetje in izrečeno sožalje. Hvala vsem, ki ste jo v tako velikem številu pospremili na njeni zadnji poti.

Posebno se zahvaljujemo tovarišici Francki Banko za poslovilne besede, pevcem, domžalski godbi, gasilskemu društvu Studa ter gospodu župniku za lepo opravljen obred.

Vsem se enkrat iskrena hvala.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše ljubljene mame

MARIJE GROŠELJ

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, znancem in dobrim sosedom ker ste bili v težkih trenutkih z nami, nam izrekli sožalje, darovali cvetje in sveče in jo pospremili na njeno zadnjo pot.

Hvala pevcem in gospodu župniku za lepo opravljen pogrebni obred.

Vsi njeni.

V SPOMIN

29. septembra mineva leto dni od kar nas je zapustila naša draga mama

MARIJA TERPIN iz Štude

Vsem, ki se je spominjate in obiskujete njen grob, iskrena hvala.

Hčerka Anica z Emo in Ireno.

ARCROMURKA
napredek domžale trgovsko gostinska DO
NAPREDEK
n. sol. o. domžale

Titov trg 1, TOZD OPREMOTEHNA

A. Komisija za delovna razmerja TOZD Opremotehna objavlja proste delovne naloge:

1. MESAR PRODAJALEC

Pogoji:

- KV mesar
- dve leti delovnih izkušenj

2. DELAVEC V PE KURIVO

Pogoji:

- dokončana OŠ
- tri mesece delovnih izkušenj
- izmensko delo

B. Komisija za delovna razmerja TOZD Prehrana objavlja proste delovne naloge:

1. KALKULANT za določen čas

Pogoji:

- ekonomska ali komercialna srednja šola
- eno leto delovnih izkušenj

2. PRODAJALKE ZA SP Rašica in Planinka Količevo

Pogoji:

- KV prodajalka
- dve leti delovnih izkušenj

C. Komisija za delovna razmerja TOZD Grosist objavlja proste delovne naloge:

1. DELAVEC SPREMLJEVALEC

Pogoji:

- dokončana osnovna šola
- tri mesece delovnih izkušenj

D. Komisija za delovna razmerja TOZD Gostinstvo objavlja proste delovne naloge:

1. CISTILKA

Pogoji:

- NKV delavka
- delo v izmeni

Kandidati naj v roku 8 dni od objave oddajo vloge z dokazili o izpolnjevanju pogojev v kadrovsko službo DO Napredek, Domžale, Ljubljanska 64.

Dobro upeljan kolektiv sprejme v svoje vrste:

1. KUJARJA-ICO z gostinsko šolo

2. KUJARICO za kuhanje malic — lahko tudi upokojenka s krajšim delovnim časom.

Nastop službe je možen 1. 10. ali po dogovoru. Morebitne informacije dobite pri tov. Repovžu po tel. 721 279 ali osebno.

JANKO MOČNIK

STROJNO ČIŠČENJE TALNIH OBLOG
ČIŠČENJE
itisona, tapisona, vseh vrst preprog
ČIŠČENJE, ZAŠČITA IN POLIRANJE
marmorje, kamna, PVC oblog

Krašče 2
61251 MORAVČE

tel.: 061/342 261
int. 26 — dopoldan

OBVESTILO!

Vsem udeležencem MDA Krumperk '87! Našli smo žensko kolo. Lastnica ali lastnik naj se javi na OK ZSMS Domžale, kjer bo lahko dobil-a kolo nazaj.

OK ZSMS Domžale

Poceni prodaj rabljen kave in trdelno okno. Naslov v uredništvu.

DOM UPOKOJENCEV DOMŽALE
Cesta talcev 7

Komisija za delovna razmerja Doma upokojencev Domžale objavlja naslednja prosta dela in naloge:

I. 1 srednja medicinska sestra — za določen čas za dobo 12 mesecev — nadomeščanje delavke med porodniškim dopustom.

Pogoji:

- dokončana srednja šola za medicinske sestre
- opravljen strokovni izpit
- 3-mesečno poskusno delo

II. 1 finančnega knjigovodja — za določen čas za dobo 12 mesecev — nadomeščanje delavke med porodniškim dopustom.

Pogoji:

- dokončana srednja ekonomska šola
- 3-mesečno poskusno delo

III. 2 bolniški strežnici — za določen čas za dobo 12 mesecev — nadomeščanje delavk v času porodniškega dopusta.

Pogoji:

- dokončana osnovna šola
- 2-mesečno poskusno delo.

Kandidati naj pošljejo ponudbe z opisom dosedanjega dela in dokazili o izpolnjevanju pogojev v 15 dneh na naslov:

Dom upokojencev Domžale
Komisija za delovna razmerja
61230 DOMŽALE
Cesta talcev 7

Kandidate bomo obvestili o izbiri v 10 dneh po odločitvi, najkasneje pa v 30 dneh po preteku roka objave.

SOZD

PETROL

PETROL DO TRGOVINA
TOZD Trgovina LJUBLJANA
- PE Prodaja na drobno
Ljubljana, Titova 66

Vabi k sodelovanju delavce za opravljanje del in nalog:

— SNAŽILKE na bencinskem servisu Blagovica
Pogoj: dokončana osemletka

Delo se združuje za nedoločen čas s skrajšanim delovnim časom (4 ure). Poseben pogoj je uspešno opravljeno poskusno delo.

Kandidati naj pošljejo vloge z opisom dosedanjega dela in dokazili o izpolnjevanju pogojev v 8 dneh po objavi na naslov: DO Petrol, Trgovina, Kadrovsko-socialna služba, Ljubljana, Titova 66, tel.: 312 755.

Montaža novih in popravilo starih TV antenskih sistemov. Sašo Pavlič, Domžale, Ljube Šercerja 4/5. Tel.: 722 240.

agroemona o.subo domžale

tozd prašičereja ihan

61230 domžale, ihan 48, slovenija, jugoslavija

Komisija za delovna razmerja objavlja prosta dela in naloge:

TEŽJA IN ZAHTEVNEJŠA DELA
v servisni enoti — 3 izvajalci

Pogoji:

- končana osemletka
- odslužen vojaški rok
- poskusno delo 30 dni
- delo poteka samo v dopoldanski izmeni

Skupni mesečni dohodek je približno 220.000 din.

Zaradi specifičnosti proizvodnje bodo izbrani kandidati iz zdravstveno preventivnih razlogov pred sklenitvijo delovnega razmerja morali opraviti zdravstveni (živilski) pregled in pa podpisati izjavo, da doma ne redijo prašičev niti ne stanujejo pri rejcih prašičev.

Prostih stanovanj ni.

Kandidate prosimo, (zaradi narave dela bodo imeli prednost moški), da pismene vloge pošljejo v osmih dneh po objavi na naslov:

Agroemona Domžale, TOZD Prašičereja Ihan, Ihan 48, splošna služba, 61230 Domžale.

UGODNO V VELEBLAGOVNICI!

Nakup ženske, moške in otroške konfekcije in obutve na 4-mesečni brezobrestni kredit — prvi obrok v višini 30 % plačljiv ob nakupu.

5 do 9-mesečni kredit za nakup pohištva, itisonov, tapisonov, preprog, umetnega krzna...

Čenjenim kupcem nudim kompletan izbor vseh vrst etuijev, moške in damske listnice, denarnice, moške in ženske pasove ter opravljam popravila usnjenih izdelkov.

Se priporočam!

Pavli Nataša
Ljubljanska 91
Domžale

Kemična industrija
Domžale
Delovna skupnost skupnih služb

Razpisuje po sklepu DS delovne skupnosti skupnih služb:

JAVNO LICITACIJO

ZA PRODAJO NASLEDNJIH OSNOVNIH SREDSTEV:

1. Fotokopirni stroj GE-HA 20003 — izklicna cena 80.000.- din
2. Električna ponev - prekucnik — izklicna cena 100.000.- din
3. Električni štedilnik (6 plošč) — izklicna cena 80.000.- din

Licitacija bo v sredo, 30. 9. 1987 in sicer: — za fotokopirni stroj ob 11. uri v prostorih HELIOS Kemična industrija Domžale, DS SS, Količevo 2, — za električno ponev in električni štedilnik pa ob 13. uri v jedilnici TOZD Kemična tovarna Domžale, Ljubljanska 114.

Ogled osnovnih sredstev je mogoč uro pred pričetkom licitacije.

Nakup osnovnih sredstev je po sistemu »videno — kupljeno« in kasnejših reklamacij ne bomo upoštevali.

Prometni davek plača kupec.

OBVESTILO ŠTUDENTSKEGA SERVISA

Obveščamo vse študente in dijake v občini Domžale, da je Študentski servis Domžale odprt od 15. septembra 1987 dalje.

V ponedeljek,	od 9. do 13. ure
v sredo,	od 9. do 13. ure
in	od 14. do 16. ure
v petek,	od 8. do 12. ure.

Študentski servis Domžale

Podaljšanje za šolsko leto 1987/88 se prične 1. oktobra za študente in v času zimskih počitnic za dijake.

Sedež študentskega servisa Domžale je v stavbi družbenopolitičnih organizacij na Ljubljanski 70/II, v prostorih OK ZSMS Domžale, Ljubljanska 70/II.

Obveščamo vse, ki ne morejo nadaljevati študija in se ne morejo zaposliti, da lahko preko Skupnosti za zaposlovanje opravljajo dela v združenem delu preko Študentskega servisa Domžale. Zato vsi, ki ste zainteresirani za delo, ne dobite pa redne zaposlitve, oglasite se na Skupnosti za zaposlovanje oz. na Študentskem servisu Domžale.

Dislocirana enota ŠS Domžale

I. OBVESTILO

POGREBNA SLUŽBA NA SAVSKI CESTI

Komunalno podjetje Domžale — Pogrebna služba obvešča občane Domžal, da se od 1. 8. 1987 vsa opravila v zvezi s pogrebnimi uslugami (pogrebi, prevozi pokojnikov, soglasij za postavitve spomenikov in drugimi podobnimi opravili) ureja v tajništvo TOZD Komunala Domžale na Savski cesti 34.

II. OBVESTILO

KOSOVNI ODVOZ ODPADKOV V OKTOBRU

Komunalno podjetje Domžale — Enota javna higiena obvešča uporabnike komunalnih storitev, da bo v dneh od 5. do 9. oktobra 1987 organiziran jesenski odvoz kosovnega materiala.

Odvoz se bo vršil istočasno z odvozom gospodinjskih odpadkov po posameznih rajonih.

Krajane prosimo, da kosovne odpadke postavijo poleg smetnjakov na dan odvoza do 6. ure zjutraj.

Audio - video - avtomatika

REPOVŽ ROMAN

KIDRIČEVA 11

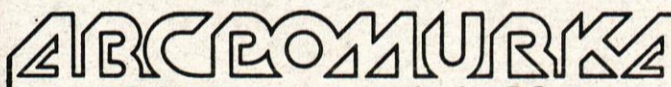
61230 DOMŽALE

tel.: 061 / 721-083

Popravila vseh vrst barvnih in črno belih TV aparatov HI-FI komponent itd.

ODPRTO:

ponedeljek, sredo, petek od 8 do 12. ure
torek, četrtek od 16. do 19. ure
(Vhod iz ulice Veljka Vlahovića pri skladišču Marketinga.)

napredek domžale

trgovsko gostinska DO

NAPREDEK

n. sol. o. domžale

TOZD OPREMOTEHNA, Titov trg 1

V POSLOVALNICI KURIVO

5-mesečni brezobrestni kredit za nakup:

- dimnika Schidel,
- cementne kritine »Strešnik« Dobruška vas,
- betonskih garaž.

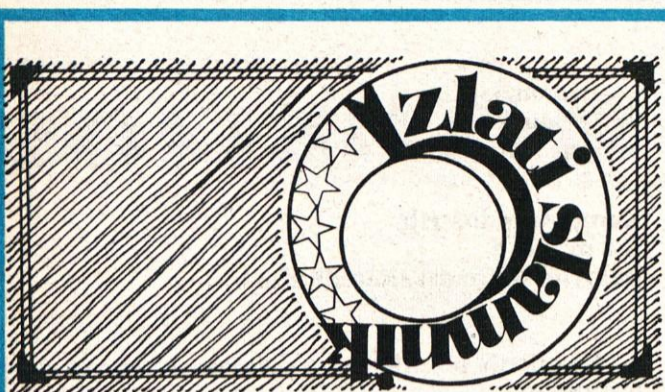
Vse informacije dobite v poslovalnici.

Sveče, sveče

Tomaž Gregorinčič, Svečarstvo, Prešernova 3, Domžale (pri Urbanija) nudi vse vrste nagrobnih in okrasnih sveč po ugodnih cenah, ki so nižje kot v trgovini.

Sveče lahko kupite vsak dan od 8. do 15. ure. Ob sobotah pa od 8. do 12. ure.

Priznanje Zlati slammnik namenjamo vsem tistim Vrhpoljcem, ki so brezplačno delali več tisoč prostovoljnih delovnih ur za gradnjo novega gasilskega doma.

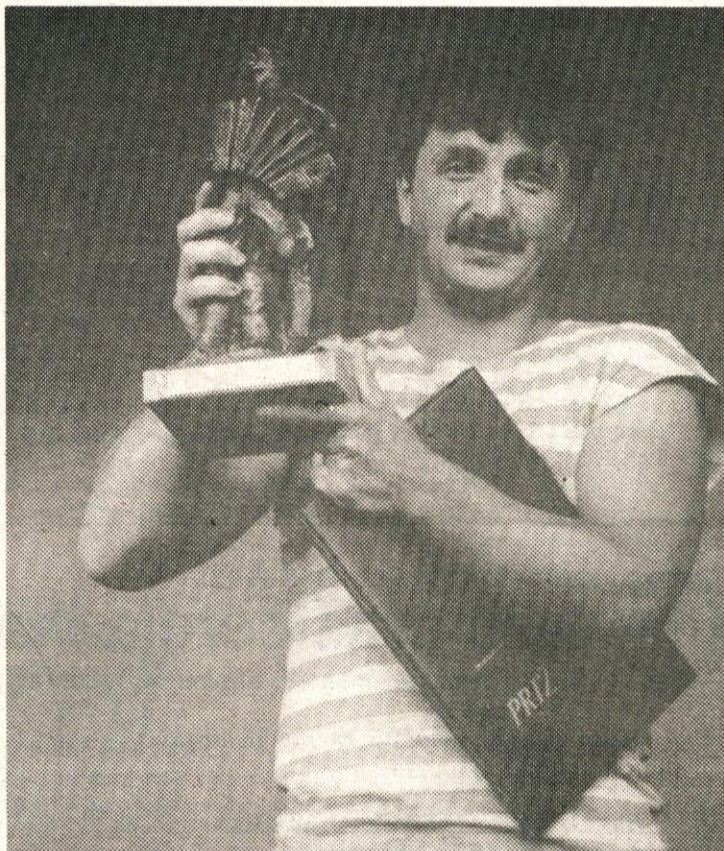
Grajo Gorjača rokovnjača namenjamo prirediteljem tombole SD Domžale za stil reklamiranja te prireditve (pano, napisi, radijska reklama).

Vabilo ljubiteljem gledališča!

V Domžalah želimo oživeti amatersko gledališče, zato pridite, še posebno fantje, v **ponedeljek, 12. oktobra 1987 ob 18. uri** v **Knjižnico Domžale**, kjer se bomo pogovorili o ustanovitvi nove skupine.

Vljudno vabljeni!

Pripravljalni odbor

Milan Resnik, harmonikar iz Blagovice je osvojil na tekmovanju na Pokljuki 1. mesto. Doslej je izdal že samostojno kaseto. Zmagal pa je že tudi trikrat na tekmovanju Po domače pri Repanšku

Saj ni res, pa je...

Včasih je bila to rubrika časopisov, ko uredniki niso imeli kaj pisati vanje. Po knjigah so brskali tudi v poletnih mesecih in iskali zanimivosti, ki naj bi jih bralci vendarle z zanimanjem brali, ko že drugega ni bilo. »Saj ni res, pa je,« so dajali naslov rubriki na meji verjetnega...

Pri nas tega ni treba početi, saj imamo gradivo za to rubriko pred očmi, pred nosom, pred nogami. Primere imamo za to!!

— Saj ni res, pa je, ko v najbolj elementarni in neusmiljeni družbeni borbi proti kioskom — doživimo postavitev kioska...

— Saj ni res, pa je, ko v prvi noči nanovo urejenih zelenic potacamo in potrgamo žice, ki naj bi to preprečile...

— Saj ni res, pa je, ko v novem kinu že v prvi sezoni vzpostavijo novo nasilje nad našimi občani — spet serija sexi filmov...

— Saj ni res, pa je, ko celo mesto že desetletja celó na avtobusni postaji nima prostora, kamor še cesar peš odhaja...

— Saj ni res, pa je, ko se na občini možje izmislijo (pač v želji, da bi promet dokončno dotolkli) in še svojim delavcem zaprejo občinsko dvorišče za parkiranje, druge občane bi pa kar...

Ali že veste, dragi bralci

— da bi si v stalnem pomanjkanju imen kako poimenovati ulice, predele, križišča, lahko pomagali takole: za prostor nasproti Kovinarja — bi denimo lahko rekli: Trgovina, ta pa ta pri ŠAVJU — desno

— ali že veste, da so slamo po Domžalah pred nedavnim raztresli takorekoč v počastitev krajevnega praznika. Kako? — boste vprašali. Takole: slama in slamniki so bili še do pred nedavnim zaščitni znak za naše mesto, saj so predniki še ne tako dolgo nazaj iz slame pletli kite za slamnike. Z nastiljanjem smo torej počastili praznik, pa tudi opozorili na eno od izginjajočih etnografskih posebnosti;

— ali že veste, da v Domžalah najbolj primanjkuje ena velika metla. Iz sredstev KS jo bo treba kupiti v prvi vrsti Razvojnemu zavodu, da si bo pometal pred lastnim pragom našo razvojno pot v lepšo prihodnost. Sicer pa, ko smo že pri pometanju: metlo bi radi tudi druge, pa kaj ko ni kandidatov, ki bi hoteli prijeti zanjo. Denimo na parkirišču ob železniški postaji, na Napredkovem parkirišču ter še kje druge...

— ali že veste, da nam je šel podhod pod železniško progo na Rovški ulici v franže. Železničarji nočejo sodelovati v investiciji, z nami pa je čisto drugače. Mi hočemo, pa sami ne zmoremo;

— ali že veste, da spet iščemo ideje, kaj naj bi počeli z vrtno restavracije Pri Pošti. S to gostilno nam stvari ne gredo in ne gredo, kot je treba. Morda bi vprašali šlogarico na Gorjuši, kaj za vraba bi pa vendarle uspevalo »Pri Pošti«. Strokovnjakinja za mistiko, okultizem, vraže in prerokbe bo pa menda že vedela, ali ne?

Pisma bralcev:

Pohvala mladima strokovnjakoma

Mnogokrat berem v dnevnem časopisju, da se stranke množično pritožujejo čez storitve ali izvajalce posameznih del. Tudi v vašem časopisu sem prebrala že nekaj takih kritik, le redko zasledim tudi pohvale.

No, danes pa sem se odločila, da tudi sama pohvalim dva mlada televizijska oz. radijska mojstra iz Kolodvorske ulice v Domžalah — Igorja Zabreta in Robija Orehka. Povedati moram, da posedujem TV sprejemnik NORDMÉNDE. Ker se mi je pokvaril, sem ga vozila sem ter tja v popravilo in pravzaprav nikjer mi ga niso docela popravili; ponekod so se izgovarjali, da nimajo delov, druge spet pa so zavlačevali s popravilom v tedne in tedne, ko so me naposled sprejemali s številnimi izgovori. Rezultat vsega tega je bil, da moj TV sprejemnik ni delal kot bi bilo treba.

Naposled me je sosed napotil na mlada mojstra Igorja Zabreta in Robija Orehka, ki sta mi v dnevu in pol odlično popravila aparat, po zmerni ceni z res lepo poslovnostjo, ki je danes žal tuja.

Mladima obrtnikoma sem iskreno hvaležna (četudi sem seveda plačala), saj ju lahko občasnó samo priporočam. Če se ne bosta pokvarila sta primer, kako je treba delati...

Jožica Rutar
Domžale

Jajčni fantom

Ne boste verjeli, vendar je res! Ne boste verjeli, da je to sploh mogoče!

To, kar se je zgodilo naši bralki, poročajo pa, da so doživle že tudi druge občanke, ni komedija, pač pa napad. Prav ste prebrali — Napad. Jajčnega fantoma. V Trzinu namreč že nekaj časa straši Jajčni fantom. Ženska, dve, tri se peljejo lepo na kolesih po svojih poteh. Od nekod pripelje avtomobil, odpre se okno in neznančeva roka zaluča v žensko na kolesu jajce, dve...

Ženska, z jajčno vsebino umazana, v šoku zleze s kolesa, pogleda naokrog — Jajčnega fantoma pa ni nikjer. Od šoka namreč še nobeni doslej ni uspelo, da bi si zapomnila vsaj registrsko številko avtomobila.

Zvedeli pa smo — tako ženske obetajo — da če bi se slučajno priemerilo, da ga dobijo, mu bodo...

Predvidevajo...

V Ljubljanskem dnevniku smo brali o poslednjih dnevih Golega otoka, saj naj bi KPĐ konec leta zaprli za »obiskovalce«.

Očitno se vse več odgovornih in visokih osebosti zaveda, da bi lahko pristali na njem. Še posebno, ker mnogim morski zrak zdravstveno ustreza.

ZOC

BRIGITA HAJDIČ, Optika, Ljubljanska 100:

V Juhantovem dvoriščnem objektu ob Postaji milice ja pred dnevi odprla obrtno dejavnost optičnih storitev Brigita Hajdič. Predmet njenih storitev so seveda vsakovrstna optična opravila: izdelovanje dioptrijskih očal, razna popravila, sončna očala, okvirji in

podobno. Cene so konkurenčne, izdelava praktično takojšnja, le na stekla iz uvoza je treba čakati 2—3 tedne.

Brigita Hajdič, ki je tako že druga optičarka v mestu bo — tako obeta — poskrbela tudi za zdravnika okulista. Konkurenca bo gotovo, kar zadeva optičarske storitve, prinesla boljše kakovost...

Predstavljamo nova storitvenika:

TONE KOMATAR, Frizer za moške, Koliška 1:

Tone Komatar je moški frizer, ki se je obrti lotil v domači hiši na Viru. Doslej je delal v Ljubljani, sedaj pa si bo svoj kruh služil v domačem kraju. Kraji Količevo, Vir in Dob, frizerja za moške že nekaj časa nimajo. Računa, da gre za nekako 1000 gospodinjstev.

Cene storitev so polovico nižje od tistih v Ljubljani, tako da bo konkurenčnost cen tudi marsi-

koga pritegnila. Tone ima dopoldne odprto od 8. do 12. ure, popoldne od 14. do 19. ure, sobotah pa od 8. do 12. ure. ponedeljkah pa ima zaprto.

Storitve, ki jih nudi obsegajo pranje glave, modno in klasično striženje, striženje otrok in podobno. Nekaj obiska že je — (deluje še dva meseca), nekaj pa ga še bosta. Tudi tranzitni promet je na Viru oz. Količevem precejšen, pa si tu od njega nekaj obeta.

Nekaj zaudarja tovariši!

Pravzaprav pogovor o vonjavah niti malo ni ugledna zadeva. Pa vendar se tudi občani Domžal vse večkrat sprašujemo — oprostite izrazu, kdo zaudarja, da ne uporabimo grše in hujše besede...

Pravzaprav vemo kdo in kaj zaudarja na ravni republike, tudi v zvezi oz. federaciji v zadnjem času marsikaj zaudarja, ne vemo pa dobro kaj, zaudarja na naši občinski oz. mestni ravni.

Sprva so zaudarjali prašiči iz Ihana, kasneje je zaudarjala čistilna naprava, pa kemična tovarna v Dom-

žalah, sedaj zaudarja menda že kar iz dobskega odlagališča smeti, ki smo mu našli njegovo zaudarjajoče mesto nikjer drugje kot v spominskem parku revolucionarnih tradicij delavskega gibanja v NOB na Gorjuši.

Kaj pa — (smrdi že kar nepretrogoma) — če zaudarja naglica in skrb s katerima smo tako naglo porušili Alko, da ja ni kaj ostalo. Kaj pa, če smrdi kaj v zvezi s hotelom, kaj pa če zaudarja izpod poslopja SPB-1, kjer je pomožno odlagališče smeti.

Kdo, kaj, kje? Povsod zaudarja! Ampak, dragi moji občani, morda pa ne zaudarjajo naše domače stvari, tuje vedno zaudarjajo prej in bolj!! Kaj pa, če nam je nekdo le obrnil tako imenovano »Rožo vetrov« pa so le ti prignali pod naše nosove nekaj, kar je tuje, ne naše!! To bo!

Jožko

Knjižnica Domžale vas ponovno vabi na ure pravljic, ki bodo vsak torek ob 17. uri. V mesecu oktobru boste lahko poslušali:

- 6. 10. 1987 Pet bratov (slovenska ljudska pravljica)
- 13. 10. 1987 Manček: Slonček in pol
- 20. 10. 1987 Bitenc: Hruška debeluška
- 27. 10. 1987 Vogelnik: Kam barčica kam deščica

Ure pravljic so namenjene otrokom od 4. leta dalje, ki so člani naše knjižnice. Starše prosimo, da naj po svoje otroke prihajajo pravočasno, saj po končani pravljicni uri delavci knjižnice ne moremo prevzeti zanje nikakršne odgovornosti.